

INTRODUCERE

Gabriela Jianu

Poporul nostru pare disperat după puterea ploii târzii, în aceste zile, iar soluția oficială este rugăciunea. Multă rugăciune. Dimineața la șapte, și seara la șapte. Șapte zile pe săptămână, până la căderea ploii. Oamenii s-au săturat de vorbe goale. Vor puterea Duhului Sfânt în Ploaia Târzie și nimic altceva. Știu că trebuia să vină, recunosc faptul că deocamdată nu a venit, și deodată s-au decis să o aducă. Cu orice preț. Nu se întrebă de ce a întârziat. Nu vor să audă explicația cerului pentru seceta nimicitoare de peste 120 de ani. Și nu-i interesează produsul ei final, legământul cel veșnic.

Ei presupun că cererea nu a tunat suficient de tare la urechile lui Dumnezeu, și s-au apucat din nou să strige. Cât se poate de tare și eficient acum. Au mai încercat odată, în 2007, cu proiectul de tristă amintire numit „Operațiunea Ploaie Globală.” Dar nu a mers. Poate pentru că a fost cam neoficial, deoarece Conferința Generală nu s-a implicat direct, cu o administrație căreia îi era rușine și să rostească expresii precum „ploaie târzie” sau „mare strigare.”

Acum este cât se poate de oficial, cu președintele Wilson în frunte și fără niciun fel de opoziție serioasă, colosul fundamentalist al dreptei radicale fiind acum îmbarcat în trenul oficial și invitat la vagoanele de clasa întâi.

Se va lăsa Dumnezeu impresionat de un așa cor de rugăciuni arzătoare, serioase, prelungi? Va veni ploaia? Se va dovedi astfel că am pierdut degeaba peste un secol – cu nebuniile a două războaie mondiale – doar pentru că nimănui nu i-a trecut prin cap că Dumnezeu aștepta rugăciune convergentă, la ore precise și după un program comun, planificat de la centru?

Grupul nostru de studiu crede că motivul întârzierii ploii este unul cât se poate de serios: Dumnezeu a fost gata să ofere poporului Său puterea specială a Duhului în 1888. Dar a fost refuzat, ridiculizat, batjocorit și respins.

Puterea pe care ne-o dorim era ascunsă în ecuația simplă a neprihănirii lui Hristos, și sună astfel:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Acesta este geniul doctrinei adventiste despre Sanctuar. În ea este ascunsă puterea după care strigăm disperați în mii de rugăciuni. Tot ce așteptăm cerul este să ne cerem scuze pentru nebunia din 1888, și să primim oferta extraordinară de a ne lăsa reconectați la izvorul vieții.

Fără această scriere a caracterului divin în minte și inimă, calea revenirii Duhului Sfânt în Ploaia Târzie este blocată, indiferent cât de zelos și persistent ne-am ruga. Să strigăm „Tată dă-ne Duhul Tău” în fața unui tron părăsit de Hristos este cea mai perfidă orbire cu care putem fi loviți. Este o criză de proporții inimaginabile, într-un moment vital al mării controversate; nu ne putem permite să repetăm istoria, să fim găsiți din nou „nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”

De aceea am pregătit un serial despre solia 1888 și vârtejul teologic declanșat atunci, ale cărui efecte devastatoare le resimțim astăzi, când stăm și ne întrebăm de ce toate speranțele escatologice ale acestui popor au fost înșelate.

Examenul pe care trebuie să-l trecem va consta într-o întrebare simplă: Poți face diferența între Hristos și Baal? Între autenticul și falsul Duh Sfânt? Între autentică și mincinoasa Ploaie Târzie?

Doar solia 1888 oferă răspuns la aceste întrebări, și de aceea vă invităm să urmăriți, în săptămânile următoare, în episoade scurte, calea pe care a mers acest popor din 1888 până în prezent. Vizionare plăcută și... decizii înțelepte!

1. Semnificații

Daniela Motorga, Benjamin Buzdugan

1888 este anul când Hristos a fost răstignit din nou în mijlocul poporului Său. A venit din nou „la ai Săi,” conform făgăduinței din Maleahi: „Și deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați; Solul legământului, pe care-L doriți” (Maleahi 3:1).

Dar ai Săi nu L-au primit, deoarece așteptau o altfel de venire, și o altfel de intrare în templu. Nu doreau să participe la Nuntă ca Mireasă, așa cum li se propunea. Ei se vedeau doar în rolul de oaspeți la masa festivă. Problema este că nu există masă festivă fără Nuntă, iar acest lucru elementar scapă încă bisericii lui Hristos de astăzi.

Apocalipsa capitolul 19 spune că guvernarea divină se află într-o criză de proporții. O criză pe care doar Nunta Mielului o poate rezolva: Dumnezeu nu se mai află pe tron. A încetat să „împărătească,” în limbajul inspirației.

Dar Ioan participă la o scenă în viitor, o scenă de efuziune cerească pe care Universul nu a mai trăit-o niciodată: „Dumnezeul nostru a început din nou să împărătească!” este strigătul lor triumfător, ca vuietul unor ape mari, ca bubuitul unor tunete puternice.

De ce abia acum? Da, abia acum, deoarece până în acest moment Dumnezeu a fost în boxa acuzaților, sub privirile scrutătoare ale inteligențelor cerești, și sub acuzațiile permanente ale locuitorilor pământului. A fost eliberat, și a început să împărătească, doar datorită faptului că a avut loc Nunta Mielului. Iar Nunta Mielului a putut avea loc doar

datorită faptului că Mireasa s-a pregătit, și de aceea i s-a dat să se îmbrace cu haine de in subțire, strălucitor și curat.

Ce sens are acest limbaj metaforic? Ce înseamnă el pentru omul de rând al secolului 21?

Concis, înseamnă că ceea ce s-a stricat în Eden trebuie refăcut în Apocalipsa. Haina de lumină refuzată de Adam și Eva trebuie oferită din nou omenirii. Haina de lumină nu era decât dovada exterioară a prezenței divinității în interior. Ca toate ființele create din univers, omul este o locuință pentru Creator, un Templu. Haina de in subțire înseamnă lumina Șekinei care învăluia corpul uman.

Când Creatorul a fost gonit din primele Sale temple, lumina s-a stins, haina a dispărut. A apărut nevoia de frunze de smochin, pe care omenirea încă le poartă fără să înțeleagă tragedia de proporții în care se complace.

Această gravă anomalie trebuie reparată. Despre ea se vorbește peste tot în Scriptură: Sfântul locaș trebuie curățit, restaurat, refăcut, îndreptățit, adus la starea lui inițială. Cu alte cuvinte, omul, locuința lui Dumnezeu, trebuie adus la starea lui dinainte de căderea lui Adam.

Aceasta a dorit Dumnezeu să facă în 1888. Cu 40 de ani mai înainte, El reușise să cheme din mijlocul Filadelfiei un popor care L-a urmat la ușa Sanctuarului, adică aproape de momentul și locul în care se poate produce Nunta, unirea dintre divin și uman.

Au fost rugați să aștepte puțin, deoarece Hristos mai avea de făcut o lucrare, la fel de importantă: Trebuia realizată ștergerea păcatelor pentru sfinții celorlalte generații, acum adormiți în Hristos, operație executată asupra copiei lor din memoriile cerești. Înainte ca Nunta să aibă loc cu generația în viață, ea trebuia încheiată cu sfinții adormiți în Hristos, acei oameni care au murit în credința că Sămânța femeii va zdrobi capul Șarpelui.

Acum, în 1888, la patruzeci de ani de atunci, guvernarea divină era gata să treacă la vindecarea generației în viață a urmașilor lui Hristos, la reconectarea lor la Izvorul Vieții. De aceea le-a trimis „o foarte prețioasă solie” prin frații Waggoner și Jones. Solia era, în esență, o descoperire mai proeminentă a neprihănirii lui Hristos. Erau ajutați să vadă ceea ce le scăpase, și era esențial: Taina lui Dumnezeu, care trebuia încheiată – adică descoperită, înțeleasă, acceptată – era locuirea, revenirea lui Dumnezeu în templul Său părăsit și întinat. Dumnezeu locuind în trup păcătos. Solul legământului revenit în locuința Sa.

Așa ceva trebuia să aibă loc la Minneapolis, în 1888, dacă poporul s-ar fi arătat dispus să asculte ce are Domnul de spus. Dar lumina despre neprihănirea lui Hristos a fost întâmpinată cu o fermă și inexplicabilă atitudine de împotrivire și dispreț.

Oamenii de frunte ai bisericii, Butler, Smith, Nicola, Morrison, Miller, Healey, Underwood, Fargo, Larsen, Colcord, Belden, Eldrige, Van Horn, Lindsay, au refuzat să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea. Au încercat de două ori să blocheze prin vot accesul la amvon al celor doi soli, Jones și Waggoner. Doar intervenția categorică

a sorei White a împiedicat această nebunie clericală, care ar fi însemnat sinucidere denominațională. În rapoartele cerești a fost consemnată evaluarea deplorabilă: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The EGW 1888 Materials, 1229).

Da. La Minneapolis erau în joc interese majore pentru guvernarea divină, pe care frații le-au tratat cu batjocură și dispreț.

2. Sesiunea Conferinței Generale din 1888

Beniamin Buzdugan

Sesiunea Conferinței Generale din 1888 s-a desfășurat între 17 octombrie și 4 noiembrie, la Minneapolis, Minnesota. Au participat 90 de delegați reprezentând aproape 27.000 de membri.

Înainte de începerea sesiunii, între 10 și 17 octombrie, s-a desfășurat în aceeași sală o conferință biblică dedicată corpului pastoral. Subiectele care au ocupat cea mai mare parte a timpului au fost Legea din Galateni și identitatea coarnelor fiarei din Daniel 7.

Ambele subiecte s-au dovedit extrem de controversate. Redactorii de la *Semnele Timpului*, Jones și Waggoner, provocau doctrinele oficiale, oferind noi perspective, iar liderii de la Battle Creek se opuneau, văzând în ele simple inovații care vor periclita stabilitatea bisericii.

Uriah Smith, eminența cenușie a bisericii, redactor la *Review* și autor proeminent, susținea poziția oficială, că unul dintre cele zece coarne din Daniel 7 sunt hunii. Jones spunea că această poziție nu este susținută de istorie, cornul respectiv fiind reprezentat de alemani. Subiectul era neimportant, și nu justifica energia cheltuită pe el; era doar o chestiune de corectitudine istorică, iar Jones avea dreptate, poziția lui fiind îmbrățișată ulterior de biserică.

Dar în privința Legii din Galateni, implicațiile erau profunde. Președintele Butler publicase cu câțva timp înainte, în 1886, o broșurică intitulată „Legea în Epistola către Galateni.” Intenția era de a corecta tendințele articolelor publicate de Waggoner în *Semnele Timpului*, în care se arăta că Legea despre care vorbește Pavel în Galateni este în special legea morală, cele zece porunci. Poziția oficială față de expresia din Galateni, că „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos,” era aceea că este vorba despre Legea ceremonială, că doar ea putea să înceteze după ce ne-a călăuzit la Hristos. Nicidecum Legea morală.

Pamfletul lui Butler a fost distribuit întregului corp pastoral, așa că Waggoner a scris un material, intitulat „Evanghelia în Epistola către Galateni,” adresat direct președintelui Butler, iar apoi imprimat și distribuit delegaților la sesiunea din 1888. El susținea că

apostolul vorbește mai ales despre Legea morală, că scopul ei este să ne conducă la Hristos, singura sursă de neprihănire.

Președintele Butler nu a participat la sesiune, din motive de sănătate, dar trimitea mesaje scrise delegaților, cu avertizarea solemnă: „Stați la vechile hotare!” Fusese informat de unul dintre delegați (W.M.Healey), care credea că Waggoner și Jones, alături de Willie White, urmăreau să submineze doctrina bisericii.

Ellen White comenta mai târziu acest incident:

„Mintea unui om bolnav a avut o putere stăpânitoare asupra Comitetului Conferinței Generale, iar pastorii au fost umbra și ecoul fratelui Butler... Invidia, bănuiala rea, gelozia, au lucrat ca aluatul, până când au dospit toată plămădeala” (The EGW 1888 Materials, 183).

Delegații au ascultat glasul conducătorului lor de la Battle Creek, și au stat la vechile hotare. Waggoner și Jones au fost blocați de valul monumental al opoziției, iar Waggoner a reușit să termine seria prelegerilor lui despre neprihănirea lui Hristos doar datorită intervenției ferme a sorei White, care a împiedicat de două ori încercarea de a se vota interdicția subiectului.

„Se pare că Satana a avut o putere extraordinară să împiedice lucrarea mea, și tremur când mă gândesc la ce se putea întâmpla la această sesiune dacă nu aș fi fost acolo” (The EGW 1888 Materials, 184).

Ellen White nu a știut care este poziția corectă cu privire la Legea din Galateni, iar Domnul nu i-a descoperit nimic în viziune. Așa că s-a abținut să vorbească despre acest subiect, mulțumindu-se să atragă atenția că este complet necreștinesc spiritul de critică și ceartă asupra unui punct controversat de doctrină. Martorii spun că ea stătea pe primul rând, ascultând prelegerile lui Waggoner, și rostea din când în când: „Fraților, aici este mare lumină.”

Mai târziu, după ce a fost exilată în Australia, a primit în viziune confirmarea că Waggoner avusese dreptate, spunând că în pasajul controversat din Galateni Duhul Sfânt vorbește „în special despre Legea morală.” Dar biserica nu a luat seama la această descoperire, subiectul rămânând controversat până în ziua de azi.

Sesiunea s-a terminat într-o atmosferă de confuzie și acută dezbinare, cu totul nemaivăzute până atunci. Iată câteva cuvinte ale sorei White de la finalul sesiunii:

„Întâlnirea noastră se apropie de sfârșit, și nu a fost făcută nicio mărturisire, nu s-a produs nicio deschidere ca Duhul lui Dumnezeu să poată veni. Eu m-am întrebat: Ce rost a avut întâlnirea noastră, și de ce au trebuit să vină frații noștri aici, dacă prezența lor nu face decât să depărteze de popor pe Duhul lui Dumnezeu?” (Ms 9, 1888).

La câteva luni după sesiune, când cenușa deflagrației de la Minneapolis s-a mai așezat puțin, ea scria, cu o vădită amărăciune în glas:

„În acești patruzeci și cinci de ani de experiență mi s-a arătat viața, caracterul și istoria patriarhilor și profeților care au fost trimiși la poporul lui Dumnezeu cu o solie, și de fiecare dată Satana fabrica vreun raport mincinos, care să producă diferențe de opinii, sau să îndrepte interesul în altă parte, ca poporul să fie lipsit de binele pe care îl oferea

Domnul. Tot așa a fost în cazul acesta, când un spirit ferm, încăpățânat și aspru a luat inimile în stăpânire, iar cei care au cunoscut odată harul lui Dumnezeu, și au simțit puterea lui înnoitoare, au fost amăgiți, lucrând sub amăgire în tot timpul sesiunii; nu a trebuit decât o mică sămânță de îndoială, care să găsească teren fertil în inimile celor care nu aveau o legătură vie cu Dumnezeu, ca aceste inimi să devină de piatră și imposibil de impresionat. Pasiunile lor josnice au fost stârnite și li s-a oferit ocazia să dea pe față spiritul de gloată” (Letter 14, 12 mai 1889).

Înțelegând gravitatea situației, Ellen White a plecat alături de Jones și Waggoner să ducă solia neprihănirii lui Hristos direct poporului, dacă frații conducători se opun. Și într-adevăr, oriunde ajungeau să predice, Duhul lui Dumnezeu se prăvălea ca un val peste adunare; suflete erau aduse de la păcat la neprihănire:

„Am văzut puterea lui Dumnezeu însoțind solia peste tot pe unde era prezentată. Nu veți putea convinge poporul din South Lancaster că ceea ce li s-a prezentat nu este o solie de lumină... Dumnezeu a întins mâna Sa peste această lucrare. Am lucrat în Chicago; a durat o săptămână înainte ca să se producă o cedare din partea ascultătorilor. Dar ca un val de slavă, binecuvântarea lui Dumnezeu s-a prăvălit peste noi atunci când așezam în fața oamenilor pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Domnul Își descoperea slava, iar noi simțeam acțiunea profundă a Duhului Său” (RH, 18 martie 1890).

Dar aceste rezultate spectaculoase erau extrem de deranjante pentru frații conducători; lucrarea le scăpa de sub control, iar succesul soliei era o dovadă că ei s-au înșelat la Minneapolis:

„În loc de a se angaja cu toată inima în această lucrare, ei se dau înapoi, sperând și rugându-se ca cei pe care i-a trimis Domnul să nu aibă succes, căci dacă purtătorii de poveri ar avea succes, aceasta ar fi dovada că cei ce s-au îndoit sunt greșiți” (The Ellen G. White 1888 Materials, 428).

În plus, era extrem de deranjant să fie expuși public, sub ochii întregii biserici, prin astfel de apeluri publicate în revista oficială:

„Vă implor pe voi, care vă împotriviți luminii și adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu” (RH, 27 mai 1890).

Nu era ușor de suportat să citească în *Review* că ei sunt gardienii doctrinei care împiedică lumina să ajungă la popor:

„Mustarea Domnului este peste cei care își spun gardieni ai doctrinei, care blochează calea ca nu cumva să ajungă la popor o lumină mai mare; dacă nu va exista nicio voce printre oameni ca să prezinte această solie, pietrele vor striga” (RH, 26 iulie 1892).

Ce puteau face? Să se opună deschis sorei White era curată sinucidere politică, deoarece poporul plătitor de zecime era de partea ei. Au găsit metoda corectă. Au decis ca sora White să meargă în Australia, de dragul lucrării, iar Waggoner în Anglia. Tot de dragul lucrării.

Nu se mai putea face nimic. Duhului Sfânt I se trântise oficial ușa în nas, în încercarea Lui de a aduce redeșteptarea și reforma, ploaia târzie și marea strigare. Biserica a plecat într-o lungă călătorie prin pustie, din care nu s-a mai întors nici până în ziua de astăzi.

3. Ellen G. White confirmă acreditarea divină a solilor

Gabriela Jianu

Dumnezeu a făcut imposibilul spre a-i convinge pe liderii bisericii Sale că Jones și Waggoner au fost însărcinați cu o solie de maximă importanță. A trimis confirmările că ei sunt soli autentici pe cea mai credibilă cale posibilă, adică prin gura celei pe care ei o socoteau profetul Domnului fără nicio rezervă.

Ellen White, deși nu a fost prevenită de trimiterea acestei foarte prețioase solii, a recunoscut imediat glasul Domnului. După cum spunea un delegat la sesiune, ea asculta cu atenție, și rostea din când în când: „Fraților, aici este mare lumină.”

Iată doar câteva din multele pasaje în care ea confirmă autenticitatea solilor:

„Nu avem nicio îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner în timp ce vorbea ieri... Întrebarea dumneavoastră este: ‘A trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe acești bărbați să proclame adevărul?’ Eu răspund: Da! Dumnezeu a trimis pe acești bărbați să ne aducă adevărul, pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu trimitea pe cineva cu el... Eu îl primesc, și nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane, ca și împotriva lui Hristos, care trebuie recunoscut în mesagerii Săi. Noi am fost în încurcătură, și am nutrit îndoieli, iar comunitățile noastre sunt gata să piară” (The EGW 1888 Materials, 607).

Observați? Era vorba despre un adevăr pe care nu l-ar fi avut, dacă nu trimitea Domnul pe solii Săi cu el. Parcă nu se potrivește cu declarațiile istoricilor noștri, care spun că la Minneapolis nu a fost decât „o accentuare” a îndreptării prin credință, pe care o cunoștea toată lumea.

„Solia prezentată de A.T.Jones și E.J.Waggoner este solia lui Dumnezeu către biserica Laodicea, și vai de cei care mărturisesc a crede adevărul prezent, și totuși nu reflectă asupra altora razele de lumină trimise de Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 1052).

Ea spune că Dumnezeu a făcut din acești bărbați mesagerii Săi:

„Dumnezeu a făcut din acești bărbați mesageri care să dea poporului lumină și adevăr” (The EGW 1888 Materials, 1179).

Confirmările devin și mai puternice:

„Ei au fost mânați de un alt spirit la acea întâlnire, și nu au știut că Dumnezeu a trimis pe acești tineri, A.T.Jones și E.J.Waggoner, cu o solie specială la ei, pe care au tratat-o cu batjocură și dispreț, neînțelegând că inteligențele cerești privesc asupra lor și le înregistrează cuvintele în cărțile din cer” (The EGW 1888 Materials, 1043).

Din nou, „o solie specială,” cu un scop special, acela de a ajuta poporul să înțeleagă unde trebuie să intre „deodată” Domnul, Solul legământului, despre care vorbea Maleahi. Apoi spune că acela era adevăr prezent, și nu adevăruri vechi, cunoscute de toată lumea:

„Știu cum privea Dumnezeu spiritul și acțiunile lor, și dacă au făcut așa din ignoranță, sau din cauza unor idei pervertite, au avut toate ocaziile pe care le poate da Dumnezeu să știe că El a dat acestor bărbați, A.T.Jones și E.J.Waggoner, o lucrare de făcut, și o solie de purtat, care este adevăr prezent pentru acest timp” (The EGW 1888 Materials, 228).

Solia Jones – Waggoner pregătea un popor pentru „ziua cea mare a lui Dumnezeu,” adică Ziua Ispășirii finale:

„Domnul a ridicat pe frații A.T.Jones și E.J.Waggoner să proclame lumii o solie care să pregătească un popor care să reziste în ziua cea mare a lui Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 1208).

Acum merge exact în centrul chestiunii, cheia părtășiei cu natura divină, pe care o numește „plinătatea dumnezeirii în Isus Hristos”:

„Soli având acreditare divină au fost trimise poporului lui Dumnezeu; slava, maiestatea, neprihănirea lui Hristos, pline de har și de adevăr, au fost prezentate; plinătatea dumnezeirii în Isus Hristos a fost așezată înaintea noastră cu frumusețe și delicatețe, spre a încânta pe toți cei a căror inimă nu este închisă de prejudecăți. Știm că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Am văzut suflete întoarse de la păcat la neprihănire” (The EGW 1888 Materials, 673).

„Hrană la vreme potrivită” și „lumină prețioasă” prin frații Waggoner și Jones:

„Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o deoarece nu venea pe calea și în felul în care doreau ei. Frații Jones și Waggoner au prezentat poporului lumină prețioasă, dar prejudecățile și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor lor, ca nimic să nu poată veni de la acești frați...Tot așa a fost în trădarea, procesul și răstignirea lui Isus, toate acestea au trecut prin fața mea punct cu punct; spiritul satanic a luat controlul și a influențat cu putere inimile omenești, care s-au

deschis îndoielilor, urii și mâniei. Toate acestea predominau la acea sesiune” (The EGW 1888 Materials, 307).

Mesageri cu lumină și adevăr:

„Dumnezeu a făcut din acești bărbați mesageri care să dea poporului lumină și adevăr” (The EGW 1888 Materials, 179).

Mesageri împuterniciți cu Duhul Sfânt:

„Domnul a ridicat mesageri și i-a împuternicit cu Duhul Său... Nimeni să nu-și asume riscul de a se interpune între popor și solia din cer” (The EGW 1888 Materials, 992).

Apoi avertizează serios corpul pastoral să nu se aventureze în a critica metodele și manierele oamenilor pe care Dumnezeu îi alege:

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: “Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.” S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa... Pastori, nu dezonozați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410).

Suținerea ei a fost permanentă, fără reproș, fără rezerve și fără ambiguități. Iar când unii cârcoteau pe la colțuri, cum că băieții din vest au ajuns infailibili, ea răspundea:

„Cred fără nicio îndoială că Dumnezeu a trimis adevăr prețios la timpul potrivit prin frații Waggoner și Jones. Îi prezint eu pe aceștia ca fiind infailibili? Spun eu că ei nu vor face o afirmație, sau vor prezenta idei care nu pot fi puse în discuție, sau care nu pot fi eronate? Spun eu așa ceva? Nu, nu spun așa ceva. Nu spun așa ceva despre niciun om de pe pământ. Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați” (The EGW 1888 Materials, 566).

În ciuda acestor avertizări solemne, frații conducători au refuzat să creadă că Dumnezeu a trimis lumină, și veți vedea, în episodul următor, cu câtă atenție au tratat-o.

4. „Revolta lui Core, Datan și Abiram”

Marcela Albu

În ciuda oricăror dovezi că solia este de la Dumnezeu, și că purtătorii ei au acreditare divină, frații cu răspundere au refuzat lumina despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Din respect pentru autoritate, delegații la sesiune au susținut poziția lor, manifestând ceea ce mai târziu s-a dovedit a fi „spiritul de gloată,” „un tumult de patimi clericale,” „aranjamentele lui Satana,” și nicidecum spiritul lui Hristos. Iată ce se întâmpla la Minneapolis, în acele zile de bătaie:

„Am fost dusă în casele unde erau cazați frații noștri, unde am văzut multă discuție și sentimente excitate, remarci aspre și ascuțite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau caricaturizați, ridiculizați și așezați într-o lumină batjocoritoare. Comentariile... au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White era tratat cu ușurință, ridiculizat și acuzat; la fel și numele fraților Waggoner și Jones... Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în rebeliune... voci aspre, hotărâte să denunțe [pe sora White]. Dintre toți cei care se exprimau cu atâta cruzime, niciunul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmații și presupuneri erau adevărate...

„După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când spiritul Satanei găsește intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, și simțăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte m-au înfrânt... ,Fratele va da la moarte pe fratele său’ (GCBulletin 1893, 184).

Disperată de o asemenea atitudine, a luat decizia – nemaiauzită în toată experiența vieții ei – de a părăsi sesiunea în toiul ei. Dar îngerul Domnului a împiedicat-o, dezvăluindu-i ce se întâmplă de fapt acolo:

„Când am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a venit lângă mine și a spus:

„Nu este bine așa. Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu. Ei au tratat cu batjocură cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă ei nu se vor pocăi de păcatul lor – această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu – vor păși în întuneric. Dacă nu se pocăiesc, spre a putea fi convertiți, și astfel să-i pot vindeca, voi lua sfeșnicul de la locul lui. Vederea lor spirituală s-a întunecat. Ei nu doresc ca Dumnezeu să-Și manifeste Spiritul și puterea; căci ei au un spirit de batjocură și dezgust față de cuvântul Meu. Ușurătatea, trivialitatea, ironiile și glumele sunt practica lor zilnică. Ei nu și-au pus inima să Mă caute. Ei merg în lumina

propriilor scânteii, și, dacă nu se vor pocăi, vor zăcea în dureri. Așa vorbește Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt cu tine; nu te voi lăsa și nu te voi părăsi.' Nu am îndrăznit să neglijez aceste cuvinte ale lui Dumnezeu" (The EGW 1888 Materials, 1063).

Teribile sunt cuvintele îngerului: „Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram;” „Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu;” „Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata;” „O nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu.” Nu poate exista situație mai gravă decât aceasta. Și toate acestea deoarece „s-a acționat după aranjamentele lui Satana.” Ascultați:

„Dumnezeu plănuise să lucreze cu putere prin Duhul Său la acea întâlnire de la Minneapolis, pentru toți cei care vor renunța la calea și voința lor. El ar fi făcut din acea ocazie o foarte prețioasă școală pentru cei ce s-ar fi lăsat învățați. Oricât ar fi fost ei de slabi și nedesăvârșiți, dacă își dădeau seama de slăbiciunea și ignoranța lor spirituală, ei ar fi primit putere și iluminare divină. În acel timp de perplexitate, dacă în loc de glume, jigniri și insulte, ar fi fost rugăciune fierbinte și efort de a promova armonia și unitatea, ar fi fost câștigate biruințe foarte prețioase, ceea ce ar fi plasat lucrarea cu mulți ani înainte și ar fi salvat multe suflete. Dar, pentru că s-a acționat după aranjamentele lui Satana, și s-au manifestat trăsăturile lui de caracter, a făcut ca înregistrarea din cărțile cerești să sune astfel: ‚Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore’ (The EGW 1888 Materials, 1229).

Erau „interese majore” la Minneapolis, și nu banale conflicte de personalitate, cum sugerează unii. Evaluarea aceasta – „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” – nu a fost modificată nici până în ziua de azi. De aceea zăcem în beznă, departe de Canaanul ceresc, fără nicio viziune sau soluție la acest nenorocit impas laodicean.

„Nu voi putea uita niciodată experiența pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpâna pe oameni, la cuvintele rostite sau acțiunile întreprinse în ascultare de puterile răului... La acea întâlnire ei au fost însuflețiți de un alt spirit, și nu au înțeles că acești tineri au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură și dispreț, fără să priceapă că inteligențele cerești privesc la ei... Eu știu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (Letter 24, 1892).

„Duhul lui Dumnezeu a fost insultat.” Insulta continuă de peste 120 de ani, căci poporul acesta nu recunoaște faptul că „acești tineri,” Jones și Waggoner, au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie pe care o tratează cu batjocură și dispreț.

„Niciodată nu am trecut printr-o asemenea scenă de conflict, prin asemenea atitudine determinată de împotrivire față de adevăr – față de lumina pe care Domnul a binevoit să mi-o dea – așa cum s-a întâmplat de la Minneapolis încoace. De nenumărate ori am simțit nevoia să mă despart definitiv de acest element împotrivor, dar de fiecare dată Domnul mi-a făcut cunoscut că trebuie să stau la postul datoriei mele și că El va fi alături de mine” (The 1888 EGW Materials, 620).

„Să mă despart definitiv de acest element împotrivor.” Adică să-i lase în pace, pe drumul lor, fără să se mai amestece în treburile lor.

„Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (The 1888 EGW Materials, 1479).

Cum L-au tratat iudeii? L-au batjocorit, L-au disprețuit și în final L-au răstignit. Exact la fel pățea dacă venea la Minneapolis. La fel ar păți dacă ar veni astăzi printre noi. Universul este încă martor la tratamentul rușinos la care este supus Hristos în mijlocul nostru.

„Cred că niciodată nu voi mai fi chemată să stau sub directa călăuzire a Duhului lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat la Minneapolis. Prezența lui Isus era cu mine... În camerele ocupate de unii dintre frații noștri se auzeau glume, bătaie de joc, critică și râs. Manifestările Duhului Sfânt erau atribuite fanatismului. Cine cerceta Scripturile, ca nobilii bereeni, să vadă dacă lucrurile pe care le-au auzit erau adevărate? Scenele care au avut loc la această întâlnire L-au făcut pe Dumnezeu cerului să-I fie rușine să-i numească pe cei prezenți frații Săi” (The 1888 EGW Materials, 1565).

Acesta este, pe scurt, conflictul dintre Hristos și poporul Său, pe care cerul îl numește „revolta lui Core, Datan și Abiram.”

5. Scopul soliei 1888

Cosmina Buzdugan

Ce urmărea Domnul să realizeze prin această foarte prețioasă solie de har? Care era scopul Său cu ea? Ce efect ar fi avut solia, dacă i se permitea să înainteze în slava ei crescândă?

Răspunsul este uimitor, fascinant și precis:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH, 22 noiembrie 1892).

Această declarație, și altele asemănătoare, dovedesc fără tăgadă că solia Jones-Waggoner nu era o chemare înapoi la îndreptățirea prin credință, așa cum încearcă istoricii noștri să sugereze. Da, s-a vorbit mult în acea perioadă despre îndreptățire și credință, dar nu acesta era scopul soliei.

Deoarece a fost doar un început, descoperirea neprihănirii lui Hristos nu a reușit să se transforme în puternica strigare a îngerului din Apocalipsa 18, cel a cărui slavă va umple

tot pământul. De aceea Marea Strigare s-a oprit, și nu a putut fi însoțită de Ploaia Târzie, revărsarea fără precedent a Duhului Sfânt.

Declarația din *Review* nu spune că Marea Strigare a și început în descoperirea îndreptării prin credință, doctrină pe care tot protestantismul o predica viguros. Nu, nu poate fi vorba despre așa ceva; doctrina aceea fusese descoperită cu aproape două mii de ani înainte, de către apostolul Pavel, și redescoperită de Luther cu sute de ani înainte. Era deci cunoscută și îmbrățișată de toată lumea.

Ea spune: „în descoperirea neprihănilor lui Hristos,” și ca să nu existe dubii, deseori adăuga „în legătură cu legea.” Ascultați:

„La această întâlnire mi-am prezentat mărturia că a strălucit cea mai prețioasă lumină din Scripturi, prin prezentarea marelui subiect al neprihănilor lui Hristos în legătură cu legea, subiect care trebuie menținut constant înaintea păcătosului ca singura lui speranță pentru mântuire” (The EGW 1888 Materials, 212).

De ce spune ea că „neprihănilor lui Hristos în legătură cu legea” este cea mai prețioasă lumină care poate străluci din Scripturi? Și de ce spune că descoperirea acestei neprihănilor este începutul Marii Strigări? Sunt acestea afirmații lipsite de sens, simple sloganuri evlavioase, cuvinte pioase care să stârnească așteptările escatologice ale unui popor adormit?

Nicidecum. Descoperirea neprihănilor lui Hristos „în legătură cu legea” este cea mai prețioasă lumină deoarece aduce în prim plan scopul etern al lui Dumnezeu, stricat în Eden și refăcut prin Nunta Mielului. Adam și Eva erau temple ale Duhului Sfânt, Șekina locuia în ei, învăluindu-i în lumină. Aceasta era haina lor. Dar au ales varianta diavolului despre originea vieții și scopul ei, momiți de știința demonilor că drumul spre muntele adunării dumnezeilor este via evoluție. S-au despărțit de Dumnezeu și au rămas goi. Scopul lui Dumnezeu a fost stricat.

Ei bine, acest scop a fost reparat în Hristos. Șekina a revenit într-un templu uman, ca să descopere neprihănilor lui Dumnezeu, Legea trăită în trup omenesc. Jones face frecvente referiri la faptul că trupul lui Hristos a fost războiul în care s-a țesut neprihănilor, acea haină care nu are în ea niciun fir de origine omenească. În Hristos, legea Duhului de viață era prezentă, înlocuind legea păcatului și a morții (Romani 7,8).

Care era explicația lui Hristos pentru viața Lui neprihănită? „Tatăl, care locuiește în Mine!” Unirea dintre divin și uman. Adică, Nunta.

De aici concluzia vine de la sine, și este enunțată magistral:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Această neprihănire este „în legătură cu legea,” ea este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul, și a fost oferită acestui popor în 1888, prin intermediul

fraților Waggoner și Jones. Primirea ei ducea imediat acest popor la evenimentul epocal numit de Ioan Nunta Mielului, prin care sfinții Celui Preaînalt primesc din nou haina pierdută în Eden.

Haina de lumină este centrul și epicentrul bătăliei din marea controversă. În jurul ei s-a dus mereu bătălia. Ultima încleștare va fi legată tot de haina neprihănirii, de întoarcerea Șekinei în templul ei. Caracterul lui Hristos nu poate fi „desăvârșit reprodus în poporul Său” decât dacă legea Duhului de viață este instalată în templul inimii. Acesta este legământul cel veșnic.

Domnul a trimis începutul luminii despre neprihănirea lui Hristos la Minneapolis, o descoperire a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea:

„Voi știți bine că lumină prețioasă a strălucit din legea lui Dumnezeu, în timp ce neprihănirea lui Hristos a fost prezentată în legătură cu acea lege. Dr. Waggoner a adus în fața voastră lumină prețioasă – nu lumină nouă, ci vechea lumină care a fost pierdută de multe minți, și care acum strălucește în raze clare” (The EGW 1888 Materials, 171-175).

Ellen White a fost încântată de neprihănirea lui Hristos prezentată de Waggoner la Minneapolis, pe care o numește, „în legătură cu legea”:

„Văd frumusețe în prezentarea neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, așa cum doctorul a expus-o în fața noastră... Ceea ce s-a prezentat se armonizează perfect cu lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea de-a lungul acestor mulți ani de experiență” (The EGW 1888 Materials, 163).

Și repetă din nou definiția soliei 1888, ca să spulbere oricui credința infantilă că la Minneapolis a fost predicată îndreptățirea prin credință:

„Dacă frații noștri pastori ar accepta doctrina care a fost prezentată atât de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea - și eu știu că ei trebuie să o accepte, prejudecățile lor nu ar avea atâta putere, iar poporul ar fi hrănit la vreme potrivită” (The EGW 1888 Materials, 163).

Dar ei nu au acceptat doctrina, prejudecățile au avut mare putere, iar poporul a fost lăsat flămând, la discreția virusului laodicean care s-a transformat curând în pandemie, și căruia nicio administrație de-a lungul acestui secol nu i-a găsit un antidot.

Când taina lui Dumnezeu, „Hristos în voi,” va fi înțeleasă și primită, trâmbița a șaptea va suna negreșit.

6. Agenda secretă a opozanților

Daniela Motorga

Îngerul Domnului știa bine despre ce fel de revoltă a lui Core era vorba la Minneapolis, și de ce a asemănat-o el cu acea revoltă. Doar el putea ști ce urzeau bătrânii lui Israel, ce intenții aveau și unde doreau să ducă biserica rămășiței.

Ellen White constata uimită că vorbele ei dispar în vânt, că nimeni nu pare interesat de ceea ce are ea de spus despre ce se întâmplă la Minneapolis. Și mai uimită a fost să constate disprețul arătat față de lucrarea ei de frații alături de care lucra. Privea, și nu înțelegea ce se întâmplă. De aceea a și hotărât să părăsească sesiunea.

Când a spus sorei White: „Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu,” îngerul știa bine ce vorbește, și vom vedea imediat de ce.

Proeminent savant adventist, administrator la nivelul de vârf al lucrării și autor renumit, Millian Lauritz Andreasen are ceva extrem de interesant de spus despre Minneapolis 1888. Mărturia lui pune în valoare declarația îngerului, și explică atitudinea conducătorilor de la Battle Creek față de Ellen White.

Andreasen a fost botezat în 1894, iar la doi ani după botez a venit să studieze la Union College, unde a luat pentru prima oară contact cu ceea ce se întâmplase, cu aproape opt ani înainte, la Minneapolis. Iată relatarea lui:

„Odată cu deschiderea Colegiului și Sanatoriului de la College View, locul a devenit un fel de centru pentru diferite activități, o locație preferată pentru întâlnirile și adunările pastorale. Eram la opt ani de la faimoasa sesiune din 1888, care era subiectul frecvent aflat în discuție.

„Bătrânul frate J.H.Morrison, tatăl profesorului H.A.Morrison, locuia în Lincoln. El avusese un rol proeminent în discuțiile de la Minneapolis, și scrisese o carte despre acel subiect...

„Prin amabilitatea fratelui J.H.Morrison mi s-a permis să asist la discuții. Desigur, eram acolo să ascult, nu să vorbesc. Și nu am vorbit. Dar am învățat mult. A fost o școală minunată. Mi-aș fi dorit să fi luat notițe.

„Privind în urmă, am rezerve că întâlnirile la care am participat erau locul cel mai bun pentru un proaspăt convertit. Aș spune că era hrană destul de tare. Ei nu mi-au acordat prea multă atenție, ci s-au lansat în subiecte despre care eu nu știam nimic. Dar am prins repede firul, și am fost uimit de libertatea cu care ei discutau caracterele altora...

„În timp ce unii primeau Mărturiile cu recunoștință, alții se ridicau împotriva lor. De aceea, nu este de mirare că ea a spus că, dacă ar avea de ales între a primi o viziune sau a muri, ar alege mormântul...

„Unii dintre conducători așteptau ziua când va avea loc o schimbare în felul în care este condusă biserica. Au crezut că o astfel de schimbare s-ar putea produce la sesiunea de la Minneapolis.

„Am auzit multe versiuni despre ceea ce s-a întâmplat la Minneapolis. Într-o zi, dacă voi avea timp, mi-ar plăcea să scriu istoria pe care am auzit-o relatată la acele întâlniri de la College View, de bărbații conducători aflați în opoziție cu sora White. Ei nu considerau că solia lui Jones și Waggoner ar fi chestiunea reală. Adevărata problemă, după opinia lor, era dacă sorei White i se va mai permite să aibă autoritate asupra bărbaților care poartă responsabilitățile lucrării. Era o încercare de a răsturna poziția Spiritului Profetiei. Se pare că bărbații din opoziție au avut câștig de cauză. Ea a plecat în Australia, unde a rămas nouă ani... După interpretarea unora, sesiunea de la Minneapolis a fost o revoltă împotriva sorei White. Dacă este adevărat, aceasta aruncă ceva lumină asupra apostaziei Omega” (M.L. Andreasen – citat în *Without Fear or Favor*, 42-44).

Acum, după mai bine de un secol, se poate ușor constata că rebeliunea de la Minneapolis a fost în esență o încercare de a scăpa de glasul profetic prin care Dumnezeu Își conducea poporul în ultima fază a marii controversă. Frații nu mai doreau să fie tulburați de vocea ei în deciziile pe care le luau în cauza lui Dumnezeu, administrative, dar mai ales teologice. Pentru ei era clar că ea se înșela cu privire la legea din Galateni, lucru care punea biserica într-o poziție periculoasă. Nu puteau lucra în astfel de condiții, când conștiința le spunea una, dar trebuiau să acționeze altfel, spre a nu intra în conflict cu sora White.

La Minneapolis, Ellen White a crezut că opoziția este îndreptată împotriva ei personal, din cauza atenției pe care o acorda fraților Waggoner și Jones. De aceea luase decizia să părăsească sesiunea în toiul ei.

Adevărul era un pic mai complicat, și ea a avut nevoie de intervenția îngerului însoțitor spre a înțelege că acolo este ceva infinit mai grav. „Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu.”

Cercetătorii superficiali cred și astăzi că opoziția din 1888 a fost împotriva celor doi soli, Jones și Waggoner, sau împotriva sorei White. Și, așa cum spunea și fratele Andreasen, unii considerau că „sesiunea de la Minneapolis a fost o revoltă împotriva sorei White,” iar opoziții spuneau clar că nu Jones și Waggoner sunt chestiunea reală.

Tot așa a fost în pustie, când au trebuit să se întoarcă de la granițele Țării Făgăduinței. Deși Core și prietenii dădeau impresia că ei au ceva personal cu Moise, în realitate ei nu suportau autoritatea din spatele lui Moise. Ura și necredința lor erau aruncate în spatele neputinței lui Dumnezeu de a le da țara promisă. Scăpând de Moise, scăpau de vocea incomodă care era mereu în conflict cu planurile, scopurile și idealurile oamenilor cu nume din adunarea poporului. Voiau să se întoarcă în Egipt, dar vocea din spatele lui Moise le spunea că aceasta nu este o opțiune.

Paralela cu 1888 este cumplită. Bărbații din poziții de răspundere nu mai suportau ca deciziile lor să fie supuse testului autorității manifestată prin Spiritul Profeției. Ca și în revolta lui Core, ei doreau ca puterea de decizie să treacă în mâinile conducătorilor, deoarece, nu-i așa, „toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?” (Num 16:3).

De „adunarea Domnului,” această mulțime urât-mirositoare, îi păsa prea puțin lui Core. Tot ce dorea el era putere de decizie pentru fruntașii adunării, toți „oameni cu nume.”

Ce ar fi făcut ei cu puterea de decizie, dacă ar fi obținut-o? Ce îi nemulțumea la autoritatea din spatele lui Moise? Ascultați cuvintele lor:

„N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară unde curge lapte și miere, ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpânești peste noi? Ce bine ne-ai mai dus într-o țară unde curge lapte și miere, și ce bine ne-ai mai dat în stăpânire ogoare și vii! Crezi că poți să iei ochii oamenilor?” (Num 16:13-14).

Egiptul, o țară în care curge lapte și miere? Frumoasă perspectivă la conducătorii poporului ales! Uitaseră că acolo fuseseră sclavi netrebnici, și că regimul de exterminare la care fuseseră supuși ar fi dus în final la dispariția lor ca națiune? Mare este nebunia minții omenești, atunci când se așează împotriva luminii clar descoperite.

Era evident că ideile de la Cadeș-Barnea nu dispăruseră nicidecum. Da, vârfurile fuseseră tăiate, dar rădăcinile revoltei nu fuseseră niciodată smulse, iar ele otrăveau acum mințile conducătorilor lui Israel. Soluția lor era simplă, și fusese clar exprimată: „Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt? Și au zis unul altuia: Să ne alegem o căpetenie, și să ne întoarcem în Egipt.”

Aceasta era, în esență, revolta lui Core, Datan și Abiram.

Îngerul a spus că la Minneapolis poporul nostru a repetat revolta lor. Intenția a fost de a scăpa de autoritatea sorei White, prin care vorbea Dumnezeu. Și au reușit. Ea a fost exilată în Australia, iar frații au răsuflat ușurați. Acum puteau conduce biserica așa cum credeau ei de cuviință, fără imixtiuni ale vocii de care se temeau, fără să fie convinși că are dreptate.

Pe termen lung, scopul era același: Întoarcerea în Egipt, revenirea la confortul și siguranța oferite de creștinismul apostaziat; întoarcerea în protestantismul popular, bisericile de unde tocmai ieșiseră. Ceea ce era să se întâmple realmente în anii 50, atunci când lumea evanghelică ne-a întins mâna părtășiei creștine, și am fost primiți în familie fără eticheta de cult. Dacă nu intervenea și atunci Domnul cu mână tare și cu braț puternic, generația prezentă nici n-ar mai fi știut că a existat vreodată o biserică adventistă.

Mișcarea netrebnică a fost consemnată în raportul inspirat, ca să nu existe suspiciuni sau îndoieli dacă revolta de la Minneapolis a reușit sau nu:

„Biserica a întors spatele lui Hristos, conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt. Cu toate acestea, puțini sunt alarmați sau îngroziți de lipsa puterii spirituale. Îndoiala, și chiar necredința în Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, dospesc comunitățile noastre peste tot. Satana a aranjat să fie așa. Pastori care propovăduiesc eul în locul lui Hristos au aranjat să fie așa. Mărturiile sunt necitite și neapreciate. Dumnezeu v-a vorbit. Lumina a strălucit din Cuvântul Său și din Mărturii, și ambele au fost disprețuite și neglijate” (5 T 217).

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu în mijlocul nostru, ca popor, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi, esențială pentru împăcarea cu Dumnezeu și regenerarea inimii, încă nu s-a făcut... Baal, Baal este alegerea” (The EGW 1888 Materials, 445).

În viziunea primordială despre viitorul bisericii, tragedia este exprimată la fel de clar:

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star – 14 martie 1846).

Aceasta este realitatea crudă pe care o trăiește generația actuală a bisericii. Ne-am întors în Egipt, unde suntem tratați cu căldură frățescă, suntem felicitați și premiați, fără să înțelegem că destinația noastră era cu totul alta. Biserica a realizat ceea ce teologii ei de vârf i-au spus mereu, că Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem la „creștinismul de bază.”

Iată că ne-am întors la creștinismul de bază. Am scăpat de eticheta de cult, tinerii noștri pot frecventa nestingheriți instituțiile de învățământ superior ale acestei lumi, sunt apreciați în mediile politice în care pătrund cu mare ușurință, iar biserica se bucură de parteneriatele ei cu statul sau cu alianțele ecumenice. Ura lumii s-a transformat în dragoste, iar biserica trăiește o prosperitate numerică și materială nevisată de alte generații, lucru care este interpretat ca fiind rodul binecuvântării lui Dumnezeu.

Când ne vom trezi din această euforie bahică, și vom vedea că ne aflăm chiar în mijlocul Babilonului spiritual, va fi prea târziu să înțelegem că Babilonul nu poate fi vindecat, și că cei care l-au părăsit la timp au avut totuși dreptate.

În fața acestor realități cutremurătoare, înțelegem mai bine poziția categorică a sorei White față de rebeliunea de la Minneapolis, curajul și forța de a se împotrivi, singură, valului de autoritate clericală ce împingea biserica înapoi, spre Egipt.

Înțelegem și motivul pentru care unii dintre conducătorii noștri de astăzi nu vor nici măcar să citească raportul ei despre acea rebeliune, pe care o neagă, și ale cărei consecințe le contestă aprig. Biserica nu trebuie să afle faptul că „a avut loc o îndepărtare de Dumnezeu,” și că ea „se îndreaptă repede spre Egipt.”

Din acest motiv biserica rămâne mai departe în starea ei laodiceană, iar îngerul bisericii nu se poate pocăi, el fiind convins că este capabil și motivat să ducă poporul în Țara Promisă.

Doar solia îngerului din Apocalips 18 va reuși să trezească pe îngerul bisericii Laodicea din inconștiența prezentă. Numai că, atunci când va suna deșteptarea pentru el, va constata că poporul pe care credea că îl călăuzește spre o patrie cerească a ajuns chiar în mijlocul Babilonului cel mare.

7. Un drapel fals

Gabriela Jianu

Cerul a fost teribil de dezamăgit că liderii bisericii noastre s-au împotrivit la Minneapolis intenției de a face din acea generație „întruparea continuă a lui Hristos.” Domnul numește acțiunea lor ca fiind „o aventură,” și că aventura va afecta grav solia îngerului al treilea:

„Domnul vine, dar cei care s-au aventurat să se opună luminii pe care Dumnezeu o revărsa în măsură bogată la Minneapolis, care nu și-au umilit inimile înaintea lui Dumnezeu, vor continua să meargă pe drumul împotrivirii, zicând: ‘Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?’ Drapelul purtat de toți cei care proclamă solia îngerului al treilea este acoperit cu o altă culoare, care realmente îl omoară. Aceasta se întâmplă acum” (The EGW 1888 Materials, 1486).

Declarația este de o gravitate extremă.

Opoziția de la Minneapolis, ni se spune aici, a pus biserica în posesia unui fals drapel al îngerului al treilea. Mai precis, a păstrat drapelul, dar a ucis „realmente” solia îngerului al treilea. Drapelul flutură falnic deasupra denominațiunii, dar solia îngerului al treilea – care este „cu adevărat” Solia Neprihănirii lui Hristos – a fost realmente ucisă.

Fiind ucisă, ea nu s-a mai putut dezvolta spre a se uni cu „celălalt” înger din Apocalips 18, și din această cauză pământul nu a fost încă luminat de slava caracterului lui Dumnezeu.

Este instructiv să înțelegem cum a fost pictat cu „o altă culoare” drapelul soliei îngerului al treilea atunci, la Minneapolis, și să vedem dacă acesta este drapelul din posesia bisericii de astăzi.

Îngerul al treilea are o misiune universală. El trebuie să spună lumii că Baal deghizat în Hristos a schimbat „vremile și legea,” se dă drept Dumnezeu, și va cere închinare sub amenințarea cu moartea (Apocalipsa 13).

Cum vor ajunge neamurile amăgite să cunoască pe adevăratul Dumnezeu și pe adevăratul Hristos? Oamenii trebuie să facă o alegere în cunoștință de cauză, înainte de a-și sigila propriul destin.

Solia neprihănirii lui Hristos aducea în fața bisericii soluția lui Dumnezeu, eternă și unică: Dumnezeu descoperit în trup. Definiția corectă a fost încredințată lui Ezechiel:

„De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Versetele imediat următoare explică operațiunile prin care Dumnezeu va ajunge să fie sfințit în noi sub ochii oamenilor:

„Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră.

1. Invitația de a ieși afară din cultura Babilonului, acceptarea unei identități unice, aceea de ambadori ai lui Hristos, un popor care locuiește deoparte;

„Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri.

2. Ștergerea păcatelor, înlăturarea lor din templul inimii, astfel ca piedica majoră din calea unirii celor două naturi să fie înlăturată. Zidul nelegiurii dintre noi și Dumnezeu trebuie dărâmat, lucrare pe care doar un Mântuitor o poate face;

„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră, și vă voi da o inimă de carne.

3. O schimbare a „inimii,” dispoziția de a vedea lucrurile spirituale, capacitatea de a înțelege că am străpuns pe Întâiul nostru născut, în persoana solilor Săi;

„Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Eze 36:24-27).

4. Instalarea Duhului Sfânt în templul acesta curat, care produce unirea dintre divin și uman. Omul este făcut părtaș de natură divină, iar rezultatul firesc este păzirea și împlinirea poruncilor lui Dumnezeu, în literă și spirit. Aceasta este calea consacrată prin care Dumnezeu dorește să facă din biserică Sa „întruparea continuă a lui Hristos.”

Când această lucrare complexă este finalizată în poporul lui Dumnezeu, taina lui Dumnezeu ia sfârșit, iar omenirea are ocazia să privească o imagine corectă a Creatorului, și astfel să facă deosebirea între Hristos și Baal. Dumnezeu este descoperit „în trup,”

caracterul Său este expus la locul lui de drept, iar omenirea este astfel invitată să aleagă între sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei.

„Culoarea” care a fost plasată asupra drapelului acesta, prin opoziția de la Minneapolis, a „ucis” realmente scopul etern al lui Dumnezeu în noul legământ.

În locul neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea a fost pusă „îndreptățirea prin credință,” adică, nu există nicio schimbare interioară, suntem doar „socotiți” neprihăniți.

Solia dusă lumii este una propagandistică, mediatică, prin care motivăm pe oameni să aleagă sigiliul lui Dumnezeu de frica focului final, sau din interes pentru străzile de aur, dar nicidecum din dragoste și apreciere pentru căile neprihănirii.

Invităm lumea să evite semnul fiarei, dar folosim chiar tehnicile fiarei pentru realizarea acestui scop. Ambasadorii lui Hristos s-au transformat în activiști sociali, agenți ai schimbării. Ei trag sforile firii pământești spre a obține rezultate, diplomația și politica fiind considerate unelte legitime pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu.

Evaluarea divină se dovedește corectă, iar starea bisericii acum, la peste 120 de ani de atunci, stă mărturie că drapelului soliei îngerului al treilea i s-a dat o altă culoare, și că această culoare nouă a ucis realmente solia îngerului al treilea.

Fluturăm un drapel fals, ineficient, incapabil să ajute omenirea, și negăm vehement că avem o problemă, indispuși să recuperăm memoria și să ne asumăm responsabilitățile catastrofalului nostru eșec denominațional.

Înfrișător!

8. Efectele de necontestat ale soliei

Beniamin Buzdugan

Deși drapelul soliei îngerului al treilea a fost acoperit la Minneapolis de o culoare falsă, care l-a omorât realmente, cerul nu a abandonat misiunea de a o trezi pe iubita Lui Laodicea. Da, Duhul Sfânt a fost insultat; da, Hristos a fost răstignit în persoana solilor Săi, dar capitolul nu a fost încheiat, așa cum se așteptau frații. În marea Sa bunătate, și conform caracterului Său, Dumnezeu a fost dispus să întoarcă și celălalt obraz; să mai meargă o milă în plus; să mai întindă o mână de ajutor.

Da, a trimis prin frații Waggoner și Jones o foarte prețioasă solie, dar acum dorea să arate și efectele ei practice, concrete, asupra poporului. Conducătorii bisericii trebuiau să aibă dovada de netăgăduit că cerul onorează pe mesagerii lui, că solia trimisă este capabilă să vindece vânățiile fiicei poporului Său.

Ellen White a plecat împreună cu cei doi soli, Waggoner și Jones, să viziteze adunările de tabără, spre a duce poporului solia pe care frații cu răspundere o refuzaseră.

„Am călătorit din loc în loc, la diferitele adunări de tabără, ca să pot sta umăr la umăr cu mesagerii lui Dumnezeu, despre care știam că sunt mesagerii lui Dumnezeu, despre care știam că au o solie pentru poporul Său. Am prezentat solia mea alături de ei, în totală armonie cu solia pe care o purtau ei.”

Observați entuziasmul din vocea ei, descriind efectele soliei asupra poporului:

„Și ce am văzut? Am văzut o putere însoțind solia, peste tot pe unde am lucrat – iar unii știu cât de greu am lucrat. Cred că ne-a luat o săptămână întreagă, din zori și până în noapte, la Chicago, ca să aducem în mințile fraților aceste idei... A durat mai bine de o săptămână până când s-a produs o breșă, iar puterea lui Dumnezeu, ca un val uriaș, s-a prăvălit peste adunare. Vă spun, oamenii erau eliberați; solia arăta la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii... Așa a fost la fiecare întâlnire. Peste tot pe unde am mers, am văzut puterea Spiritului lui Dumnezeu” (The EGW 1888 Materials, 536-545).

Și nu era o simplă excitare emoțională, un glisando spiritual pe corzile sensibile ale sufletului. Oamenii erau conduși de la păcat la neprihănire pe Calea consacrată deschisă de Hristos în trupul Său, locul unde omul și Dumnezeu devin una:

„Nu am văzut niciodată o lucrare de redeșteptare care să înainteze așa viguros, fără să fie atinsă totuși de excitații nepotrivite. Nu au existat nici presiuni, nici apeluri. Oamenii nu erau invitați să vină în față, dar exista înțelegerea solemnă a faptului că Hristos nu a venit să cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși... Erau mulți care mărturiseau că, pe măsură ce adevărurile acestea erau prezentate, ei se descopereau în fața legii ca păcătoși” (RH 5 martie 1889).

La fel s-a întâmplat la South Lancaster:

„Am văzut puterea lui Dumnezeu însoțind solia peste tot pe unde era prezentată. Nu veți putea convinge poporul din South Lancaster că ceea ce li s-a prezentat nu este o solie de lumină. Dumnezeu a întins mâna Sa peste această lucrare.” (RH 5 martie 1889)

Aceste declarații, publicate în *Review*, în loc să spulbere necredința fraților, mai rău o întăreau. Au urât și mai mult solia, deoarece succesul ei era o dovadă că poziția luată de ei la Minneapolis a fost greșită. Sperau că efervescența aceasta se va stinge de la sine, și că echipa neprihănirii lui Hristos va renunța cândva la misiunea încredințată de Domnul. Dar nu știau cu cine au de-a face:

„Credeti că eu, la fel ca cei zece leproși, voi păstra liniște, și nu îmi voi ridica glasul să proclam neprihănirea lui Hristos, să Îl laud și să-L slăvesc? Încerc să vă prezint și vouă aceste lucruri, ca să puteți vedea și voi dovezile pe care le văd eu, dar se pare că vorbele mele dispar în vânt. Cât timp va dura această stare? Cât timp se vor menține bărbații din inima lucrării împotriva lui Dumnezeu? Cât timp îi va mai susține poporul de aici în această poziție? Fraților, dați-vă la o parte din drum! Luați mâinile de pe chivotul Domnului, și lăsați ca Duhul Sfânt să vină și să lucreze cu mare putere” (The EGW 1888 Materials, 536-545).

În fața acestei decizii ferme de a duce solia lui Dumnezeu mai departe fără ei, și împotriva voinței lor, liderii de la Battle Creek au apelat la ultima soluție: Dezmembrarea grupului și exilarea lor pe trei continente diferite. Waggoner a fost trimis în Anglia, sora White în Australia, iar Jones a rămas în America.

Dumnezeu nu mai putea face nimic. Lumina a fost alungată, începutul mării strigări s-a stins, și frații au avut libertatea să conducă lucrarea după bunul lor plac, netulburați de vocea profetică prin care Domnul ridicase marea mișcare adventă.

9. Exilul solilor

Lorena Cojoc

1891, Battle Creek.

Comitetul Conferinței Generale ia decizia ca fratele Waggoner să meargă în Anglia, iar sora White și fiul ei, William, să plece în Australia, spre a ajuta lucrarea de acolo. Atunci, tuturor li s-a părut o simplă acțiune misionară, benefică și necesară. Dar motivele erau altele, și nimeni nu le-ar fi aflat vreodată dacă Domnul nu binevoia să ni le descopere. Iată cum stăteau lucrurile în acel fatidic an 1891:

La Minneapolis, grupul opozanților nu avusese ochi și urechi pentru solia neprihănirii lui Hristos, deoarece aveau alte preocupări. Agenda lor secretă prevedea împiedicarea glasului profetic de a se mai amesteca în deciziile oficiale luate de liderii adunării poporului. Așa cum spunea fratele Andreasen, preocuparea lor era aceea „dacă sorei White i se va mai permite să aibă autoritate asupra bărbaților care poartă responsabilitățile lucrării.”

Iar mesagerul coborât din cer spunea: „Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îți trimit poporului Meu.”

Am putea spune fără să greșim că poporul nostru cerea un împărat, ca pe vremea lui Samuel, și căruia Domnul i-a spus: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei” (1 Sam 8:7).

Ca și Samuel, Ellen White a fost extrem de tulburată, fără să înțeleagă că rebeliunea a fost mereu motivată de dorința de a scăpa de Dumnezeu, scăpând de vocea prin care El lucrează. A plecat în Australia cu inima frântă, înțelegând că frații vor să conducă biserica fără ajutorul ei. Nu s-a opus deciziei lor, deși ar fi putut să o facă fără nicio teamă, poporul fiind alături de ea. O singură vorbă din partea ei, și biserica o urma oriunde, chiar și în alcătuirea unei noi mișcări, fără opoziții de la Battle Creek.

Dar ea, ca și Domnul inimii ei, s-a dat la o parte din drum, înțelegând că dragoste cu sila nu se poate. A plecat în Australia, dar și-a făcut datoria să explice președintelui Conferinței Generale cum stau lucrurile:

„Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a plănuțit aceasta, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca Willie C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în centrul lucrării, și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o.

„Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră de a ne vedea plecați era așa de mare, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau obosiți de mărturii au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului.

„Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării. Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre.

„Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflat ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinării de la Battle Creek” (The EGW 1888 Materials, 1622).

Expresia aceasta: „Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi” întărește afirmația fratelui Andreasen, că liderii bisericii urmăreau la Minneapolis să nu mai permită amestecul sorei White în procesul decizional de la vârful lucrării. Acum, văzând-o plecată în Australia, „au răsuflat ușurați.”

Dar Dumnezeu a fost întristat, deoarece „El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinării de la Battle Creek.”

Această decizie nesăbuită din 1891 a împlinit la literă profetia transmisă odată prin Moise:

„Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu, pe care l-am încheiat cu el.

„În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și neazuri; și atunci va zice: ,Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeu meu nu este în mijlocul meu?’

„Și Eu Îmi voi ascunde Fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei.

„Acum, scrieți-vă cântarea aceasta. Învață pe copiii din Israel s-o cânte, pune-le-o în gură, și cântarea aceasta să-Mi fie martoră împotriva copiilor lui Israel” (Deut 31:16-19).

Iar și iar s-a repetat acest scenariu, iar motivul pentru care ne aflăm încă în această lume a păcatului, condusă de pășările necurate ce populează Babilonul cel mare, este acela că scenariul descris de Moise s-a repetat și în istoria noastră denominațională recentă.

Ne-am schimbat conducătorul, și nu înțelegem că toate relele și necazurile care s-au abătut peste noi se datorează faptului că „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu.” El a fost gonit afară, și continuă să bată la ușă. Înăuntru, nimeni nu dorește să cânte cântarea lui Moise. Doar așa se poate menține încropeala laodiceană, care a înlocuit drapelul îngerului al treilea, dându-i o culoare care realmente îl omoară. Profeția este sumbră, deoarece sugerează că în această stare teribilă se va face sigilarea descrisă în Ezechiel capitolul 9.

Exilul solilor din 1888 a fost exilul lui Dumnezeu, căci El a fost lepădat atunci, ca să nu mai domnească peste noi.

10. O scrisoare „pierdută”

Daniela Motorga

1896. Exilată în Australia de dragostea fraților pentru vechile hotare, sora White începe să prindă proporțiile reale ale tragediei de la Minneapolis. Ea înțelege tot mai clar implicațiile neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea. Își dă seama că Dumnezeu dorea să revină asupra unui aspect cu totul pierdut din viziunea păzitorilor legii. Ei aveau nevoie să înțeleagă faptul că legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, ca să poată astfel avea o perspectivă corectă a punctelor fierbinți ale marii controversă în care urmau să intre.

Pe data de 6 iunie 1896, sora White scria lui Uriah Smith, la redacția Review and Herald:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.’ În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală.”

Era prima ei luare de poziție în controversa despre legea din Galateni. Domnul vorbea, iar biserica trebuia să știe. Dar redactorul de la *Review*, care avea altă părere asupra acestei chestiuni, a aruncat scrisoarea în sertarul biroului lui, unde a zăcut 56 de ani, departe de ochii bisericii mondiale. Viziunea ei era mult mai profundă decât discuțiile despre îndreptățire, dar acum Smith era cu totul rupt de realitatea soliei îngerului al treilea.

Scrisoarea continuă:

„Refuzul de a renunța la păreri preconceptuate și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.”

Smith nu putea pricepe despre ce fel de eficiență în proclamarea adevărului vorbește sora White, deoarece el fusese opozantul principal în 1888. Nu avea nicio idee despre ce fel de lumină și slavă este vorba aici. El pierduse oportunitatea veacurilor de a participa la marea strigare, refuzând orbește solia care descoperea caracterul lui Dumnezeu.

Scrisoarea continuă să descopere unde ar fi dus înțelegerea corectă a Legii, așa cum a intenționat Domnul să se întâmple la Minneapolis:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, iar rezultatul sigur este ruina și moartea.”

Avem aici o magistrală descriere a revelației esențiale din Iona 2:8 – „Cei ce se lipsesc de idoli deșertți îndepărtează îndurarea de la ei.”

Nu poate exista explicație mai clară asupra principiilor neprihănirii decât aceasta. Chiar și sora White era uimită de descoperirile pe care le primea, spunând că abia începem să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința. Era vorba, desigur, despre credința lui Isus, care știa că despărțirea de Dumnezeu este cauza morții, și nicidecum pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultare.

Aici ar fi dus lumina despre Legea din Galateni, dacă nu ar fi fost întâmpinată cu atâta furie la Minneapolis. În loc să vadă repede „ce este” Legea – o transcriere a caracterului lui Dumnezeu – ei au dus discuția pe drumul înfundat din care nu mai ieșim nici astăzi, dacă Pavel vorbește în Galateni despre legea morală sau ceremonială.

Scrisoarea „pierdută” de fratele Smith zace și acum în sertarele teologiei adventiste, iar ruina și moartea nu sunt încă văzute a fi desprinderea voluntară de sursa binecuvântării. Astfel, „opoziția manifestată la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones” continuă și astăzi, împiedicând biserica să vadă slava lui Dumnezeu luminând pământul.

11. Concepte cruciale

Marcela Albu

Pentru Ellen White, Australia era acum o oază de liniște, după câmpul de luptă de pe care tocmai fusese îndepărtată. În ultimul timp predicase alături de frații Waggoner și Jones la adunările de tabără, unde văzuse clar manifestarea autentică a Duhului însoțind solia lor. Nu avea o explicație coerentă, dar ea continua să afirme că solia 1888 era despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.”

Acum, departe de agitația și tumultul din America, ideile începeau să capete un anume sens, lumina strălucea tot mai intens în mintea ei. Se contura tot mai precis ceea ce urma să devină „farmecul inegalabil al lui Hristos,” dar care fusese refuzat cu atâta înverșunare la Minneapolis. „Începutul” luminii din 1888 se concretiza acum în concepte precise, profunde, extrem de valoroase, care schimbau radical datele problemei, oferind sens și direcție pentru de acum abandonata mare mișcare adventă.

Cel mai monumental concept, elementul esențial al mării controversate, a fost înțeles și exprimat acum, în Australia. Era cu adevărat lumină nouă despre sanctuar, vitală pentru înțelegerea rebeliunii din cer și pentru ultima fază a procesului în care se găsește guvernarea divină:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nefsante.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul" (DA 161).

Acest pasaj este capodopera spirituală a întregii civilizații umane; nimeni, niciodată, nu a reușit să exprime mai profund, mai succint, mai vast, scopul etern al lui Dumnezeu, fundamentul pe care El a creat și întreține universul. De la serafimul luminos și sfânt până

la om, întreaga creațiune inteligentă depinde de o lege simplă, eternă, de neschimbat: Părtașia de natură divină. Creatura și Creatorul împreună, de nedespărțit.

Jones a fost primul care a prins această rază de lumină de la Pavel, așa cum scrie el în „Calea consacrată,” dar nu a reușit să o formuleze în maniera magnifică în care a făcut-o Ellen White. Această înțelegere, că Hristos a fost primul om în care scopul lui Dumnezeu a fost din nou realizat, după căderea lui Adam, i-a deschis un orizont complet nou, cu totul necunoscut până atunci. A început să înțeleagă ce este cu părtașia de natură divină, care este rolul ei și ce urmărește Dumnezeu cu biserica Sa.

Imediat s-a conturat ceea ce, se va dovedi curând, este ecuația perfectă care va produce Nunta. Rețineți această ecuație, căci ea va face să răsunе trâmbița îngerului al șaptelea:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Avem aici scopul lui Dumnezeu, și scopul lui Hristos. Dacă scopul etern al lui Dumnezeu este să locuiască în templul inimii, scopul lui Hristos este să ne facă părtași de natură divină, adică să aducă înapoi pe Creatorul în templul Său. De aici nu mai era decât un pas până la declarația din Parabole:

„Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307).

Hristos este garanția că Nunta este posibilă. Viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat. El este prototipul, modelul pe care Dumnezeu Îl așează înaintea omenirii, arătând astfel ce dorește, intenționează, poate și va face cu toți cei care vor avea încredere în El.

De aici urmează natural declarația amețitoare:

„Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (1888 Materials, 1709).

Aceasta dorea Dumnezeu să facă la Minneapolis cu poporul Său. Frații Săi trebuiau aduși la statura plinătății Fratelui lor mai mare, iar această plinătate însemna exact aceasta, exprimată curajos de Pavel: „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință... ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Ef 3:14-19).

Să recapitulăm acum, în încheiere, aceste concepte revoluționare enunțate de Ellen White după 1888:

- Scopul etern al lui Dumnezeu este acela de a locui în fiecare ființă inteligentă, de la serafimul luminos și sfânt până la om;

- Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman;

- Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat;

- Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos.

Pentru moment, aceste comori de înțelepciune cerească nu sunt decât simple ecuații, simboluri așezate pe o hârtie. Când rămășița poporului lui Dumnezeu se va decide să le ia în serios, să le aplice în viață, ele vor produce slava orbitoare care va lumina pământul, lumina a șapte sori care să vindece rana fiicei poporului Său.

12. Consecințele respingerii soliei 1888: Erezia Holy Flesh (I)

Beniamin Buzdugan

La scurt timp după sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, biserica a fost zguduită de două crize majore, care i-ar fi adus distrugerea totală fără intervenția directă și curajoasă a sorei White. Ambele evenimente au o strânsă legătură cu solia 1888, căci ambele au provenit din distorsionarea fină a soliei. Ele s-au dezvoltat ca o mișcare legitimă, autentică, a soliei îngerului al treilea. Deși susținătorii lor de atunci nu le-au identificat cu aceste nume, ele au rămas în istoria adventă ca fiind erezia "Holy Flesh" și criza panteistă de la Sanatoriul Battle Creek.

Pentru noi, cei care am recuperat solia neprihănirii lui Hristos din arhivele prăfuite ale bisericii, este de importanță vitală să înțelegem cum s-a ajuns la asemenea depărtări de la scopul lui Dumnezeu. Trebuie să știm cum a reușit diavolul să pervertească o solie capabilă să devină marea strigare, și care au fost erorile străjilor însărcinați cu misiunea de a proteja biserica de asemenea alunecări de la calea dreaptă. Este nevoie de o sinceră recuperare a memoriei, și de asumare a responsabilității, în special datorită credinței noastre în avertizarea Domnului că, la încheierea lucrării, solia 1888 se va transforma în lumina îngerului din Apocalips 18, care va lumina pământul cu slava ei.

De ce nu a reușit ea să lumineze pământul atunci, imediat după 1888? Cum a fost posibil să se ajungă în asemenea fundături periculoase, tocmai când cerul le oferise cheia către minunile zilelor din urmă? Dar mai important decât atât, vom putea noi evita capcanele diavolului din ultimele zile, când expertiza lui în falsificarea adevărului va atinge cele mai înalte culmi ale perfecțiunii? Care va fi secretul prin care "cei aleși" nu se vor lăsa impresionați de fina alterare a neprihănirii lui Hristos în vremea sfârșitului?

Maniera în care a fost despărțit de echipa lui a fost o palmă greu de suportat pentru A.T. Jones. Dar nu decisivă. Toată perioada de după 1888 fusese o luptă îndârjită împotriva mentalităților învechite, dar Jones și Waggoner se purtaseră cu demnitate și umilință - ca niște „christian gentlemen” cum spunea sora White - bucuroși că pot oferi poporului mana proaspătă venită din cer.

Acum Jones se trezea singur în America, obligat să suporte nu numai ostilitatea greu de mascat a fraților din conducere, dar și inerția obișnuită a poporului. O asemenea situație ar fi doborât pe oricine, dar nu pe A.T. Jones. El era hotărât să continue lucrarea încredințată, singur împotriva tuturor.

Dar s-a întâmplat ceva interesant. Tot mai mulți colegi pastori au început să plece urechea la evaluările pe care le făcea sora White soliei și solilor de la Minneapolis. Deși frații din vechea gardă nu pierdeau nicio ocazie de a-și manifesta ostilitatea față de solie și soli, unii se întrebau dacă nu cumva ea are dreptate. Au început să-l invite tot mai des pe Jones la întâlnirile lor și au început să citească cu mai mare atenție articolele scrise de sora White în *Review and Herald* sau în buletinele Conferinței Generale.

Afirmații de genul că solia a fost din partea Domnului, că este cu adevărat solia îngerului al treilea, că ea se va transforma în marea strigare, nu puteau să-i lase indiferenți. Pe măsură ce analizau cu atenție mărturiile ei, creștea tot mai mult convingerea că evenimentul escatologic atât de dorit era la un pas.

Curând au început să sosească din Australia avertizări solemne, și destul de incomode. Li se reproșa că la Minneapolis Hristos a fost răstignit din nou în persoana solilor Săi; că Duhul lui Dumnezeu a fost jignit; că solia reprezenta începutul mării strigări, și că ea trebuia să se dezvolte în solia celui alt înger. Acestea erau lucruri extrem de grave, și trebuia să fii cu totul rupt de realitate ca să le ignori.

Încurajat de această nouă și nesperată susținere, Jones a fost prins din nou de elanul care-l caracteriza, iar argumentele lui erau de necombătut. Acum avea și o audiență interesată și dispusă să analizeze cu atenție implicațiile soliei. Jones era invitat de onoare peste tot în câmp, iar acum i se alăturase și W.W. Prescott, un influent profesor de la colegiul din Battle Creek. Dar ei nu înțeleseseră un lucru, și anume că fereastra oportunităților se închisese, că Duhul lui Dumnezeu, ofensat și respins la Minneapolis și în anii imediat următori, s-a retras, iar acum asupra bisericii domnea verdictul teribil de întoarcere în pustie. Sora White avertizase: “S-ar putea să mai stăm mulți ani în această lume, din cauza neascultării.”

Există un entuziasm nou pentru solie care uimea chiar și pe susținătorii ei. În acest entuziasm general s-au remarcat inițiativele conducătorilor Conferinței Indiana. Președintele ei, fratele Robert S. Donnell, era încântat de solie și efectele ei, și credea cu ardoare afirmația sorei White că “după sesiunea de la Minneapolis ne aflăm în perioada ploii târzii.” Jones era un invitat de onoare în Conferința Indiana, iar fratele Donnell reușise să trezească interesul tuturor membrilor comitetului pentru această solie. Ei doreau să pregătească poporul pentru apropiata revenire a lui Hristos. Au decis să viziteze toate comunitățile din Conferință și au format un grup de pastori tineri, însărcinați cu organizarea adunărilor de redeșteptare.

Unul dintre aceștia era S.S. Davis, puternic impresionat de predicarea lui Albion F. Ballenger, cel mai puternic evanghelist al bisericii. Ballenger străbătea țara cu o solie

urgentă și categorică: “Primiți Duhul Sfânt! Acum! Ori părăsiți păcatul, ori părăsiți biserica! Trebuie să am o biserică curată înainte de a putea invita poporul în ea, înainte de a putea sta înaintea poporului spre a da marea strigare... Să începem să ne rugăm ca Dumnezeu să curețe pășările necurate din biserică, deoarece ele întinează marea strigare... Domnul spune că nu putem avea botezul cu Duhul Sfânt până când nu obținem biruința deplină asupra tuturor păcatelor.”

S.S. Davis a preluat această imagine extremă, dar el o făcea să devină și mai penetrantă aducând un element nou, copiat de la pentecostalismul care tocmai înflorea în America. Adunările lor de redeșteptare erau însoțite de muzică puternic ritmată, care avea rolul ei asupra simțurilor participanților. Accentul se punea pe biruința asupra păcatului și primirea Duhului Sfânt, iar presiunea de pe umerii poporului era teribilă. Nu era ușor să fii confruntat cu perspectiva: Ori părăsești păcatul, ori părăsești biserica! În plus, vorbitorii duceau această cerință la extrem, susținând că biruitorii nu se vor mai îmbolnăvi, nu vor mai albi și nu vor avea carii dentare. Adunările au devenit repede scenele celor mai bizare reprezentări. Sub invitația obsedantă “Luați Duh Sfânt,” pe fundalul unei muzici sălbatice, oamenii au început să rezoneze cu teatrul de la amvon, strigând “Aleluia” și “Slavă Domnului,” dispuși să primească botezul cu Duhul Sfânt și să obțină un trup sfânt.

Curând predicarea a luat forme și mai ciudate. Tinerii pastori ai Conferinței Indiana îndemneau poporul să aibă ceea ce ei numeau “experiența grădinii,” botezul cu Duhul Sfânt manifestat prin leșinul sfânt. În timpul predicării, care era mai mult o piesă de teatru gălăgioasă și exaltată, oamenii erau stimulați să se predea Duhului. Cei care aveau experiența primirii Duhului, căzând în leșin, erau aduși pe platformă și declarați ca fiind acum o parte a celor 144.000. Vă imaginați ce cumplit era pentru ceilalți, și cât își doreau și ei să primească Duhul și să se alăture celor 144.000. Toți așteptau cu ardoare trupul sfânt, atingerea sfințeniei desăvârșite.

Cu siguranță, biserica se afla pe terenul fermecat al lui Satana, iar conducătorii CG, deși recunoșteau că este nepotrivit, nu știau ce să facă. În același timp, vechea gardă reprezentată de Butler, Smith, și simpatizanții lor, stăteau și arătau cu degetul, bucuroși că toată lumea are ocazia să vadă rezultatele soliei împotriva căreia avertizaseră ei.

Dar ei erau amăgiți, deoarece fanatismul care înflorea în Indiana nu era rezultatul soliei 1888, ci rezultatul respingerii acelei solii. Acesta era momentul special al diavolului, clipa lui de glorie în pervertirea unui adevăr refuzat. Tehnica lui a fost simplă: A stârnit lepădarea soliei la Minneapolis, iar când lumina s-a stins, el a stârnit poporul să o primească, deoarece știa că are deplin control asupra modului ei de manifestare. Exact ca la Cadeș-Barnea: “Nu intrați în țara promisă, că muriți!” Când a fost prea târziu ca să mai intre, el a schimbat refrenul: “Mergeți și cuceriți țara, căci așa vorbește Domnul.”

13. Consecințele respingerii soliei 1888: Erezia Holy Flesh (II)

Daniela Motorga

Erezia Holy Flesh, ca orice mișcare falsă, a înflorit pe o temelie doctrinală eronată. Conducătorii Conferinței Indiana susțineau că Hristos a avut o natură omenească sfântă, un trup sfânt, ca al lui Adam înainte de păcat. Ei chemau poporul să primească „experiența grădinii,” în care vor primi un trup sfânt, ca al lui Adam, ca al lui Hristos. Ei așteptau ca „leșinul sfânt” să producă eradicarea naturii pământești.

Era complet greșit, și în totală contradicție cu solia 1888. Jones și Waggoner nu predicaseră niciodată așa ceva. Din contră, ei combăteau poziția fraților din Indiana, spunând cât se poate de clar că Hristos a avut natura noastră căzută, și că aceasta este taina lui Dumnezeu: Dumnezeu manifestat în trup păcătos. Legea Duhului de viață oferea biruința asupra păcatului, nicidecum trupul sfânt.

Jones a scris împotriva acestei concepții greșite câteva articole în *Review*, iar Waggoner a avut câteva prezentări la acest subiect la sesiunea Conferinței Generale din 1901. Ellen White a urcat și ea la amvonul sesiunii din 1901, confirmând poziția Jones-Waggoner și demascând fără echivoc doctrinele fraților din Indiana. Intervenția ei a fost decisivă. A doua zi președintele Donell și evanghelistul Davis au mărturisit în fața adunării că sunt greșiți, și astfel a luat sfârșit o falsă redeșteptare care putea foarte ușor să cuprindă întreaga biserică.

Acum câteva învățăminte din episodul Holy Flesh pentru generația noastră.

Este corect să ne punem întrebarea: Ce garanție avem că interesul nostru pentru solia 1888 nu va suferi un eșec la fel de răsunător ca cel ce a dus la erezia Holy Flesh? Dacă și de data aceasta diavolul va reuși să pervertească solia, ducând și generația noastră la fanatism, extremism și senzaționalism găunos? Avem vreo certitudine că istoria nu se va repeta?

Probabil aceleași întrebări și le-au pus și copiii celor morți în pustie, ajunși acum din nou la granița Canaanului pământesc. „Va trebui să intrăm în țara promisă. Dacă vom fi iar măcelăriți de vrăjmași? Dacă ne vom speria din nou și vom fi trimiși iarăși în pustie? Ce garanție avem că de data aceasta vom avea credință în Cuvântul lui Dumnezeu și vom reuși? Dacă se repetă istoria de la Cadeș-Barnea? Nu ar fi mai bine să rămânem în pustie?”

O singură pervertire fină a soliei 1888 a dus la o depărtare fatală de adevăr, și ea este vizibilă peste tot în mișcarea Holy Flesh. Solia, care trebuia să descopere neprihănirea lui Hristos, a fost făcută să servească strict interesului egoist al omului. Subiectul major al oricărei predici devenise sfințirea, eliberarea de păcat, răscumpărarea păcătosului și transferarea lui în grupul celor 144.000 care vor da marea strigare. Nu exista nicio umbră de interes pentru caracterul lui Dumnezeu pus în discuție, pentru acuzațiile care I se aduc în faza finală a mării controversă, pentru deschiderea cărților în procesul lui Dumnezeu.

Predicatorii din Indiana insistau pe schimbările ce trebuiesc făcute cu natura umană, fără să aibă nicio idee despre schimbările care trebuiau făcute în mintea umană. Lucrarea Duhului în convingerea de păcat era aproape insesizabilă în predicile lor, fiind înghițită de transformarea trupului acesta supus putrezirii și aducerea lui la neputrezire înainte de închiderea harului. Supuși acestor presiuni, oamenii își chinuiau sufletul să se lepede de păcat, ca nu cumva să rateze botezul cu Duhul Sfânt. Toată campania era dirijată către interesul egoist al omului, ceea ce prindea perfect la public.

Așa ceva nu existase câtă vreme solia s-a aflat sub călăuzirea Duhului Sfânt, la Minneapolis și în anii imediat următori, până când solii au fost despărțiți și misiunea lor a încetat. Tot la fel, iubitorii soliei din zilele noastre nu se lasă amăgiți de această deformare a soliei. Noi vedem valoarea soliei în dezvoltarea ei finală, care trebuie să ducă la descoperirea caracterului lui Dumnezeu.

Acesta este sensul profund al soliei, și de aceea sora White l-a numit „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” Pământul va fi luminat cu slava lui Dumnezeu doar atunci când poporul nostru va vedea în neprihănirea lui Hristos nu doar calea către desăvârșirea creștină, ci mai ales neprihănirea lui Dumnezeu practică cu strictețe de la creațiune și până astăzi. Doar în această lumină are sens să așteptăm și să dorim reproducerea desăvârșită a aceluia caracter în sufletul omenesc.

Contrar interesului egoist al ereziei Holy Flesh, partizanii de azi ai soliei sunt dispuși mai bine să fie ei pierduți pentru totdeauna, decât ca guvernarea și onoarea lui Dumnezeu să fie batjocorite fără limită din cauza poporului lui Dumnezeu. Noi apreciem valoarea soliei doar în cadrul rolului ei major în clipa solemnă a ceasului judecății lui Dumnezeu. Solia, ca și Expeditorul ei, este plină de delicatete, eleganță și respect pentru păcătos. Ea nu amenință cu focul pe batjocoritorii ei, nu constrânge pe oameni să se lepede de păcat și nici nu le cere să părăsească biserica dacă nu reușesc să capete botezul cu Duhul Sfânt. Ea doar apelează cu modestie: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul” (Ps 34:8).

Astăzi solia nu este predicată prin intermediul emoționalismului, sentimentalismului și a tot felul de gimnastici mentale sau lingvistice. Nici prin tehnicile de marketing ale societății de consum. Ea este doar o invitație la studiu personal, o aplecare serioasă către lucrurile lui Dumnezeu, o invitație la cunoașterea caracterului lui Dumnezeu, la înțelegerea căilor neprihănirii. Este o chemare către o nouă apreciere a scopurilor lui Dumnezeu cu poporul Său, o chemare de a coborî către profunzimile lui Hristos, profunzimile umilinței, sacrificiului de sine și ale disponibilității de a sluji chiar cu riscul pierderii vieții veșnice. Este, dacă vreți, o chemare la învățarea acelei cântări noi, cântarea lui Moise și a Mielușelului, despre care erezia Holy Flesh nu auzise nimic – și se pare că despre ea nu a auzit nimic nici generația noastră.

Erezia Holy Flesh descoperă încă un pericol, iar acesta pândește pe toți cei care cred și predică despre solia 1888 ca fiind neprihănirea prin credință. Atunci când poporul este făcut să vadă în ultima solie de har doar un colac de salvare pentru scumpa și prețioasa lui piele, diavolul va ști cum să ne ducă din nou în fundături teologice fatale. În poporul

nostru se predică pe scară largă o neprihănire prin credință care nu are nicio legătură cu neprihănirea lui Hristos. La acest punct, solia bisericii nu se deosebește cu nimic de doctrina bisericilor "surori," noi doar am adăugat la meniu oarece condimente culturale. Pericolul acestui gen de prezentare a soliei stă în faptul că elementul activ al credinței lui Hristos, acela că Tatăl locuiește în El, este evitat, ceea ce ne duce inevitabil la nimicurile eforturilor omenești de a păzi legea.

Mișcarea Holy Flesh a fost prima dovadă - și primul semnal de alarmă, pentru cine avea ochi de văzut - că drapelul îngerului al treilea a fost acoperit la Minneapolis cu o culoare care realmente îl omoară. Curând urmau să vină altele, și mai spectaculoase...

14. Consecințele respingerii soliei 1888: Criza panteistă (I)

Gabriela Jianu

Ca și în cazul ereziei Holy Flesh, diavolul s-a folosit de un element vital al soliei 1888, pe care l-a modificat cu viclenie, iar apoi l-a prezentat ca fiind o componentă a soliei îngerului al treilea.

O echipă de medici străluciți de la Sanatoriul Battle Creek, în frunte cu reputatul savant John Harvey Kellogg, păreau fascinați de solia neprihănirii lui Hristos, și în special de aspectul locuirii lui Dumnezeu în templul sufletului.

Ei au început să compare teorema lui Pavel – „Hristos în voi” – cu lucrările teosofice ale vremii, care împrumutau masiv din misticismul oriental. Nu a durat mult până când au început să propage în biserică noi concepte despre natura lui Dumnezeu pe care le considerau conforme cu solia îngerului al treilea. Și nu a durat mult până când corpul pastoral, aproape în întregime, părea să vadă lumină și putere în razele noi care străluceau de la Sanatoriu.

Dacă Dumnezeu este omniprezent, nu este adevărat că El locuiește în orice are viață? Și dacă scopul etern al lui Dumnezeu este acela de a locui în fiecare ființă creată, cum scria sora White, nu a sosit timpul ca poporul nostru să înțeleagă taina lui Hristos?

Pe acest drum, folosind citate din Pavel, Jones și Ellen White, li s-a părut că este corect să afirme că Dumnezeu locuiește în fiecare persoană, în fiecare minte, datorită celor care doresc să se bucure de o asemenea favoare fiind aceea de a-L descoperi.

Kellogg a scris o carte, *Living Temple*, în care făcea un pas și mai departe, sugerând că fiecare lucru viu în natură este o formă de manifestare a persoanei lui Dumnezeu. Tot ce are viață este de fapt un templu viu, o locuință a lui Dumnezeu. Concluziile veneau de la sine: Templul va fi curățit la revenirea lui Hristos, când toate vor fi schimbate de la muritor la nemuritor; nu exista o zi a ispășirii pentru oamenii din ultima generație; Dumnezeu deja locuia în orice om și dorea să pună la dispoziția lor puterea Sa.

Uimitor, mulți frați din poziții de răspundere nu păreau să sesizeze depărtarea de adevăr adusă de insinuările prezente în Living Temple. Iar Jones și Waggoner s-au alăturat și ei entuziasmului care cuprindea biserica, mai ales că el părea corect ancorat în solia încredințată lor. Doar intervenția hotărâtă a sorei White a pus capăt acestor fantezii păguboase, ce se puteau transforma într-o catastrofă de proporții inimaginabile. Glasul ei a tunat la Battle Creek, fără teamă că deranjează pe cineva:

„Nu avem nevoie de misticismul din această carte. Cei care cultivă asemenea sofistării se vor trezi curând în poziția prin care vrăjmașul va vorbi cu ei, ducându-i departe de Dumnezeu” (SpT B02, 52).

„În cartea Living Temple se prezintă alfa ereziilor mortale. Omega va urma, și ea va fi primită de cei care nu sunt dispuși să asculte avertizarea pe care a dat-o Dumnezeu” (1 SM 200).

Alfa – cum a fost numită criza panteistă - a fost stopată fără mari pierderi umane, dar grandioasa ei realizare a fost aceea că a otrăvit pentru un secol adevărul central al evangheliei și al soliei 1888, acela al scopului lui Dumnezeu de a locui în templul inimii. Cine să mai asculte acest subiect, dacă el a dus la criza atât de periculoasă numită Alfa?

Ca și în cazul ereziei Holy Flesh, diavolul știa că succesul constă în pervertirea fină a unui adevăr central, iar cei care nu au sesizat modificarea au ajuns în întunecimi teribile. Acum, în criza panteistă, nu a făcut decât să ducă un pas mai departe conceptul „Hristos în voi,” extinzând aplicarea lui la toți oamenii, și chiar la întreaga natură. Toți cei care nu au acordat atenție soliei lui Dumnezeu nu au reușit să vadă manipularea diavolului, și astfel erau pregătiți să plonjeze în misticism fără nicio reținere.

Dumnezeu nu vorbise așa. El spusese cât se poate de clar că dorește să locuiască doar în ființele inteligente, „de la serafimul luminos și sfânt, până la om.” În plus, și mai ales, El nu locuiește automat în fiecare om care se naște pe pământ, așa cum propune misticismul oriental.

De la căderea lui Adam în păcat, nimeni nu a mai fost locuința lui Dumnezeu. Cu o singură excepție: Hristos. Iar după Hristos, nimeni nu a răspuns dorinței lui Dumnezeu de a deveni templul Său, așa cum a fost Hristos. Nici chiar Pavel, Petru sau Ioan nu au fost locuințe ale Duhului Sfânt.

Da, ei au primit „arvuna” Duhului, spre a-i călăuzi în tot adevărul, dar nu au fost făcuți părtași de natură divină, deși Dumnezeu dorea să facă acest lucru cu generația lor. Dar Efesul și-a pierdut dragostea dintâi și astfel a ratat marea oportunitate. Nunta Mielului a trebuit amânată.

Acest privilegiu așteaptă încă o generație care să aprecieze corect principiile creațiunii și ale guvernării lui Dumnezeu. Doar la ziua ispășirii finale, la nunta Mielului, vom avea un grup de credincioși în care Dumnezeu va locui, fiind făcuți astfel părtași de

natură divină, beneficiari ai noului legământ și implicit biruitori ai fiarei împreună cu Hristos.

De ce oare promotorii panteismului de atunci nu au făcut absolut nicio aluzie la pasajul magistral din Hristos Lumina Lumii, unde ea vorbea despre scopul lui Dumnezeu? Răspunsul este cât se poate de simplu: cele scrise acolo spulberau toată șandramaua diavolului, și descopereau adevărul strălucitor al soliei 1888 mai clar decât tot ce se scrisese până atunci. Îl redăm aici integral, convingși că el are puterea să așeze taina evlaviei în contrast marcant cu alfa ereziilor nimicitoare mai eficient decât orice am putea spune noi:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul” (DA 161).

Aici Inspirația delimitează clar scopul etern al lui Dumnezeu: „De la serafimul luminos și sfânt până la om.” Și ni se mai spune că poporul lui Dumnezeu a refuzat sistematic destinul înalt așezat la picioarele lui.

Este fascinantă sincronizarea în timp: Pasajul acesta despre scopul lui Dumnezeu a fost pus la dispoziția poporului cu suficient timp înainte de declanșarea crizei panteiste, ca nimeni să nu poată fi luat prin surprindere de sofistăriile diavolului deghizate în descoperiri științifice.

Când a spus că elitele de la Sanatoriu fascinate de ideile publicate în Living Temple se vor trezi curând în poziția prin care „vrăjmașul va vorbi cu ei, ducându-i departe de Dumnezeu,” ea știa foarte bine ce spune. Așa cum veți putea constata în episodul următor.

15. Consecințele respingerii soliei 1888: Criza panteistă (II)

Cosmina Buzdugan

Profeția că îngerii răi vor deschide canale de comunicare cu cei ce vor acorda atenție „sentimentelor” exprimate în cartea lui Kellogg s-a împlinit la literă. S-a întâmplat exact cu oamenii din poporul nostru, care au întors spatele conceptului mării controversate, fascinați de teoriile spiritualiste despre natura lui Dumnezeu.

Dr. William S. Sadler a fost pastor și profesor adventist, și a lucrat o perioadă la Sanatoriul din Battle Creek alături de faimosul dr. John Harvey Kellogg. Făcea parte din grupul de susținători fanatici ai teoriilor științifice propagate de Kellogg. Unii istorici susțin că el a fost numit să conducă confruntarea cu sora White, când a izbucnit criza panteistă.

Mai târziu el a părăsit biserica, împreună cu alți colegi de la Sanatoriu, și a început să practice în domeniul psihiatriei. Era renumit pentru înverșunarea cu care încerca să demonstreze că fenomenele paranormale – viziunile sorei White, de exemplu – nu sunt decât amăgiri produse de mintea omenească sau simple escrocherii.

Dar s-a întâmplat ceva interesant.

Într-o zi a fost chemat la un caz mai special. O doamnă susținea că soțul ei cade într-o stare de somn profund și începe să vorbească lucruri stranii. Dr. Sadler a venit să observe pacientul, și și-a dat repede seama că aici se petrece ceva neobișnuit. Omul respectiv nu putea fi trezit sub nicio formă în timpul acelor stări de somn profund, iar ceea ce spunea el suna foarte familiar la urechile doctorului. Erau informații despre marea controversă dintre Hristos și Satana, prezentate într-un limbaj științific modern, dar în contexte pe care dr. Sadler nu le auzise niciodată.

Sadler și-a chemat prietenii, și alți colegi medici, spre a evalua comunicările. Toți au constatat că era vorba de informații absolut logice și credibile, deși persoana prin care erau comunicate nu avea preocupări în acest domeniu, era străină de acest limbaj când era treaz, și nici nu-și amintea despre ce a vorbit, sau ce i s-a întâmplat în timpul somnului.

Acest grup se aduna de câteva ori pe săptămână spre a înregistra mesajele canalului de comunicare. Li s-a cerut să noteze tot ce se spune, spre a alcătui o viitoare carte, ceea ce au și făcut. Mesajele veneau de la mesageri extraterestri, însărcinați să aducă omenirea la o maturitate spirituală care să permită apariția, revenirea lui Hristos.

Așa a apărut Urantia Book, și grupul ei de susținere în frunte cu dr. William S. Sadler. Ei nu au dorit să facă cunoscut publicului numele mediului prin care veneau comunicările, de teamă ca generațiile următoare să nu venereze instrumentul mai mult decât sursa. Totuși unii spun că numele canalului este cunoscut, fiind vorba de cumnatul lui Sadler, Wilfred C. Kellogg, cele două familii locuind în aceeași clădire.

Acești doi oameni, Sadler și Wilfred Kellogg, au cunoscut adevărul adventist cu privire la marea controversă, și ne-am fi așteptat să nu cadă așa ușor în capcana acestor păsări necurate și urâte. De ce au căzut?

Răspunsul este tulburător, în lumina a ceea ce se întâmplă acum în biserică, la subiectul trinității: Ei s-au avântat în cercetarea teoriilor spiritualiste spre a descoperi natura lui Dumnezeu. Ei sunt împlinirea avertizării lui Ellen White că „teoriile spiritualiste cu privire la personalitatea lui Dumnezeu, duse la concluzia lor logică, vor spulbera întreaga economie creștină,” și că „cei care vor cultiva aceste sofistării se vor trezi curând într-o poziție în care vrăjmașul poate vorbi cu ei, conducându-i departe de Dumnezeu.”

Chiar așa s-a întâmplat. Vrăjmașul a început să vorbească cu ei, și i-a cooptat în răspândirea variantei lui despre marea controversă. Astăzi sunt mii de oameni care se declară deschis partizani ai acestei variante a mării controversă, cu care demonii vorbesc direct, și pe care îi pregătesc pentru apariția lui Satana ca fiind Hristos.

Acest fenomen va lua în viitor proporții înfricoșătoare, amăgind pe mulți din poporul ales, deoarece ei au refuzat solia neprihănirii lui Hristos, interesați să cunoască mai mult natura lui Dumnezeu decât caracterul Său. Iar când oamenii sunt dezinteresați de studiul naturii lui Hristos, și interesați de studiul naturii lui Dumnezeu, se creează aceeași situație favorabilă prezentă în fenomenul Urantia, când demonii încep să vorbească cu oamenii, „ducându-i departe de Dumnezeu.”

Astăzi este îngrijorător să observăm din nou cum oameni din mijlocul nostru se depărtează de interesul pentru cunoașterea naturii lui Hristos, alegând să se concentreze asupra cunoașterii naturii și personalității lui Dumnezeu. Desele și tot mai aprigele discuții din jurul trinității descoperă că subiectul derapează, totdeauna și fără excepție, către natura lui Dumnezeu. Iar când natura lui Dumnezeu devine subiect de cercetare, se creează premisele comunicării cu demonii, așa cum istoria a demonstrat.

Avertizările din timpul crizei Alfa ar trebui să îngrozească pe cei ce se aventurează pe acest tărâm, atrași de scopul nobil, și aparent inofensiv, al recuperării adevărului cu privire la trinitate. Știința demonilor s-a impus atunci doar datorită faptului că oamenii au întors spatele studiului naturii lui Hristos, și s-au aplecat către cunoașterea naturii și personalității lui Dumnezeu. Vă rog să notați dese avertizări la acest subiect, și implicațiile lor:

„Am fost învățată de mesagerul divin că unele raționamente din cartea Living Temple sunt nesănătoase, și că ele vor amăgi mințile celor care nu sunt bine întemeiați în principiile adevărului prezent. Sunt prezentate argumente care nu sunt decât pură speculație cu privire la personalitatea lui Dumnezeu și unde este prezența Sa” (SPTB 02, 51).

„Nu avem nevoie de misticismul din această carte. Cei care vor cultiva aceste sofistării se vor trezi curând într-o poziție în care vrăjmașul poate vorbi cu ei, conducându-

i departe de Dumnezeu. Mi s-a arătat că autorul acestei cărți este pe o pistă falsă” (SPTB 02, 52).

„Living Temple conține alfa acestor teorii. Am știut că omega va urma curând; și tremur pentru poporul nostru. Am înțeles că trebuie să avertizez pe frații și surorile noastre să nu intre în controverse asupra prezenței și personalității lui Dumnezeu” (SPTB 02, 53).

„Puțini pot discerne rezultatul cultivării sofistărilor susținute de unii în timpul nostru. Dar Domnul a ridicat cortina și mi-a arătat rezultatele la care se va ajunge. Teoriile spiritualiste cu privire la personalitatea lui Dumnezeu, duse la concluzia lor logică, vor spulbera întreaga economie creștină. Ei socotesc ca un nimic lumina pe care Hristos a venit din cer să o ofere lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele care stau chiar înaintea noastră nu prezintă suficientă importanță pentru a li se da o atenție deosebită. Ei fac fără efect adevărul de origine cerească, jefuind pe poporul lui Dumnezeu de experiența lui trecută, oferindu-i în schimb o știință falsă” (SPTB 02, 54).

Acest ultim paragraf expune foarte precis pericolul angajării în acest gen de studiu. Este uimitor unde au ajuns cei care au început să vorbească cu demonii. Ei nesocotesc complet lumina descoperită prin Ioan, atât Evanghelia lui cât și Apocalipsa. Acești oameni nu acordă nicio atenție adevărului că Hristos era un templu în care locuia Creatorul, nu cred că este necesară cunoașterea caracterului lui Dumnezeu, și nu susțin descrierea insistentă din Ioan 17 că lumea este în conflict cu Hristos.

De asemenea, lumina descoperită lui Ioan despre evenimentele finale este complet înlăturată, fiind înlocuită cu varianta demonilor despre marea controversă. Ei nu susțin declarațiile clare din Apocalips, că omenirea se va coaliza spre a lupta împotriva lui Dumnezeu, ceea ce va duce planeta la dezastru. Ei pregătesc omenirea pentru o primire grandioasă a hristosului cosmic ce va apărea curând, și care promite pacea și fericirea pe pământ.

Priviți ce situație ciudată s-a creat. Dumnezeu a descoperit acestui popor adevărul prezent pentru ultima generație, și a folosit pe unul dintre părinții fondatori, Ellen G. White, spre a confirma și clarifica adevărul Scripturii cu privire la evenimentele finale descrise în Apocalips și Daniel. În 1888, când Dumnezeu a trimis „începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul,” conducătorii noștri s-au opus, spre consternarea sorei White, care declara că poporul repetă acolo revolta lui Core, Datan și Abiram.

La câțiva ani a venit Alfa, criza ereziilor nimicitoare, din ea ridicându-se oamenii cărora diavolul le-a încredințat varianta mincinoasă a mării controverse, care va fascina curând întreaga lume.

Și avertizarea este sumbră: Va veni Omega, uluitoarea știință a demonilor, care va face vizibil ochiului muritor tronul de pe care Baal va binecuvânta întreaga omenire prosternată înaintea lui, fără nici cea mai mică bănuială că au de-a face cu un impostor.

În timp ce studiul întrupării lui Hristos „este un teren fertil, care va răsplăti pe cercetătorul care sapă adânc după comori ascunse,” studiul naturii și personalității lui Dumnezeu poate duce, așa cum s-a dovedit, la deschiderea canalelor de comunicare cu demonii.

Prevenit înseamnă pregătit.

16. Jones și Waggoner

Beniamin Buzdugan

În ciuda dovezilor de netăgăduit că Jones și Waggoner au fost mesagerii lui Dumnezeu în 1888, în biserica mondială de astăzi este prevalentă credința că ei au apostaziat, aceasta fiind dovada că solia lor nu putea fi de la Dumnezeu.

Este adevărat că în ultima parte a vieții lor Jones și Waggoner au intrat în dificultăți tulburătoare. Ambii au făcut greșeala fatală de a accepta să lucreze alături de doctorul John Harvey Kellogg la Sanatoriul din Battle Creek, chiar într-o vreme în care doctorul se aventura pe terenul fermecat al cercetării naturii lui Dumnezeu. În ciuda avertizărilor serioase și categorice din partea lui Dumnezeu ca ei să stea departe de Sanatoriu, Waggoner și Jones s-au aliat cu Kellogg și echipa lui chiar în vârtejul ereziei nimicitoare numită Alfa.

Cum au ajuns într-o astfel de situație deplorabilă, deși solia încredințată lor era chiar antidotul pentru astfel de alunecări fatale de la credința fundamentală a adventismului? Este posibil să înțelegem corect motivele pentru care Dumnezeu nu i-a mai putut folosi în ultimii lor ani?

Inspirația ne oferă suficiente informații pentru a ne forma o concepție corectă despre lucrurile care se întâmplau în spatele cortinei. Ne ajută să punem evenimente și fapte în perspectiva mai largă a marii controversă, ca să putem evita capcanele extrem de fine în care au fost prinși slujitorii Domnului din trecut.

Imediat după Minneapolis Dumnezeu a început să atragă atenția că opoziția împotriva soliei se va transforma în opoziție față de persoanele prin care este trimisă ea. Era o reacție firească, și de aceea solii nu trebuiau să se lase tulburați prea tare. Totdeauna Hristos a fost Cel răstignit în persoana solilor Săi.

Jones și Waggoner aveau caractere puternice, erau oameni fermi, hotărâți, cu convingeri categorice, dar nu puteau să nu simtă acut împotrivirea fraților lor din conducerea bisericii. Se găseau într-o dilemă aproape de nerezolvat: Aveau convingerea fermă că frații din conducere sunt oamenii lui Dumnezeu, chemați în lucrare în cea mai importantă perioadă a bătăliei din marea controversă. De asemenea, pe baza declarațiilor

inspirate, aveau convingerea fermă că solia încredințată lor de Dumnezeu este începutul marii strigări și al ploii târzii, „cu adevărat” solia îngerului al treilea.

Cum era posibil ca tocmai oamenii lui Dumnezeu să se opună soliei lui Dumnezeu? Pentru Luther a fost relativ ușor să se opună ierarhiei clericale, deoarece avea convingerea fermă că are de-a face cu cornul cel mic din profeția lui Daniel. Dar Jones și Waggoner aveau de-a face chiar cu oamenii lui Dumnezeu, conducătorii prin care Hristos dorea să conducă biserica rămășiței în Canaanul ceresc. Cum era posibil ca tocmai ei să se împotrivescă ultimei solii de har către lume?

Nu exista decât o singură cale de ieșire din acest impas: Ori solia lor nu era de la Dumnezeu, ori frații de la Battle Creek nu erau oamenii lui Dumnezeu.

În această dilemă, Jones și Waggoner nu s-au lăsat conduși de impresii sau raționamente subiective. Ei au plecat urechea la călăuzirea activă a lui Dumnezeu prin slujitoarea Sa aleasă. Iar mărturia inspirată era cât se poate de clară, confirmând că solia lor este de origine divină, și că poporul a repetat la Minneapolis revolta lui Core, Datan și Abiram.

Ce nu înțelegeau ei era că liderii din adunarea poporului plănuiseră în taină înlăturarea lui Moise modern din mecanismul decizional al bisericii, și o întoarcere discretă în Egiptul protestantismului popular. În termenii de azi, o întoarcere la tronul din Sfânta, părăsit de Hristos, de pe care Satana sufla asupra închinătorilor influența lui nesfântă.

De asemenea, Jones și Waggoner păreau să nu înțeleagă că opoziția oficială poate produce blocarea lucrării Duhului și retragerea luminii. Le era imposibil să accepte gândul că trebuie să se întoarcă împreună cu poporul în pustie până când generația aceea de conducători necredincioși va părăsi lucrarea lui Dumnezeu. Au făcut tot ce le-a stat în putere spre a aprinde din nou focul redeșteptării, dar fără niciun succes. Inima lucrării de la Battle Creek era rănită de moarte, iar ei s-au simțit îndreptățiți să se delimiteze de ea.

Exista o cale corectă, și una greșită, de a se delimita de necredința conducătorilor bisericii. Calea corectă era aceea pe care îi împingea aproape constrângător Ellen White, adică de a merge cu solia neprihănită a lui Hristos la popor, lucrare directă cu sufletele oamenilor, în câmp. Dar ei nu au ascultat, alegând calea greșită a luptei de partid, coalizându-se în jurul lui Kellogg cu speranța că vor reuși să răstoarne de la putere clica necredincioasă de la cârma lucrării.

Waggoner a alunecat astfel într-o formă bizară de pan-entheism, iar Jones s-a trezit prins într-o luptă inutilă de a corecta inspirația, de a demonstra că sora White este greșită, că se lasă influențată, că lansează acuzații nefondate împotriva conducătorilor de la Sanatoriu. Nu mai reușeau să înțeleagă faptul că păsări necurate și urâte puseseră stăpânire pe mințile strălucite de la Sanatoriu, și că pregăteau o debarcare generală a adventismului de pe bătrâna corabie a Sionului.

Sfârșitul lor trist este o permanentă avertizare că neglijanța instrucțiunilor divine este fatală în momente de criză majoră.

Dumnezeu ne-a avertizat din timp asupra a două lucruri vitale legate de soarta solilor Săi: Că opoziția oficială față de solia lor a fost motivul principal pentru căderea lor, și, mai important, că cei ce se vor poticni de soarta solilor în primirea soliei lor vor intra într-o amăgire fatală. Ascultați:

„Dacă solii lui Dumnezeu, după ce au stat tare pentru un timp de partea adevărului, cad în ispită și-L dezonorează pe Cel care le-a dat lucrarea, ar fi aceasta o dovadă că solia Sa nu este adevărată? Nu... Păcatul solului lui Dumnezeu va produce bucurie Satanei, iar aceia care au respins solia și pe soli vor triumfa; dar în nici un caz aceasta nu-i va absolvi pe cei vinovați de respingerea soliei lui Dumnezeu...” (Letter O19, 1892).

„Este foarte posibil ca frații Jones și Waggoner să fie doborâți de ispitele vrășmașului; însă dacă vor fi, aceasta nu va dovedi că ei nu au avut o solie de la Dumnezeu sau că lucrarea pe care au făcut-o a fost o greșeală. Dar dacă se va întâmpla așa, câți vor adopta această poziție și vor intra într-o amăgire fatală, pentru că ei nu sunt sub controlul Duhului Sfânt... Aceasta este chiar poziția pe care o vor lua mulți dacă unul dintre acești oameni ar cădea, și mă rog ca acești oameni, asupra cărora Dumnezeu a pus sarcina unei lucrări solemne, să fie capabili să dea trâmbiței un sunet clar și să onoreze pe Dumnezeu la fiecare pas și astfel calea lor să crească în lumină la fiecare pas din ce în ce mai mult până la sfârșitul timpului” (Letter S24, 1892).

Dar frații Jones și Waggoner nu au onorat dorința și rugăciunile ei. S-au lăsat doborâți de ispitele vrășmașului în ciuda celor mai clare avertizări din partea Domnului, și astfel opoziția lor din toate timpurile au intrat, și continuă să intre într-o amăgire fatală.

Acest episod conține o morală pe care poporul nostru de azi ar face bine să o trateze cu seriozitate, atunci când se simte înclinat să condamne eșecul solilor lui Dumnezeu din trecut:

Tușișurile din vale, unduindu-se sub boarea care le strică liniștea din când în când, ar face bine să se abțină de la comentarii critice când văd stejarii puternici din vârful muntelui cum se prăbușesc sub dezlănțuirea ucigașă a furtunii. Să-L lăsăm pe Dumnezeu să spună că într-adevăr nu este nici o scuză pentru clătinarea lui Jones și Waggoner; iar noi ar fi bine să fim mai domoli la vorbă, înțelegând că “noi” am fost în mare parte cauza plecării lor dintre noi.

În final, trebuie spus că Jones și Waggoner, spre onoarea lor, nu au renunțat la credința în Dumnezeul lui Israel. Niciodată ei nu au devenit păgâni, agnostici sau ateï. Niciodată nu au renunțat la sabat sau la consacrarea de o viață față de Hristos. Nu au plecat pe drumul spiritismului urmat de colegii lor în frunte cu Dr. William Sadler. Niciodată nu și-au renegat solia sau chemarea din 1888. Niciodată nu au pus în umbră solia neprihănirii lui Hristos, chiar dacă uneori n-au reușit să vadă scopul ei vital în perspectiva mai largă a marii controversă.

În climatul de astăzi al părtășiei creștine, ei ar fi încă membri buni și permanenți. Păcatul lor a fost acela că și-au pierdut credința în trupul colectiv al bisericii și în conducerea ei divină. Nu au putut avea încredere în pocăința denominațională. Au ajuns să se îndoiască de natura umană; de aici, amărăciunea lui Jones și căderile propriilor lor naturi umane.

17. Fragmentări majore

Lorena Cojoc

Dacă în 1888 biserica intrase deja într-o fază incipientă a infestării cu virusul laodicean, respingerea soliei neprihănirii lui Hristos la Minneapolis a declanșat pandemia din care nici astăzi nu reușim să ieșim. Iar consecințele acelei tragice decizii pot fi observate de oricine: erezia holy-flesh, criza panteistă, pierderea marilor instituții din Battle Creek, haos și lupte politice la nivelul de vârf al lucrării. Nu a durat mult până când au apărut disensiunile și fragmentarea.

În 1914 Germania se pregătea de război, și a fost declarată mobilizare generală. Ce poziție urma să ia biserica adventistă, supusă unei astfel de presiuni majore? Să-și păstreze poziția de necombatantă susținută până atunci, cu riscurile majore ce decurgeau de aici, sau să aleagă calea compromisului care îi asigura supraviețuirea?

Iată raportul acelor evenimente, descris de Enciclopedia Adventistă:

„În august 1914, odată cu mobilizarea germană, adventiștii din acea țară au fost puși în fața unei decizii urgente de a lua o decizie privind datoria lor față de Dumnezeu și de țară. După ce s-a sfătuit cu liderii locali, președintele Uniunii Est-Germane a informat Ministerul de Război, în scris, pe data de 14 august 1914, că membrii bisericii acceptă statutul de combatant și vor servi patria în timpul sabatului... Cei trei lideri adventiști din Germania au luat o poziție privind serviciul militar al adventiștilor de ziua a șaptea contrară poziției oficiale pe care biserica a susținut-o începând cu războiul civil american (1861-1867)” (The Seventh-day Adventist Encyclopedia, Commentary Reference Series, Vol. 10, p. 1183, Edition of 1966).

Într-o broșură publicată în acel an, liderii adventiști spuneau: „În toate acestea noi am arătat că Biblia învață că, mai întâi, a participa la război nu este o călcare a poruncii a șasea, și apoi că serviciul militar în sabat nu este o călcare a poruncii a patra” (Protokoll, 12).

Un ziar german publică poziția liderilor adventiști față de implicarea în conflict armat: „La începutul războiului, organizația noastră a fost despărțită în două tabere. Nouăzeci și opt la sută dintre membrii noștri, cercetând Biblia, au ajuns la concluzia că au datoria morală să-și apere țara cu armele, inclusiv în sabat. Această poziție, unanim susținută de conducere, a fost anunțată imediat Ministerului de Război. Totuși, doi la sută

dintre membri nu s-au supus acestei decizii, și astfel au trebuit să fie excluși din cauza comportamentului lor necreștinesc. Aceste elemente nevrednice se credeau predicatori, și au încercat să convertească și pe alții la propaganda și ideile lor nebunești – cu slabe rezultate. Ei se intitulează predicatori și adventiști. Nu sunt. Ei sunt înșelători. Când asemenea elemente își primesc pedeapsa meritată, noi privim acest lucru ca o favoare care ni s-a făcut” (Dresdener Neueste Nachrichten, 3 aprilie 1918).

Aceasta era o clară invitație făcută autorităților de a lua măsuri împotriva acelor membri, deveniți peste noapte „elemente nevrednice” doar pentru că respectau ceea ce biserica susținuse, și le ceruse să facă, până atunci.

Rezultatul acestui conflict a fost despărțirea. Membrii excluși, destul de mulți în toată Europa, au luat decizia să formeze o altă biserică adventistă, care să păstreze puritatea doctrinei și poziția moștenită de la pionieri. Reprezentanții lor s-au întâlnit la Gotha, în Germania, în iulie 1925, și au înființat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă.

Conferința Generală a încercat în două rânduri o reconciliere, dar fără rezultate. Se recunoștea faptul că decizia liderilor adventiști germani a fost greșită, dar Conferința Generală nu a fost dispusă să ia și măsuri concrete de dezaprobare, ceea ce a dus la eșecul negocierilor. Această situație a pus bazele unor și mai grave decizii, în al doilea război mondial, când biserica s-a alăturat ideologiei național-socialiste și mașinii de război naziste, spre a evita oprobriul public și lagărul de concentrare.

Atunci păreau decizii înțelepte, conforme cu adevărul biblic și susținute de popor. Astăzi sunt văzute altfel, iar conducerea bisericii din Germania și Austria a cerut public iertare, în anul 2005, pentru deciziile rușinoase pe care le-au luat colegii lor în anii de război. Conferința Generală a salutat gestul, numindu-l „de referință” și o piatră de hotar în practica bisericii de a-și asuma greșelile trecutului. Dar mai sunt și alte motive de asumare a greșelilor trecutului, mult mai grave decât acestea, care așteaptă încă să fie percepute.

Astăzi adventismul este revendicat de ambele biserici adventiste, aflate în conflict deschis și acuzându-se una pe alta. Fiecare se prevalează de puritatea credinței și revendică vocal dreptul de moștenire profetică. Ambele pretind că înțeleg, apreciază și promovează lumina trimisă la Minneapolis, pe care o identifică a fi îndreptățirea și neprihănirea prin credință. Ambele sunt sfâșiate de interminabile lupte de partide și fragmentări teologice. Ambele se află la picioarele tronului din Sfânta, părăsit de Hristos în 1844.

Reformiștii se despart la fiecare conflict major, și alcătuiesc noi biserici, în goană după eluziva puritate spirituală a celor 144.000 de aleși ai generației de aur. Ei oferă cel mai elocvent exemplu despre cum să practici cel mai feroce legalism sub lozinca respectabilă a neprihănirii prin credință.

Adventiștii ascut mereu și interminabil săbiile în conflictul dintre dreapta radicală și stânga liberală. Primii au de partea lor numărul și forța financiară, cei din urmă posturile

cheie în academia și teologia bisericii. Exact ca acum 2000 de ani, când fariseii și saducheii erau permanent la cuțite, dar s-au unit fără nicio dificultate când a apărut Hristos, pericolul comun.

Când se va sfârși această amețitoare pribegie în pustia vechiului legământ? Când va suna strigătul de la miezul nopții în biserica mondială, anunțând că Hristos vine la Nuntă altfel decât am presupus noi până acum? Când vor înțelege fecioarele că sunt așteptate la Nuntă altfel decât ca oaspeți la masă?

Criza din viitorul nostru apropiat va fi mai serioasă decât ne închipuim acum. Când „Solul legământului” Se va pregăti să intre „deodată” în templul Său, spre a curăți pe fiii lui Levi cum se curățește aurul și argintul, atunci se va descoperi forța inimaginabilă cu care legea păcatului și a morții ne-a ținut în lanțurile ei în tot acest secol. Atunci, așa cum spune profeția, se va dovedi că Baal a fost scopul, credința și religia unui dureros de mare număr dintre noi.

18. Wieland și Short

Marcela Albu

Eșecul catastrofal de la Minneapolis nu numai că a lansat biserica în infinita discordie care i-a secătuit puterile, dar a și văduvit-o de luminile călăuzitoare care îi trasau drumul înapoi la porțile Edenului pierdut. Documentele inspirației despre 1888 au fost îngropate în arhivele denominaționale, iar mesagerii neprihănirii lui Hristos au fost discreditați, scrierile lor cenzurate și exilate, cu dorința ca episodul 1888 să fie încheiat odată pentru totdeauna. Elita savanților adventiști pregăteau întoarcerea bisericii în Egiptul spiritual al protestantismului popular, iar poporul nu trebuia să știe nimic despre așa ceva.

Ei părăsiseră „unul câte unul” locul privilegiat din Sfânta Sfințelor, unde Hristos îi așteptase pentru nuntă. Se adunaseră alături de lume la picioarele tronului părăsit de Hristos, tron de pe care diavolul preluase lucrarea lui Hristos de până în 1844. Acum păreau fascinați de lumina neprihănirii prin credință insuflată de pe acest tron, lumină care producea redeșteptări uimitoare în mijlocul protestantismului apostaziat. Bisericile erau cuprinse de noua efervescență a „vieții biruitoare,” cum era numit noul curent al neprihănirii prin credință. Dar nu era decât o copie excelent falsificată a neprihănirii lui Hristos, pe care poporul nostru o refuzase la Minneapolis.

Pe 28 noiembrie 1949, cu câteva luni înainte de sesiunea Conferinței Generale din 1950, președintele Conferinței Pennsylvania, Tobias Edgar Unruh, îi scria o scrisoare lui Donald G. Barnhouse, redactorul revistei Eternity, laudându-l pentru emisiunile lui la radio despre neprihănirea prin credință. Acea scrisoare a declanșat negocierile cu evanghelicii. La scurt timp, lumea creștină a venit să ne cheme alături de ea, să ne

întoarcem la sola scriptura, sola fide, sola gratia, și să lăsăm în urmă basmele White și alte fantezii ale copilăriei.

Ce putea face Dumnezeu în această clipă dramatică a istoriei? Cum putea să împiedice dorința poporului Său de a se întoarce definitiv în Egipt, fără să apeleze la forță, la amenințarea cu forța sau alte metode neconforme cu dragostea agape?

Maniera Sa de lucru a fost simplă, și o recunoaștem de-a lungul întregii istorii a poporului sfânt: A folosit oameni simpli, de la periferia adventismului, spre a dezgropa de sub molozul erorilor singura solie potențial capabilă să arate drumul înapoi la perdeaua dinlăuntru a sanctuarului ceresc, singura poartă prin care se poate trece spre Canaanul ceresc.

În 1945, Robert Wieland și Donald Short erau tineri misionari în Africa.

Robert a absolvit Columbia Union College în 1939 și a fost angajat ca pastor în Conferința Florida în 1940. În 1944 a fost chemat la misiunea Kakoro, din Africa de Est, unde a sosit în 1945. Urma să petreacă în total 24 de ani în Africa, deși nu consecutiv. S-a întors definitiv din Africa în 1984.

Donald a fost botezat în 1930. A terminat liceul la Forest Lake Academy. S-a înscris la Southern Junior College, apoi la Columbia Union College, unde s-a întreținut singur, lucrând în domeniul tipografic, și s-a implicat în lucrarea de evanghelizare. După ce a absolvit, în 1940, a fost trimis ca misionar în Africa și a navigat în acea toamnă până în Tanganika. A rămas în Africa de Est până în 1960, îndeplinind diferite funcții, inclusiv de director de misiune și manager la tipografia locală. Apoi a fost transferat în Africa de Sud, unde a slujit ca pastor până în 1978, când s-a pensionat, după 37 de ani petrecuți în Africa.

Amândoi au fost șocați de promiscuitatea în care se scufundase biserica de acolo. Profesorii de la școlile noastre se culcau cu elevii lor, iar conducătorii închideau ochii și își frângeau mâinile, consolându-se cu scuza că aceasta este cultura locală. Robert se întreba: „Cum este posibil ca solia adventă să ajute pe oameni să păzească porunca a patra, dar nu și porunca a șaptea?”

Aceasta l-a făcut să se aplece serios asupra soliei advente; dorea să înțeleagă unde este puterea evangheliei care eliberează din păcat. Și-a adus aminte de notițele pe care și le luase la seminar din cartea lui Waggoner, *The Glad Tidings*, și a început un studiu asupra Epistolei către Galateni. Tot atunci, un predicator venit din Africa de Sud pentru o campanie de evanghelizare i-a oferit un exemplar al cărții lui Jones, *The Consecrated Way to Christian Perfection*. A citit-o, și atunci a înțeles pentru prima oară geniul soliei advente despre sanctuar.

În 1949, s-a întors în vacanță la bordul lui SS Llandovery Castle împreună cu Donald K.Short. Plănuiseră să studieze la seminar pe parcursul iernii și primăverii din 49-50, și să participe la Conferința Generală din 1950, la San Francisco, înainte de a se întoarce la posturile lor din misiunea africană. Pe parcursul celor trei săptămâni cât au fost împreună

pe vapor, au descoperit că împărtășeau aceleași puncte de vedere asupra celor mai multe aspecte și au legat o prietenie strânsă. Când au ajuns la seminar, Short s-a înscris la cursul de istorie a bisericii, iar Wieland s-a înscris la cel de teologie.

Dar zilele lui Robert au fost scurte la Seminar, în acea iarnă a anului 1949. Participa la cursul lui George Vandeman despre neprihănirea prin credință. A observat imediat discrepanța dintre viziunea acestuia și evanghelia susținută de Waggoner și Jones. A vorbit cu profesorul, și Vandeman a recunoscut că are oarecum dreptate, dar a spus că el nu are o poziție de autoritate ca să poată vorbi despre așa ceva bisericii. Robert era tulburat că sute de pastori tineri absorb din seminar o evanghelie falsă, și a cerut o audiență la directorul seminarului, D.E. Rebok. Când a auzit ce are de spus tânărul misionar din Africa, Rebok l-a dus direct la dormitorul în care era cazat, l-a ajutat să-și împacheteze lucrurile și l-a dat afară din clădirea Seminarului.

Robert nu știa nimic despre episodul 1888, și nu a înțeles de ce a fost alungat din Seminar. Nu spusese nimic necuviincios sau nepotrivit. Doar subliniase că Vandeman nu vorbește ca Waggoner, despre a cărui poziție credea că este cea acceptată de biserică. Abia atunci a priceput că este ceva cu anul 1888 și cu evenimentele petrecute atunci.

S-a gândit că, dacă tot este acolo, n-ar fi rău să meargă la White Estate, să vadă ce are de spus Ellen White despre 1888. Directorul arhivelor, Arthur White, era plecat în călătorie, iar în locul lui era D.E. Robinson. Când Robert a cerut să vadă comentariile lui Ellen White cu privire la 1888, Robinson i-a spus că acest subiect era controversat, și în mod obișnuit accesul era interzis la acel dosar. L-a întrebat, deci, dacă are acreditare. Când Wieland i-a spus că era delegat la Conferința Generală și misionar din Africa, și că îl cunoștea pe Virgil, fiul acestuia, Robinson i-a dat materialul dorit.

Robert și-a luat mașina de scris și a copiat documente până seara târziu. A lăsat mașina acolo și a revenit a doua zi. Dar surpriză... Fratele Robinson i-a spus că s-a făcut o greșală, și că el nu are acces la acele dosare despre 1888.

A plecat acasă mai decis să afle ce este cu 1888. A trimis scrisori pastorilor în vârstă, solicitând materiale scrise de Ellen White despre 1888, și a primit foarte multe. De asemenea, prietenul lui, Donald Short, îi trimitea diferite documente de la seminar, sau unele pe care le putea obține de la White Estate. A înțeles repede că a descoperit un scandal de proporții, și despre care nu știuse nimic până atunci. A petrecut iarna studiind documentele și sistematizând materialul. Solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos începea să se desfășoare glorios sub privirile lui uimite. A înțeles acum de ce lipsea puterea evangheliei pe care el și colegii o predicau cu zel dar fără succes.

În ciuda ocolului neprevăzut pe care l-a făcut Wieland, cei doi prieteni au sosit la San Francisco pe 6 iulie, pentru a participa la sesiunea Conferinței Generale ca delegați din Africa. Robert avea 33 de ani, iar Donald 35. La acea sesiune, fratele McElhany s-a retras din funcția de președinte, iar fratele William Branson a fost ales în locul lui.

La serviciul divin din sabatul de deschidere a sesiunii, fratele L.K. Dickson a declarat că „la această sesiune trebuie să facem alegerea corectă, acolo unde în 1888 am făcut alegerea greșită.” De asemenea, de la tribuna sesiunii s-a făcut anunțul că dacă vreunul dintre delegați are o povară pe inimă, să și-o exprime. Convergența acestor două declarații, pe fondul experienței recente a lui Wieland, au fost ca un semn providențial care i-a determinat să scrie o scrisoare de protest către Comitetul Conferinței Generale.

Despre care vom vorbi în episodul următor.

19. Un protest și implicațiile lui

Lorena Cojoc

Scrisoarea de protest a fraților Wieland și Short este începutul unei lungi și încă neîncheiate bătălii din jurul neprihănirii lui Hristos. Teza acestei scrisori a generat sute de cărți și articole, și a produs cel mai asurzitor vacarm clerical din toată istoria noastră denominațională. Dar ea nu a fost niciodată demontată, și continuă să tunde la fel de tare la urechile generației prezente a bisericii:

„Stimați frați,

„În această zi de post și rugăciune, noi, ca popor, trebuie să căutăm nu pe Dumnezeu Ecronului, ci pe Dumnezeu adevărului, autorul și desăvârșitorul credinței noastre. Cuvântul mișcător rostit aseară de președinte, care ne chema să păstrăm credința dată sfinților odată pentru totdeauna și să luăm poziție în apărarea ei, prezintă o provocare. În lumina acestei viziuni, este imperativ ca noi să știm exact ce anume să păstrăm, căci este evident astăzi că în mijlocul nostru ca popor există mare confuzie.

„Această confuzie s-a putut vedea în “predicarea lui Hristos” care ni s-a oferit mereu la adunările Asociației Pastorale din ultimele patru zile. Intenția era ca aceste adunări să pregătească scena pentru o mare redeșteptare în poporul lui Dumnezeu la această sesiune a Conferinței Generale. Această “predicare a lui Hristos,” așa cum se așteaptă susținătorii ei, urmează să aducă o mare mișcare de reformă printre pastorii adventiști din lumea întreagă.

„Nimeni, nici măcar pentru o clipă, nu poate disprețui predicarea adevăratului Hristos ca fiind centrul și temelie soliei celor trei îngeri. Cu toate acestea, în confuzia prezentă s-a putut vedea că mult din această așa zisă “predicare a lui Hristos” nu a fost în realitate decât o predicare împotriva lui Hristos. Acest lucru afectează vital rezultatul acestei sesiuni a Conferinței Generale.

„O asemenea luare de poziție față de Comitetul Conferinței Generale pare fantastică. Dar biserica din ultimele zile trebuie să se aștepte la lucruri uimitoare...

„În predicile și luările de cuvânt ale ultimelor patru zile nu s-a făcut nicio deosebire clară între Hristosul Adventismului de Ziua a Șaptea și acest hristos fals. Deși cu buzele s-a plătit un tribut predicării doctrinelor noastre specifice, ele au fost deschise și în repetate rânduri batjocorite ca fiind secundare, acest “Hristos” fiind considerat primordial. În acest fel, un misticism vag infiltrează adventismul de ziua a șaptea. Dus la concluzia lui logică, el nu poate să producă decât un gen mincinos de “experiență creștină,” calculată să amăgească și pe cei aleși, dar care nu va grăbi încheierea lucrării care ne-a fost încredințată. Este o copie modernă a chemării lui Israel în pustie de a se întoarce în Egipt. Nu considerați că această problemă, stimați frați conducători, ar trebui analizată cu seriozitate de bărbați capabili să discearnă între amăgirile diavolului și lucrarea solemnă a adevăratului Duh Sfânt?

„Nu socotiți că postul, rugăciunea și dorul nostru după revărsarea Duhului vor fi tragic împiedicate până când această chestiune nu va fi clarificată? Cea mai fierbinte rugăciune de mijlocire oferită inconștient lui Baal nu va aduce lui Israel nicio picătură de ploaie cerească, în acest timp de secetă spirituală. Nu este oare adevărat că “Hristosul” acestor actori spiritualiști moderni este în realitate vechiul dușman al lui Israel, Baal, într-o deghizare nouă și mult mai rafinată?...

„Există o profeție fără echivoc, în Mărturia pentru predicatori, paginile 467 - 468, care spune că, deoarece nu au reușit să discearnă lumina neprihănirii lui Hristos descoperită în 1888, mulți dintre noi vor fi înșelați să se închine realmente lui Baal.

„Această închinare modernă la Baal și spiritualismul foarte rafinat sunt rezultatul unei specii mincinoase și contrafăcute de neprihănire prin credință. Această redeșteptare a “predicării lui Hristos,” practic identică cu “evanghelia” Babilonului modern, nu este adevărata redeșteptare care ne-a fost adusă prin frații Jones, Waggoner și sora White acum 62 de ani.

„Această falsă credință în Hristos nu poate pregăti biserica rămășiței pentru ziua Domnului și nu este solia distinctă care va lumina pământul cu slava lui Dumnezeu. Dusă la finalul ei logic, ea ne va jefui de solia specifică dată nouă de Dumnezeu pentru lume. Este o chemare înapoi spre Egipt...

„Dragul nostru popor, dacă și-ar putea exprima dorința negrăită, ar apela astfel la autoritatea cea mai înaltă a bisericii adunată la această sesiune mondială din 1950, de a clarifica problema foarte importantă a diferenței dintre Dumnezeu adevărat și cel fals, adevăratul Hristos și antihristul, adevăratul Duh Sfânt și spiritismul, adevărata experiență creștină și pretențiile false. Pe ordinea de zi a acestei adunări nu poate exista nicio altă prioritate mai serioasă decât aceasta” (Faith on Trial, paginile 39-43).

Astăzi, la peste o jumătate de secol de atunci, teza lor este mai actuală ca niciodată, și continuă să tunde la fel de tare la urechile bisericii, cu toate eforturile oficiale de a o estompa. Prin ochelarii eticii moderne și ai corectitudinii politice, toți hristoșii falși au

dispărut subit, Baal a decedat în condiții necunoscute, iar biserica declară cu siguranță că poporul nostru se închină aceluiași Dumnezeu ca toate religiile lumii. Savanții adventiști nu știu, sau nu cred, că Baal s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, și de aceea păstrează o tăcere suspectă la acest subiect.

Aceasta era exact teza centrală a protestului Wieland-Short, căruia biserica nu dorește să-i dea atenția cuvenită nici chiar astăzi, când istoria strigă la noi cu glas de trâmbiță că este o problemă cu făgăduințele lui Dumnezeu pentru ploaie.

Am fost lăsați să experimentăm tot felul de strategii, de la evanghelizări prin satelit până la faimoasa rugăciune convergentă, Operațiunea Ploaie Globală, sau versiunea ei prezentă, 7-7-7, și tot nu înțelegem că avem o problemă cu identificarea adevăratului Hristos. De 120 de ani strigăm sistematic după ploaie, dar cerul pare blocat, incapabil să răspundă așteptărilor noastre naive. Ne scapă esențialul, că Baal nu poate oferi ploaie, și că acesta este motivul principal pentru eșecul nostru denominațional.

Exact aceasta era situația și în anul 1950. Biserica se ruga și dorea cu înfocare ploaia târzie, fără să știe că ploaia venise demult, iar ei, ca și înaintașii lor, se împotriveau sistematic. Nu înțelegeau că biserica și-a schimbat conducătorul și se îndreaptă spre Egipt. Teza fraților Wieland și Short, că ar fi măcar posibil ca biserica să-l confunde pe Hristos cu Baal, li se părea o monstruoasă uluitoare, iar gestul de a o spune deschis o încumetare nebunească.

Timpul a dovedit însă că teza fraților Wieland și Short rămâne în picioare. Ploaia nu a venit, deoarece Baal nu poate da ploaie, cu toate rugămintele noastre fierbinți, multiple și tunătoare la urechile cerului. Ploaia Duhului nu poate veni decât cu un singur scop: Acela de a îmbrăca Mireasa lui Hristos cu hainele de în subțire, strălucitor și curat. Cât timp negăm vehement Nunta, părtășia cu natura divină, Ploaia Târzie dăunează, în loc să ajute.

Când Îl vom descoperi pe autenticul Hristos, și poziția Lui actuală în planul de mântuire, ne vom „întoarce privirile spre Cel pe care L-am străpuns” (Zah 12:10), constatând cu uimire că ne-am închinat în fața unui tron greșit, alături de întreaga lume.

20. 1888 Reexaminat

Daniela Motorga

Nu este greu să ne imaginăm cât de straniu și strident a sunat la urechile conducătorilor bisericii din 1950 protestul fraților Wieland și Short. Cine erau acești tineri misionari din Africa, și ce argumente aveau ei să acuze biserica lui Hristos că se închină lui Baal? Cum să fie vorbitorii de la acea sesiune „actori spiritualiști,” când bunii frați predicaseră doar neprihănirea prin credință și devoțiunea autentică pentru Hristos? În plus, biserica se dezvoltă numeric într-un ritm fără precedent; nu era aceasta dovada că

Dumnezeu binecuvântează lucrarea și pe lucrători? Un gest de o asemenea îndrăzneală, la acest nivel, era nemaiauzit, și frații nu știau ce să creadă.

Au cerut autorilor protestului să arate, într-un material scris, care sunt nemulțumirile lor, și ce argumente au pentru a susține asemenea acuzații uluitoare. Așa se face că frații Wieland și Short au pregătit un manuscris de două sute de pagini, pe care l-au înmânat fraților din conducerea bisericii. Era o uriașă compilație de citate din Spiritul Profeteiei, prin care autorii dovedeau că biserica a respins solia neprihănită a lui Hristos, în 1888, și astfel a ajuns să îmbrățișeze conceptele populare despre îndreptățire, neprihănire și sfințire.

Dacă „Hristos a fost răstignit în persoana solilor Săi,” dacă „Duhul Sfânt a fost insultat,” dacă poporul a repetat la Minneapolis „revolta lui Core, Datan și Abiram,” dacă „biserica și-a schimbat conducătorul și se îndreaptă spre Egipt,” așa cum declară inspirația fără nicio ezitare, nu este firesc să ne întrebăm cine este acest hristos pe care îl onorăm, dar care nu poate da ploaia?

Acestea erau întrebările fraților Wieland și Short, iar propunerea lor era o simplă și serioasă chemare de reexaminare a tragicului episod din 1888.

Frații au citit manuscrisul, dar au respins categoric toate concluziile lui. Pentru ei era inacceptabilă sugestia că un hristos fals s-ar fi putut infiltra în credința și predicarea noastră. Ca și împăratul lui Israel, care a tăiat cu briceagul cartea lui Ieremia și a aruncat-o în foc, liderii noștri din 1950 nu puteau concepe că pot fi păcăliți de Baal la fel de ușor ca și generații întregi ale poporului ales din vechime.

Au cerut fraților Wieland și Short să nu distribuie manuscrisul lor și să înceteze orice discuție asupra acestui subiect neplăcut în biserică.

Au respectat decizia fraților conducători. Au plecat în Africa, la posturile lor, lăsând cauza aceasta în mâinile instanței imediat superioare, Judecătorul divin.

Dar s-a întâmplat că manuscrisul lor nu a ajuns să adune praf pe vreun raft al arhivelor denominaționale. O soră care lucra ca secretară la sediul Conferinței Generale a găsit manuscrisul, l-a citit, și a fost uimită de uriașa colecție de pasaje din Ellen White care vorbeau despre un eveniment tragic al istoriei noastre recente. A multiplicat acel exemplar și l-a oferit prietenilor ei apropiați. Aceștia au fost la fel de impresionați, și au alcătuit un grup de studiu în care să verifice susținerilor celor doi misionari din Africa.

Concluzia lor a fost că avertizările fraților Wieland și Short sunt corecte, serioase, puternic sprijinite de inspirație, și că biserica are dreptul să știe ce s-a întâmplat în 1888. Au multiplicat manuscrisul și l-au împrăștiat în biserică mondială. El a constituit baza pentru ceea ce a devenit mai târziu renumita lucrare intitulată „1888 Reexaminat.”

Teza cărții „1888 Reexaminat” stă în picioare până în ziua de astăzi, deși a fost combătută de fiecare generație de lideri veniți la cârma Conferinței Generale. Stă în picioare, sprijinită de declarațiile inspirate că Hristos a fost răstignit în 1888, în intenția

Lui de a revărsa peste poporul Său puterea fără precedent a Duhului în Ploaia Târzie. Stă în picioare, ca o dovadă de netăgăduit că poporul nostru a părăsit locul privilegiat unde trebuia să aibă loc Nunta, și s-a întors la picioarele tronului părăsit de Hristos, de pe care Satana suflă influența lui nesfântă, lumină și putere pentru o spiritualitate contrafăcută.

Frații Wieland și Short s-au întors în Africa, fără să știe că avertizarea lor a fost dezgropată din sertarele oficiale, și că a ajuns în mâinile poporului și ale corpului pastoral. Nu știau că a ajuns în mâinile fratelui Andreassen, sau la Avondale College, în Australia, în mâinile lui Robert Brinsmead și Desmond Ford. Nu aveau habar de rolul hotărâtor pe care îl va juca ea în traseul pe care bătrâna corabie a Sionului avea să-l urmeze în anii 50, și nici de revoluția teologică pe care urma să o producă în anii 60. Ei și-au făcut datoria și s-au retras din luminile rampei.

1888 Reexaminat este cea mai serioasă cronică a istoriei denominaționale din 1888 încoace. Ea trasează precis – sprijinită pe declarațiile indubitabile ale inspirației – drumul sinuos pe care acest popor l-a urmat, de la granițele Canaanului ceresc, în 1888, și până astăzi. Avertizarea că Hristos a fost înlocuit cu Baal sună astăzi la fel de tare la urechile bisericii mondiale, și va suna până când o generație se va întreba serios de ce Ploaia promisă nu se revărsa peste câmpiile uscate ale bisericii Laodicea. Abia atunci vom înțelege că hristosul ecumenic pe care l-am îmbrățișat nu poate da ploaie, și că acesta este motivul pentru care lucrarea lui Dumnezeu și marea controversă nu se pot încheia.

Sigur, va fi umilitor, ne va duce direct la sac și cenușă, așa cum spune Domnul în Isaia, dar nu aceea este exact poziția în care va fi sănătos să ni se ofere o cunună împărătească, o haină albă, și mir de nard curat?

Protestul fraților Wieland și Short din 1950, urmat imediat de manuscrisul lor înmănat Conferinței Generale, este un punct de hotar în istoria mării controversă, și trebuie notat, căci el va juca un rol important în marile decizii pe care teologii noștri urmau să le ia în acei ani de mare confuzie.

Dar despre aceasta, în episodul următor.

21. Negocierile cu evanghelicii

Beniamin Buzdugan

Lumea protestantă a venit să bată la ușa Bisericii Adventiste cu o invitație clară: Primiți mâna întinsă a părtășiei cu bisericile creștine, sau doriți să rămâneți un cult necreștin? Cu alte cuvinte, „Vă întoarceți în Egipt, sau continuați să vă învărtiți singuri prin pustie?”

Cu câteva luni înainte de sesiunea din 1950 și protestul Wieland-Short (28 noiembrie 1949), fratele Tobias E. Unruh, președintele Conferinței Pensilvania de Est, îi scria o

scrisoare de recunoștință lui Donald Grey Barnhouse. Barnhouse era redactorul șef al faimoasei reviste Eternity. Unruh ascultase la radio o predică a acestuia despre neprihănirea prin credință, și fusese încântat. Când a primit scrisoarea, Barnhouse a fost foarte uimit. Cum este posibil ca un lider adventist să aprecieze teologia Babilonului despre neprihănirea prin credință? A discutat cu Walter Martin, un tânăr colaborator al lui și apologet creștin, care tocmai pregătea pentru publicare un volum numit The Rise of the Cults. Nu ar fi interesant să aibă o întâlnire cu liderii adventiști, spre a verifica eticheta de cult necreștin pe care le-o puseseră ei?

Între timp, Barnhouse a publicat în Eternity un articol despre adventiști, în care analiza teologia cărții Calea către Hristos, despre care spunea că „este falsă în toate aspectele,” că susține „jumătăți de adevăr și erori satanice,” și că „atâta accent pe dragostea lui Dumnezeu pentru oameni nerenăscuți miroase a universalism” (Barnhouse, “Spiritual Discernment, or How to Read Religious Books,” Eternity, June 1950).

În 1955, șeful comitetului pentru revizuirea ediției Scofield Reference Bible a publicat în Our Hope Magazine un articol în care declara că adventiștii „neagă divinitatea lui Hristos” și că „batjocoresc Persoana și lucrarea lui Hristos.” Conferința Generală a răspuns imediat prin fratele Froom, respingând acuzațiile și aducând argumente din literatura adventistă că lucrurile nu stau așa.

Walter Martin i-a scris fratelui Unruh, întrebând dacă se poate organiza o întâlnire cu liderii adventiști de la Washington. Invitația a fost acceptată. Grupul de contact cu evanghelicii a fost alcătuit din frații Tobias Unruh, LeRoy Froom și Walter Read, secretar de câmp al Conferinței Generale și renumit lingvist biblic. Li s-a alăturat puțin mai târziu Roy Allan Anderson, redactor la *Ministry*. Ei considerau că acesta este un moment de mare oportunitate, o ocazie nesperată de a îmbunătăți imaginea adventistă în lumea protestantă.

Nu dorim să intrăm în detaliile teologice ale acestor discuții acum. Doar ținem să subliniem pe scurt subiectele în controversă și cum au fost ele clarificate. Evanghelicii contestau doctrina sanctuarului, concepția noastră despre natura lui Hristos și sectarismul extrem, adică pretenția că am fi rămășița poporului lui Dumnezeu. De asemenea, ei susțineau că folosirea abuzivă a scrierilor lui Ellen White, mai ales în chestiuni de teologie, ne obligă să rămânem un cult necreștin. Doar cultele, spuneau ei, au un profet.

Liderii adventiști au făcut tot ce le-a stat în putere spre a dezminți că acelea erau doctrine acceptate de denomiuni. Nu știm cum au făcut ei acest lucru, dar știm cum au perceput evanghelicii efortul lor. Martin și Barnhouse au trebuit să recunoască faptul că adventiștii sunt creștini autentici, chiar dacă au unele specialități mai neortodoxe.

Barnhouse descrie poziția liderilor adventiști într-un articol publicat în timpul negocierilor. Se aflau toți la reședința lui, și discutau doctrinele adventiste. Walter Martin le-a spus că la librăria adventistă din localitate există cărți care contrazic poziția pe care

delegații adventiști o susțin acolo. Iată cum descrie Barnhouse momentul în articolul publicat în Eternity:

„Delegații adventiști au trimis să aducă acea carte, și au descoperit că domnul Martin are dreptate. Au adus imediat acest fapt în atenția conducătorilor Conferinței Generale, pentru ca situația să poată fi remediată, iar publicațiile de acel gen să fie corectate. Aceeași procedură s-a repetat cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos – despre care majoritatea denominațiunii a susținut dintotdeauna că a fost fără păcat, sfântă – regretând fără ezitare faptul că anumiți scriitori de-ai lor au publicat ocazional concepții opuse, total respinse de biserică în ansamblu. Ei i-au explicat domnului Martin că în rândurile lor au existat mereu anumiți membri „cu vederi extremiste,” întocmai precum fiecare segment al creștinismului își are proprii lui lunatici iresponsabili.”

Ce nu știa Barnhouse și Martin, atunci, era că „lunaticii iresponsabili” constituiau marea majoritate a teologilor, administratorilor și pastorilor adventiști. Urmău să afle ulterior.

La sfârșitul negocierilor s-a convenit ca Biserica Adventistă să publice o lucrare în care să clarifice pozițiile teologice la acele subiecte, iar Walter Martin să publice o lucrare în care să susțină că adventismul nu este un cult necreștin. Așa s-a și întâmplat. Conferința Generală a publicat Questions on Doctrine, (Întrebări asupra doctrinei), iar Martin a publicat The Truth About Seventh-day Adventism (Adevărul despre adventismul de ziua a șaptea).

Questions on Doctrine a fost publicată, iar primul efect a fost că Biserica Adventistă a scăpat de eticheta de cult necreștin. A fost primită în rândul bisericilor protestante, și invitată să ducă alături de ele evanghelia până la marginile pământului. Dar au mai fost și alte efecte, despre care vom vorbi în episoadele următoare.

22. Proteste și luări de poziție

Beniamin Buzdugan

Questions on Doctrine a stârnit un val uriaș de nemulțumire în rândul persoanelor avizate din biserică, iar cel mai proeminent opozant a fost Millian Lauritz Andreasen.

Fratele Andreasen era considerat specialistul bisericii în doctrina sanctuarului. Avusese funcții de răspundere în învățământul adventist, de la director al unor colegii și facultăți, începând din anul 1909, până la funcții administrative, precum aceea de secretar de câmp al Conferinței Generale, între 1941 și 1950. La Conferința Generală din 1950 a fost scos la pensie, fără să fie consultat sau măcar anunțat de cineva. A aflat în ședința publică, la citirea listei cu frații care vor părăsi lucrarea în acel an. Nu a înțeles de ce s-a procedat așa, dar nu se mai putea face nimic.

El nu a știut nimic despre negocierile cu evanghelicii. A aflat întâmplător, din articolul lui Barnhouse publicat în Eternity. A descoperit cu surprindere că se află printre lunaticii adventiști care susțin că ispășirea nu a fost făcută la cruce, și cărora denotațiunea promisese „să le tragă frâna.” Acum începea să se clarifice misterul expedierii lui intempestive la pensie, și motivul pentru care nu a figurat pe lista celor cărora li s-a trimis un exemplar din QOD pentru analiză.

A scris imediat președintelui Conferinței Generale, fratele Figuhr, protestând față de misterul în care au fost învăluite întâlnirile cu evanghelicii și cerând explicații pentru declarațiile din Eternity care indicau o schimbare în credințele fundamentale ale bisericii. I s-a răspuns că totul este sub control, și că se apreciază interesul și îngrijorarea lui. Mai târziu, când a ajuns în mâinile lui un exemplar al manuscrisului QOD, a înțeles imediat că se pregătește o schimbare majoră în doctrina bisericii despre sanctuar.

Spre a-l împiedica să vorbească, liderii de la CG l-au invitat la o întâlnire, spre a se clarifica neînțelegerile. Andreasen a acceptat imediat. A scris o scrisoare, întrebând dacă discuțiile vor fi stenografiate, și dacă el va primi un exemplar. I s-a răspuns că mai potrivit ar fi dacă se va face o înregistrare audio. Dar scrisoarea nu menționa dacă i se va oferi și lui o copie a înregistrării. După un schimb repetat de scrisori pe acest subiect, i s-a spus lămurit că el nu va primi o copie a înregistrării. Așa că a refuzat discuțiile cu frații, convins că declarațiile lui vor fi mistificate. Considerând că a epuizat orice încercare de a împlini Matei 18, el s-a adresat bisericii, prin seria de articole numite „Letters to the Churches.”

Dar și alți oameni cu răspundere în biserică au reacționat. Raymond Cottrell, în acel timp redactor asociat la Comentariul Biblic al BAZȘ, a trimis la CG o lungă scrisoare de protest față de manuscrisul QOD care tocmai sosise la editura Review and Herald unde acesta lucra.

El enumera punctele în care QOD se îndepărta de la poziția adventistă, și avertiza că „se va stârni o furtună de împotrivire când pastorii și membrii vor descoperi adevăratul sens al expresiilor folosite pentru a se obține un compromis cu evanghelicii.” Dar protestul lui nu a avut niciun ecou, și niciun efect asupra manuscrisului.

Francis Nichol, redactorul de la Review and Herald, a scris președintelui CG, protestând față de pozițiile luate de QOD, și remarcând că autorii volumului „fie nu sunt capabili să sesizeze importanța deosebirilor dintre doctrinele noastre și lume, fie au sucombat fără voie în fața ispitei de a accepta armistițiul de dragul părtășiei.”

Merlin Neff și Richard Lewis, editori la editura Pacific Press, și-au exprimat clar poziția în favoarea lui Andreasen. Fratele M.E.Kern, administrator la Conferința Generală, a luat de asemenea poziție alături de Andreasen. Fratele R.R. Bietz a prezis că acest volum va declanșa un uragan de nemulțumire. Theodore Carcich, președintele Conferinței Central Union, a scris fratelui Figuhr, scrisoare în care numea QOD a fi „o șireată și subtilă încercare de a submina doctrinele fundamentale ale adventiștilor de ziua a șaptea.”

Deși asupra manuscrisului s-au făcut corecturi minore, conceptele de bază au rămas neschimbate, în ciuda protestelor primite. Când editura Review and Herald a primit manuscrisul final, cu specificația că nu se vor mai permite editări sau corecturi, editorii au constatat că nimic esențial nu se schimbase. Raymond Cottrell a părăsit încăperea și s-a întors cu un lighean și un prosop. Toți s-au spălat pe mâini, într-un gest simbolic prin care se delimitau de conținutul cărții pe care tocmai se pregăteau să o tipărească.

Herbert Douglass, unul dintre ei, a explicat de ce editorii de la tipografia Review and Herald nu s-au opus deschis, și nu au protestat public față de QOD. Răspunsul lui a fost că, la acea dată, ei considerau că nimeni nu va citi un astfel de volum; nu membrii noștri și cu atât mai puțin cei din afară. Era, pentru ei, doar o încercare de a prezenta o imagine acceptabilă în afară, fără impact asupra bisericii. De asemenea, nu voiau să primejduiască apariția la timp a Comentariilor, la care tocmai lucrau și în care RH investise foarte multe resurse, umane și financiare.

Dar s-au înșelat în ambele privințe. Departe de a fi doar o nevinovată năzbâtie de relații publice, QOD a devenit platforma teologică pentru generații de pastori adventiști. Cei care s-au îndoit că lucrarea ar putea avea vreun impact au descoperit, spre stupoarea lor, că *Ministry*, revista pentru pastori a CG, a început să publice masiv articole în care doctrinele adventiste erau subminate, în de acord cu linia urmărită în QOD. Generațiile de pastori educați sub umbra teologiei QOD au eliminat complet din predicarea lor doctrina sanctuarului, cu conceptele ei esențiale despre păcat, neprihănire și judecată, dar mai ales cele despre Ziua Ispășirii și Nunta Mielului. Adevărurile despre care Ellen White spunea că au „rămas ascunse și neînțelese de la ziua Cincizecimii,” și că trebuie dezgropate de sub molozul erorilor, au fost nu numai îngropate și mai rău, ci pur și simplu eliminate complet din limbajul adventist.

Negocierile din 1950 cu evanghelicilor au fost infinit mai mult decât s-a perceput la acea vreme, adică o simplă ajustare a conceptelor adventiste de dragul părtășiei cu frații din alte biserici creștine. Acolo se desfășura un plan complex și urmărit sistematic de a întinde luntrea teologică peste prăpastia dintre adevăr și eroare, astfel ca rămășița aceasta potențial capabilă de luminat pământul cu slava lui Dumnezeu să fie jefuită de ultimele ei fărâme de energie. Ca să folosim o parabolă a Scripturii, se căuta secretul puterii lui Samson, ca apoi să poată fi tuns și adus la Gaza orb și legat în lanțuri. Scopul era ca întreaga denominațiune să fie adusă înapoi în protestantismul popular, de unde plecase în 1844. Au contat pe faptul că odată distinctivile denominaționale șterse, poporul va urma fără prea mare împotrivire pe conducătorii lui.

Și nu era deloc un plan fantezist. Deja după 1888 începuse marele pelerinaj de la tronul din Sfânta Sfintelor către cel din Sfânta, așa cum spusese profeția. „Unul câte unul” se întorceau la sola scriptura, sola gratia, sola fide, la îndreptățirea prin credință a bisericilor populare pe care nu cu mult timp în urmă le părăsiseră. Acum, în 1950, venise timpul pentru o acțiune decisivă, publică, de întoarcere definitivă în Egiptul teologic al lumii.

Grupul condus de Froom avea autoritate supremă, și lucra sub protecția președintelui Conferinței Generale. Nimeni nu putea răsturna acest monument de putere administrativă și forță decizională, iar atitudinea lor era inflexibilă. Nu acceptau nicio depărtare de la linia pe care doreau să o impună bisericii. Ei nu doreau să fie conducătorii unui cult necreștin, și de aceea trebuiau să spulbere din conștiința adventistă mentalitatea că „Daniel 8:14 este temelia și stâlpul central al credinței noastre.”

Dar s-a întâmplat ceva uimitor, cu totul atipic, cu totul incredibil, care a stopat acest plan nebunesc de a duce biserica rămășiței în mijlocul Babilonului cel mare. A fost o împlinire aproape la literă a episodului din 1 Împărați capitolul 12. Și, deoarece acest capitol este central în înțelegerea evenimentelor tectonice din anii 1960, îl vom trata în detaliu în episodul următor.

23. Atac asupra Sanctuarului și reacția lui Dumnezeu

Gabriela Jianu

Ca și biserica zilelor noastre, Israel a avut parte de perioade de cumplită apostazie, de îndepărtări dramatice de la adevăr. Aproape permanent L-au confundat pe Dumnezeu cu Baal, iar scurtele momente de trezire erau urmate de căderi și mai spectaculoase. Dumnezeu a trimis în fiecare generație pe slujitorii Săi cu lumină și adevăr, sperând să trezească poporul din orbirea în care se desfăta.

Așa s-a întâmplat în timpul domniei lui Ieroboam. Acest urmaș al lui David, din interese politice, a încercat să schimbe credința poporului în cel mai elementar aspect al ei, Sanctuarul. El era tulburat la gândul că oamenii, fiind obligați să meargă la templul de la Ierusalim spre a aduce jertfe, și spre a participa la sărbătorile anuale precum Paștele, Ziua Ispășirii sau Sărbătoarea Corturilor, nu vor avea inima legată de noua împărăție. Dacă se vor duce la Ierusalim, gândea Ieroboam, vor dori reunificarea regatului lui David, „se vor duce după Roboam, iar pe mine mă vor omorî.”

După ce s-a sfătuit cu apropiații lui, împăratul „a făcut doi viței din aur și a zis poporului: ‘Destul v-ați suit la Ierusalim; Israele! Iată Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.’ A așezat unul din acești viței la Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan” (1 Împ 12:28-29). A ales preoți din popor, iar el era pontifex maximus, oficiind la altar în ocaziile speciale.

Ce făcea aici împăratul lui Israel era o încercare de schimbare a doctrinei Sanctuarului, schimbare care aducea odată cu ea

- stricarea scopului lui Dumnezeu cu sanctuarul,
- acoperirea intențiilor Sale în planul de mântuire,
- și implicit înlocuirea lui Hristos cu Baal.

Nu știm dacă Ieroboam participase la conferințe cu „evanghelicii” vremii lui; nici dacă dorea să dea dovadă de puritate doctrinală spre a uimi pe cineva. Cert este că el a făcut, în esență, exact același lucru ca și liderii noștri din anii 50, încercând să schimbe adevărul despre Sanctuar.

Dumnezeu nu putea lăsa să se întâmple așa ceva fără să-i avertizeze de pericolele grave la care se expun într-un astfel de proiect. A ales un mesager din Iuda, poporul rămas credincios Sanctuarului, pe care l-a trimis la Betel cu o solie.

Profetul a ajuns la Betel „tocmai pe când stătea Ieroboam la altar să ardă tămâie” (1 Împ 13:1). Fără să ceară permisiune cuiva spre a vorbi, profetul și-a comunicat mesajul:

„Altarule! Altarule! Așa vorbește Domnul: ‘Iată că se va naște un fiu casei lui David; numele lui va fi Iosia; el va junghia pe tine pe preoții înălțimilor, care ard tămâie pe tine, și pe tine se vor arde oseminte omenești!’... Acesta este semnul care arată că Domnul a vorbit: Altarul se va despica, și cenușa de pe el se va vărsa.”

Uimitoare îndrăzneală, să atace deschis și în public autoritatea și puterea ei eclesiastică! Furia împăratului-preot a explodat imediat: „Prindeți-l!”

De ce să-l prindă? Omul lui Dumnezeu nu dădea niciun semn că ar vrea să fugă. Dar, ca întotdeauna, conducătorii lui Israel au crezut că problema este cu solii, nu cu ei și idolatria lor. Au sperat că dacă închid gura mesagerilor, vor putea păcăli poporul. Și, de cele mai multe ori, a mers.

Mâna acuzatoare pe care Ieroboam o întinsese împotriva slujitorului lui Dumnezeu a paralizat. Altarul s-a despicat, și cenușa de pe el s-a vărsat, ca un semnal pentru toate generațiile viitoare că orice variantă de doctrină mântuitoare se va dovedi falimentară, și că orice variantă de altar ar fi îmbrățișată, ea nu va sluji decât la arderea oaselor profeților mincinoși ai lui Baal.

Omul lui Dumnezeu s-a rugat, iar mâna împăratului și-a revenit. „Intră cu mine în casă, să iei ceva de mâncare, și-ți voi da un dar” (13:7), l-a îmbiat împăratul. Dar omul lui Dumnezeu avea instrucțiuni precise, de care depindea chiar viața lui. Așa că a răspuns: „Jumătate din casa ta să-mi dai, și n-aș intra cu tine. Nu voi mânca pâine, și nu voi bea apă în locul acesta; căci iată ce poruncă mi-a fost dată, prin cuvântul Domnului: ‘Să nu mănânci pâine, nici să bei apă, și nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce’” (13:8-9).

Și omul a plecat acasă. Misiunea a fost îndeplinită, iar mesajul corect comunicat. Mărturia lui a produs o enormă comoție în poporul lui Dumnezeu, iar împăratul lui Israel a fost umilit, descurajat și avertizat în intențiile lui de a altera adevărul despre Sanctuar. Domnul vorbise în Betelul idolatru, și vai de preoții noului altar, cu inimile și urechile netăiate împrejur.

Pe drum însă a fost interceptat de un profet din Betel. L-a invitat la masă, în casa lui. Profetul Domnului a refuzat, deoarece ordinele lui erau clare la acest subiect: „Să nu bei apă și să nu mănânci pâine acolo.”

Acum intervine neprevăzutul uluitor și straniu, aproape ireal, care a lovit mereu lucrarea mesagerilor lui Dumnezeu: „Și eu sunt prooroc ca tine; și un înger mi-a vorbit din partea Domnului, și mi-a zis: ‘Adu-l acasă cu tine ca să mănânce pâine și să bea apă.’ Îl mințea” (13:18).

Omul lui Dumnezeu l-a crezut, și a intrat la masă, să bea apă și să mănânce pâine în Betelul idolatru. Restul este cunoscut. Omul lui Dumnezeu a fost mâncat de leu.

Cum este posibil? De ce un mesager cu atâta autoritate, evident aflat sub călăuzirea lui Dumnezeu, să sfârșească tragic, chiar în ziua marelui lui triumf? De ce nu l-a avertizat Dumnezeu că prietenul lui teolog îl minte?

În episoadele următoare vă invităm să urmăriți maniera fascinantă prin care Dumnezeu a intervenit în criza din anii 1950, și cum a împiedicat pe împăratul nostru de atunci să șteargă din conștiința adventistă Sanctuarul, temelia și stâlpul central al credinței advente.

24. Robert D. Brinsmead

Marcela Albu

Evenimentele anilor 50 așezau biserica pe o orbită de coliziune frontală cu însăși misiunea ei primordială, întreita solie îngerească. Acest popor se născuse din înțelegerea corectă a lui Daniel 8:14, și era un gest de sinucidere denominațională să dinamitezi tocmai structura de bază pe care fuseseră clădite cele trei solii îngerești.

Nimeni nu îndrăznea să se opună planurilor în desfășurare. Wieland și Short erau în Africa, Andreasen fusese anihilat total, fiind lăsat fără acreditare și pensie, iar editorii de la Review păreau striviți de autoritatea grupului condus de (LeRoy Edwin) Froom, (Roy Allan) Anderson și (Walter) Read, lucrând sub autoritatea președintelui Conferinței Generale. Ce putea face Dumnezeu în aceste momente dramatice? Cum putea să-și mai ajute poporul?

Poate părea ironic faptul că ajutorul a venit tocmai din Australia, acolo unde frații o exilasera pe Ellen White spre a împiedica răspândirea soliei 1888 și valul de redeșteptări care începuseră să cuprindă biserica imediat după sesiunea de la Minneapolis. Din Australia Dumnezeu a ridicat un om care a avut curajul să strige împotriva altarului pe care împăratul nostru începuse să ardă tămâie, tămâia ecumenică de care foarte puțini erau conștienți la acea oră.

Și mai uimitor este faptul că solia acestui om, care a produs în anii 60 cea mai mare redeșteptare din istoria bisericii rătăciților, se sprijinea pe un concept primit de Ellen White prin inspirație, și pus pe hârtie chiar în Australia, patria exilului ei. Acest om s-a numit Robert Daniel Brinsmead, iar redeșteptarea produsă de el a frânt elanul ecumenic în care era prinsă conducerea bisericii din acel timp, și a repornit vârtejul teologic stârnit de Waggoner și Jones, un vârtej teologic care crește mereu în intensitate, și va atinge curând apogeul, când pământul întreg va fi luminat de slava lui Dumnezeu.

Robert Daniel Brinsmead s-a născut în Victoria, Australia, pe 9 august 1933. S-a înscris la Avondale College în 1955, și a completat cursurile pentru BA în teologie. O mare redeșteptare se petrecea printre studenții de la Avondale College în acel timp, iar Brinsmead era unul dintre cei mai serioși și zeloși.

În ultimul an de colegiu, el a scris o broșurică în al cărei final cita o profeție cum că taina fărădelegii va intra în țara sfântă. Fără știrea și voia lui, o rudă a publicat și distribuit acel material care, inevitabil, a ajuns în mâna fraților. Conducerea seminarului a înțeles de aici că taina fărădelegii, papalitatea, este în biserică. Brinsmead a fost exmatriculat imediat, și nu i s-a mai acordat diploma, deși trecuse cu bine examenele pentru Bachelor of Arts în teologie.

Fără să se lase descurajat de acest incident major, el a continuat să studieze și să scrie. În 1959 a publicat lucrarea de bază a teologiei lui, Scopul etern al lui Dumnezeu (God's Eternal Purpose), în care a folosit toate sursele de adevăr prezent existente la acea dată despre doctrina Sanctuarului. Construind pe temeliile așezate de Jones, Waggoner și White, inspirat de lucrările impresionante ale lui Andreasen, Wieland și Short, el a reușit să mobilizeze aspirațiile acestui popor către destinul escatologic al misiunii lui ca nimeni altul mai înainte.

Lumina se răspândea în biserică mondială ca focul în miriște, și mii de oameni descopereau soluția simplă pentru încropeala laodiceană. A fost cea mai vastă redeșteptare din toată istoria bisericii rătăciților, ca forță și întindere, depășind cu mult efectele soliei 1888 dusă la adunările de tabără de trioul White-Jones-Waggoner după Minneapolis. Este adevărat, aceștia din urmă au avut la dispoziție un timp mult prea scurt pentru a învinge valul de opoziție clericală, iar biserică era mult mai redusă numeric. Brinsmead a fost singur, dar a avut la dispoziție un deceniu întreg.

Teza cărții lui Brinsmead era simplă. El demonstra, pe baza Scripturii și Spiritul Profeției, că scopul etern al lui Dumnezeu este locuirea Sa în ființele create, că planul de mântuire se încheie cu Ziua Ispășirii pentru cei vii, că atunci va fi așezată pe umerii rătăciților haina neprihănită a lui Hristos, și că doar în aceste condiții este posibilă sigilarea. Acesta, spunea el, este destinul înalt așezat la picioarele acestui popor. Impactul a fost fenomenal. Oamenii descopereau, după multă vreme, geniul adevărilor încredințate acestui popor, și recunoșteau în solie glasul lui Dumnezeu mai clar exprimat ca niciodată. Cine era acest Brinsmead? Niciodată nu se mai pomenise ca un outsider – mai grav, un fost adventist, un membru exclus – să aibă un asemenea impact asupra

letargiei adventiste. Cine ar fi crezut că un amărât de student exmatriculat poate trezi geniul latent al mișcării advente într-un mod atât de spectaculos?

În general, poporul nostru este complet insensibil la opiniile foștilor adventiști. Mult mai ușor ar accepta să citească autori neadventiști decât foști membri, oricât de titrați ar fi fost ei la vremea lor. Cine mai citește astăzi în adventism Canright, Rea, Ballenger, Conradi, Stanton sau chiar Ford?

Dar cu Brinsmead nu a fost așa, iar acest lucru ar trebui să dea de gândit oricui. Deși exclus din biserică, scrierile lui, și în special *God's Eternal Purpose*, au stârnit un val uriaș de interes și reacții nebanuite printre membrii bisericii. Zeci de mii de oameni i se alăturaseră, spre uimirea și disperarea conducătorilor.

Lumina despre Sanctuar strălucea în biserică mondială, exact în termenii soliei 1888, în total acord cu poziția Jones-Waggoner despre sanctuar, în total acord cu studiile iubitorilor soliei, precum Wieland și Short, dar cu o energie și cu un impact asupra poporului nemaivăzute până atunci.

În plus, mesajul lui era compatibil cu, și depindea vital de Spiritul Profeției. Brinsmead nu prezenta nicio componentă a soliei lui fără susținere biblică și fără folosirea extensivă a scrierilor sorei White. Iar armonia era evidentă pentru orice cititor, oricât de neavizat era el.

După informațiile pe care le avem în acest moment, Brinsmead este singurul autor la subiectul Sanctuarului care a văzut, și a luat în serios, conceptul magistral despre Templu expus în *Hristos lumina lumii*, pagina 161 în original. Acel pasaj monumental, în care Dumnezeu descrie scopul Său etern, și că Hristos a fost primul om, de la căderea lui Adam, în care acest scop a fost realizat pe pământ.

Andreasen nu l-a văzut; Wieland nu pare impresionat de el; Short îl folosește doar în treacăt, în lucrarea lui Apoi Sanctuarul va fi curățit, doar ca o dovadă adițională la subiectul central al cărții, că planul de mântuire nu se poate realiza fără curățirea Sanctuarului, și că aici s-a concentrat solia 1888, pentru cei care au urmat-o „în slava ei crescândă.” Doar Brinsmead a văzut valoarea și profunzimea lui formidabilă, chiar dacă nu a reușit să pătrundă corect, sau alunecând involuntar, de la semnificația Nunții.

Ceea ce este și mai fascinant în intervenția lui Dumnezeu este sincronizarea în timp a acestor evenimente majore, și perspectiva lor atunci când sunt văzute în cadrul mai larg al marii controversă. Dar despre aceasta, în episodul următor.

25. Sincronizări fascinante

Cosmina Buzdugan

Apariția mișcării lui Brinsmead, „The Awakening Message,” trebuie înțeleasă în contextul mai larg al peisajului adventist al vremii.

Cu câțiva ani înainte ca Brinsmead să înceapă studiile la Avondale College, Wieland și Short înaintaseră acea scrisoare de protest comitetului Conferinței Generale. Era o invitație din partea lui Dumnezeu de a ne întoarce la temelia credinței advente, esența ei fiind Nunta Mielului din perspectiva Zilei Ispășirii pentru cei vii. Avertizarea era că un Hristos fals s-a strecurat în predicarea adventistă, și că este cazul să ne întoarcem la adevăratul Hristos care ne așteaptă în Sfânta Sfințelor.

În același timp, lumea protestantă a venit să bată la aceeași ușă denominațională la care bătea Hristos, cu invitația de a ne alătura creștinismului respectabil, cu promisiunea că ni se va ridica eticheta de cult necreștin.

Conducătorii, în numele bisericii, au respins categoric apelul lui Dumnezeu prin frații Wieland și Short, dar au primit cu bucurie oferta Babilonului prin Martin și Barnhouse. Un loc onorabil pe podium alături de bisericile surori părea mai atractiv decât rolul ingrat de profet al pierzării, așa cum li se păreau atunci fraților că ar suna cele trei solii îngerești.

În timp ce biserica pregătea pentru publicare lucrarea Questions on Doctrine – prețul acceptării noastre în lumea civilizată a creștinismului – Dumnezeu pregătea un mesager și o solie prin care să contracareze aventura rămășiței cu trimișii împăratului Babilonului. Doar în acest context se poate înțelege și explica succesul uimitor al mișcării de redeșteptare a lui Brinsmead, o soluție aproape disperată din partea cerului. La sfârșitul anului 1957, biserica publica Questions on Doctrine, iar Brinsmead era gata pentru publicare cu God’s Eternal Purpose, care a ieșit de sub tipar în 1959.

Questions on Doctrine a bucurat un mic grup de teologi și pe administratorii de la CG, în timp ce a produs un vacarm de neimaginat în popor, fiind văzută în adevărata ei lumină: „Cea mai subtilă și periculoasă eroare” și „o foarte periculoasă erezie” (M.L.Andreasen). Un alt veteran al teologiei adventiste spunea: „Multe, dacă nu toate, din așa-zisele grupări disidente sau independente din ultimii 45 de ani sunt rezultatul direct al pozițiilor implicite sau explicite promovate de Questions on Doctrine asupra ispășirii și întrupării” (Herbert E.Douglass). Chiar unul dintre suporterii înfocați ai acestei lucrări, și cel mai reputat istoric adventist în mediile academice actuale, George R. Knight, recunoaște că lucrarea „se califică cu ușurință ca fiind cea mai divizivă carte din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.”

God’s Eternal Purpose, din contră, a bucurat o masă enormă de laici și pastori adventiști, dar a produs un vacarm de neimaginat în rândul unui grup restrâns de teologi adventiști și administratori de la nivelul de vârf al lucrării. Au fost ambalate toate motoarele denominaționale, iar CG a asmuțit împotriva lui Brinsmead toată haita de dobermanii reformaționiști, în speranța că vor reuși să păstreze turma Domnului în siguranță, departe de colții lupului răpitor din Australia. Nici nu le-a trecut prin cap

fraților de la CG că haita respectivă, după ce își va îndeplini misiunea, se va întoarce să sfâșie turma pe care presupuneau că o apără.

În timp ce concluziile negocierilor cu Martin-Barnhouse începeau să ia forme concrete în teologia adventistă, cartea lui Brinsmead, *God's Eternal Purpose*, se răspândea în biserică, întărind credința poporului în doctrina fundamentală a Sanctuarului, a cărei repudiare tocmai se pregătea la vârful lucrării.

Sincronizarea fascinantă despre care vorbeam puțin mai sus continuă.

În timp ce Dumnezeu pregătea puternica platformă a Sanctuarului, ca o contrapondere la noua poziție adventistă reprezentată de QOD, Avondale College îl propulsa pe Desmond Ford, pregătindu-l pentru viitoarea închețare cu Brinsmead. Ford absolvise seminarul în 1950, și pentru o perioadă fusese pastor și evanghelist în diferite localități. Acum Avondale îl chema înapoi, pentru pregătire superioară. A obținut BA în 1958 la Avondale, apoi masteratul în teologie sistematică la Andrews University în 1959, anul publicării cărții lui Brinsmead.

Apoi a mers la Michigan State University, unde și-a obținut doctoratul în retorica scrierilor lui Pavel, în 1961, tocmai când a explodat marea redeșteptare condusă de Robert Brinsmead. În același an, Desmond Ford a fost numit șef al catedrei de teologie la Avondale, și membru în Biblical Research Committee, cea mai eficientă platformă pentru stoparea lui Brinsmead. La Avondale, Ford era considerat „omul-soluție” la toate problemele teologice ale bisericii, inclusiv noua amenințare „perfecționistă,” așa cum era numită redeșteptarea produsă de Brinsmead.

Marea confruntare stătea gata să înceapă. De o parte a baricadei, teribila forță a Conferinței Generale, condusă de Ford, Heppenstall și LaRondelle, teologii de vârf ai lucrării, cu toată presa denominațională în spate. De cealaltă parte, Robert Daniel Brinsmead, un student exmatriculat din seminar și exclus din biserică, singur împotriva tuturor. Sigur, mai erau și cei 7000 care nu-și plecaseră genunchiul în fața lui Baal, dar stăteau ascunși prin peșteri de frica furiei izabelei teologice căreia nimic nu-i stătea în cale în acele zile.

Miza era cât se poate de serioasă. Pentru Conferința Generală, era cea mai gravă criză cu care se confruntau, în acel moment de maximă oportunitate de a păși pe covorul roșu al lumii creștine respectabile. Frații riscaseră enorm alterând distinctivile denominaționale contând pe somnul profund al bisericii, lumea creștină tocmai ne întinsese mâna dreaptă a părtășiei, ca să vină acest necunoscut perfect din tufișurile Australiei să dea peste cap o asemenea monumentală realizare.

Ei reușiseră să pună botnița și „să tragă frâna” unui foarte numeros segment de „lunatici” din biserică, doar ca să constate acum cu stupeoare cum un habarnist ex-adventist reușește să trezească energiile acestui popor și să readucă la masa discuțiilor în biserică mondială doctrina Sanctuarului, pe care ei o considerau definitiv îngropată odată cu Andreasen. Fusese relativ ușor să tragă frâna lunaticilor din biserică, legați ombilical de

poziție-prestigiu-salariu, dar cum să tragă frâna cuiva asupra căruia nu mai aveau absolut niciun control?

Brinsmead a apărut pe scenă exact ca și profetul din Iuda la inaugurarea noului altar al lui Ieroboam, neprevăzut și neluat în calculele maestrului de ceremonii. Și a reușit la fel de bine să strice cheful tuturor participanților la petrecere. A fost o împlinire a profeției care spunea că atunci când toate vocile vor fi aduse la tăcere, pietrele vor striga. Iar Brinsmead s-a dovedit o piatră foarte tare în bătălia pentru adevăr din acele zile fierbinți.

Sincronizarea în timp a fost după cum urmează:

1950: Protestul Wieland – Short, și chemarea înapoi la solia 1888;

1955: Negocierile cu evanghelicii;

1957: Publicarea cărții Questions on Doctrine;

1959: Publicarea cărții God's Eternal Purpose;

Aceste două lucrări au declanșat cea mai acută bătălie în jurul doctrinei Sanctuarului din toată istoria bisericii. Ambele erau un apel la întoarcere: QOD chema biserica înapoi în protestantismul de bază, de la care se depărtase în 1844; God's Eternal Purpose chema biserica înapoi la Minneapolis, acolo unde biserica refuzase chemarea lui Hristos la Nuntă. Cartea lui Fromm sigila poziția bisericii la picioarele tronului din Sfânta, alături de întreaga lume creștină; cartea lui Brinsmead chema biserica înapoi la picioarele tronului din Sfânta Sfințelor, acolo unde omenescul și divinul trebuie să se unească.

Aceasta era scena marii controversă, la începutul decadei 1960.

26. Fenomenala redeșteptare din anii 60

Lorena Cojoc

În anii 60 a avut loc cea mai puternică redeșteptare din întreaga istorie a bisericii rămășiței. Zeci de mii de oameni se trezeau la realitatea destinului lor profetic, înțelegând ca niciodată mai înainte geniul doctrinei adventiste despre sanctuar, și scopul ei final, ziua ispășirii pentru cei vii.

Oamenii aflau cu uimire că, așa cum destinul Israelului după trup fusese acela de a da naștere Copilului de parte bărbătească, tot așa destinul bisericii rămășiței era acela de a da naștere Miresei lui Hristos. Aflau că judecata de cercetare este mult mai mult decât știuseră ei, adică o simplă verificare a cărților din cer.

Așezată în contextul Nunții Mielului din Apocalips 19, acea doctrină prăfuită și nefolositoare pe care o disprețuiau Barnhouse și Martin devenea o forță capabilă să declanșeze taifunul evenimentelor finale fără ajutorul vreunei mâini. Laitmotivul redeșteptării lui Brinsmead era chiar acesta: „Totul este gata, poftiți la nuntă.”

Cartea lui Brinsmead, *God's Eternal Purpose*, era clădită solid pe Daniel 8:14, verset despre care sora White spusese că este „temelia și stâlpul central al credinței advente” (GC 409).

Pe această temelie au venit în 1888 Jones și Waggoner, și au așezat conceptul lor despre scopul lui Dumnezeu cu Sanctuarul, realizat în Hristos, și a cărui „taină” nu se poate încheia fără realizarea aceluia scop în poporul Său.

Apoi Andreasen a dezvoltat acest concept, plasându-l în cadrul larg al marii controversă, a cărei încheiere depinde de o generație a poporului lui Dumnezeu vindecată complet de păcat.

Wieland și Short au consolidat „temelia și stâlpul central al credinței noastre” prin munca perseverentă și obositoare de a recupera episodul și implicațiile soliei 1888. Convingerea lor era că „Sanctuarul va fi curățit,” atunci când biserica rămășiței va răspunde invitației la nuntă, și va înțelege că, așa cum Hristos a fost făcut „ asemenea fraților Săi,” tot așa frații Săi vor trebui făcuți asemenea Fratelui lor mai mare.

Brinsmead nu a făcut decât să pună laolaltă toate mărgăritarele recuperate din moloze de acești slujitori ai lui Dumnezeu, să le sprijinească prin numeroase declarații ale Spiritului Profetic nevăzute sau neapreciate până atunci, și să le așeze în cadrul corect al credinței advente.

Brinsmead nu a adus nimic nou sau personal în această redeșteptare. Nu veți găsi nimic original, necunoscut sau extravagant în *God's Eternal Purpose*, ci doar o prezentare simplă, coerentă, eficientă și imbatabilă a doctrinei adventiste despre Sanctuar, în lumina soliei 1888. Cu ea, a dat foc adventismului anilor 60, producând o redeșteptare nemaivăzută niciodată în istoria bisericii.

Vrăjmașii adventismului, din interior sau din exterior, susțin până în ziua de astăzi că ceea ce s-a întâmplat atunci a fost o simplă „agitație,” „agitația Brinsmead,” și se feresc ca de foc să recunoască faptul că aceea a fost o mare redeșteptare, o predicare a adevărului adventist cu totul excepțională.

Dar acceptăm expresia „agitație,” dacă ne gândim că și lucrarea Domnului Hristos, sau a ucenicilor, a fost numită „agitație.” O simplă agitație care a tulburat biserica, și pe care Sinedriul a gestionat-o cu mult profesionalism. Așa se vedea atunci. Astăzi se vede altfel.

A fost teologia lui Brinsmead perfectă?

Răspundem și noi ca sora White, când vorbea despre solia Jones-Waggoner:

„Cred fără nicio îndoială că Dumnezeu a trimis adevăr prețios la timpul potrivit prin frații Waggoner și Jones. Îi prezint eu pe aceștia ca fiind infailibili? Spun eu că ei nu vor face o afirmație, sau vor prezenta idei care nu pot fi puse în discuție, sau care nu pot fi eronate? Spun eu așa ceva? Nu, nu spun așa ceva. Nu spun așa ceva despre niciun om de

pe pământ. Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați” (The EGW 1888 Materials, 566).

Și noi credem că Dumnezeu a trimis adevăr prețios, la un timp foarte potrivit, prin Robert Brinsmead, timpul când liderii bisericii din acea perioadă au tras macazul spre a gara adventismul pe o linie moartă, să spulbere orice șansă ca cineva, vreodată, în viitor, să se mai întoarcă la poarta Sanctuarului unde ne așteaptă Hristos la nuntă.

Ne putem pune o întrebare simplă: A existat în experiența poporului lui Dumnezeu vreo mare redeșteptare în care teologia reformatoților, solilor, mesagerilor respectivi, să fie perfectă?

A fost teologia apostolilor perfectă? A fost teologia lui Luther perfectă? A fost teologia mileriților perfectă? A fost teologia Jones-Waggoner perfectă? Și totuși, Dumnezeu a oferit prin ei o foarte mare lumină, și care va fi confirmată odată de produsul ei final, o biserică „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.”

Nu, Brinsmead nu a fost nici el infailibil. Da, a avut idei care pot fi puse în discuție. Da, a avut idei care au fost eronate, foarte eronate. „Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați.”

În ciuda acestor idei care pot fi puse în discuție, în ciuda erorilor lui, Brinsmead a fost vasul ales prin care Dumnezeu a stopat cu succes visele fantasmagorice ale lui Froom de a întoarce biserica rămășiței, oficial și cu acte în regulă, în mijlocul Babilonului cel mare. Poporul se trezea din adormire, iar această reacție imprevizibilă a dat curaj unor oameni ca Herbert Douglass și Kenneth Wood, redactori la *Review*, să ia poziție în favoarea doctrinei sanctuarului și împotriva poziției expusă în Questions On Doctrine.

27. Răspunsul Conferinței Generale

Daniela Motorga

Redeșteptarea se răspândea tot mai mult în biserică, Brinsmead era invitat peste tot în America, Australia și chiar Europa, să predice, să prezinte seminariile, iar cărțile și revistele produse de grupul lui se răspândeau peste tot. În mai puțin de un an de la publicarea cărții *God's Eternal Purpose*, în 1959, Robert Brinsmead devenea personajul numărul unu al agoriei adventiste.

Situația devenea intolerabilă, din punctul de vedere al conducătorilor noștri. Deși mass-media denominațională tuna împotriva mișcării lor, deși pana cărturarilor se pusese la lucru împotriva lui Brinsmead, noile adevăruri pătrundeau tot mai mult în biserică. Comunitățile se polarizau vizibil, iar membri, pastori sau chiar profesori erau excluși.

Un caz notoriu a rămas în istorie, când unui pastor fidel teologiei lui Brinsmead i s-a cerut de către comitetul Conferinței lui să declare în fața lor: „Robert Brinsmead este de la diavolul.” Deoarece pastorul nu a putut să bâgăuie decât că, la fel ca și el, „Robert Brinsmead a făcut unele lucruri diavolești,” frații i-au suspendat autorizația, și i-au dat zece luni de concediu să-și rezolve dilema.

La începutul anului 1961 Conferința Generală a organizat un grup de teologi și administratori care să se întâlnească cu Brinsmead, deși acesta era un paria pentru ei, un nimeni, ceea ce arată cât de disperată era situația. Biserica, prin liderii ei secretoși, tocmai semnase pactul cu evanghelicii, prin care se angaja să aducă adventismul înapoi în protestantismul select al zilei, iar acum un lunatic din tufișurile australiene spulbera toată munca și visele lor de glorie.

Grupul, alcătuit din frații Lowe (șeful Defense Literature Committee), Cottrell, Neufeld, Olsen și Roenfelt, urma să analizeze teologia lui Brinsmead și implicațiile ei asupra bisericii. Cu câțva timp înainte, frații din acest grup ceruseră materiale asupra cărora să-și îndrepte atenția și primiseră de la Brinsmead cele două cărți reprezentative ale mișcării: „Scopul Etern al lui Dumnezeu” (God’s Eternal Purpose) și „Cântărit” (Weighed in the Balances), plus câteva puncte esențiale ale soliei lor, definite astfel:

1. Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor în 1844 spre a face o ispășire specială și a șterge păcatele poporului Său;
2. Biserica nu a intrat prin credință în această lucrare de ispășire finală a lui Hristos;
3. Biserica poate intra acum în această mare experiență a curățirii sanctuarului;
4. Când rapoartele păcatului din cer sunt șterse prin sângele ispășitor al lui Hristos, ele nu vor mai fi rememorate, nu vor mai reveni în mintea poporului lui Dumnezeu. Parabola despre Iosua și îngerul, din Zaharia, exprimă foarte bine această experiență;
5. Această experiență a ștergerii păcatelor (curățirea sanctuarului), trebuie să aibă loc înainte de primirea ploii târzii;
6. Poporul lui Dumnezeu este chemat să se adune la sanctuar spre a intra în această experiență înainte ca decretul (Apoc 13) să fie dat.

Întâlnirea a avut loc, dezbaterea s-a desfășurat în condiții frățești, dar când a apărut raportul grupului de la Conferința Generală, Brinsmead a constatat cu uimire că el nu abordează nici întrebările de bază, nici cărțile trimise în acest scop. Raportul analiza idei și expresii extrase din diferite pamflete aflate în circulație, o tehnică destul de convenabilă dar cu totul nepotrivită în situații de o asemenea gravitate.

Evident, raportul contrazicea categoric tot ce susținea Brinsmead, și era redactat la fel ca și raportul întocmit de grupul care a respins manuscrisul Wieland-Short, în anii 50, cramponându-se de mărunțișuri și orgolii dar evitând sistematic esențialul.

Comparația este grăitoare. În timp ce comitetul pentru negocierile cu evanghelicii a făcut compromisuri și piruete necondiționat, acceptând să modifice poziția teologiei adventiste despre judecata de cercetare spre a se potrivi teologiei evanghelicilor, și promițând să pună frâna „lunaticilor” din biserică, comitetele pentru analiza protestului Wieland-Short, sau cel din cazul lui Brinsmead, au repudiat fără nici cea mai mică nuanțare tot ce susțineau ei.

Ca și în cazul Minneapolis 1888, Dumnezeu a făcut tot ce se putea face. Un singur lucru nu se poate face în asemenea cazuri, și anume să forțezi Mireasa să se maturizeze. Frații din conducere erau decizi să meargă pe drumul acesta de împrietenire cu lumea, și au dovedit că pot recurge la metode drastice spre a stopa orice încercare de a devia drumul bisericii în orice altă direcție. *Review* și *Ministry* au început să tragă foc încrucișat împotriva lui Brinsmead, iar pastorii, aflați sub acest asediu, au început să calmeze elanul care părea să cuprindă biserica mondială. Pentru membrii bisericii, nu era ușor să ți se ceară să alegi între conducerea Conferinței Generale și un fost adventist din Australia.

În popor, valul interesului pentru noua lumină despre Sanctuar era de neoprit. Robert Brinsmead și fratele lui, John, erau invitați peste tot în biserica mondială, iar publicațiile lor se răspândeau fără ca administrația bisericii să poată face ceva, cu toate amenințările și măsurile drastice la care au recurs în anumite locuri. Peste tot pe unde se afla că vor călători ei, conducătorii intrau în panică.

Numele Brinsmead stârnea reacții puternice oriunde în biserică, iar liderii de la CG nu-și puteau explica un asemenea succes. De unde provenea efervescența uimitoare a poporului pe care ei abia dacă îl puteau motiva pentru o minimă implicare religioasă, oricât de formală ar fi fost ea? De ce Brinsmead reușea atât de bine, iar ei nu, cu toată mașinăria administrativă de care dispuneau, cu toată autoritatea indiscutabilă de care se bucurau?

Nu le-a luat însă prea mult timp ca să înțeleagă că opoziția teologică împotriva lui Brinsmead mai mult stârnea focul și trezea pe oameni la studiu, în loc să lămurească pe cineva. Strategia trebuia schimbată. În loc să-l demonizeze pe Brinsmead, nu ar fi mai avantajos și eficient să-l câștige de partea lor? Nu ar fi mai folositor dacă Brinsmead însuși și-ar repudia teologia, și ar tăia radical elanul acesta popular pornit într-o direcție contrară scopurilor administrației de la Conferința Generală?

Vedeau bine că Brinsmead nu va putea fi niciodată clintit de pe platforma adevărului adventist despre Sanctuar prin gherilă teologică, și că tirul cu citate din Spiritul Profetic era clar în defavoarea lor. Iar poporul observa acest lucru. Constatau, de asemenea, că pana cărturarilor eminenti ai bisericii – Heppenstall, LaRondelle, Ford – se pusese degeaba la lucru, membrii de rând fiind insensibili la subtilitățile prin care aceștia încercau să tragă carul evangheliei un pic mai spre stânga autostrăzii teologice.

Era clar, Brinsmead trebuia oprit cu orice preț. Și au reușit. Mutarea câștigătoare s-a numit Desmond Ford. Dar nu Ford teologul și savantul apologet al bisericii, ci Ford prietenul din tinerețe al lui Brinsmead. Acolo unde forța brută eșuează, o iscusită și elegantă viclenie reușește perfect; mai ales când omul lui Dumnezeu nu respectă instrucțiunile clare pe care le-a primit, așa cum s-a întâmplat cu solul care a strigat împotriva altarului lui Ieroboam, ca apoi să fie mâncat de leu.

Despre aceasta, în episodul următor.

28. Prăbușirea unui titan

Beniamin Buzdugan

Ford a absolvit colegiul Avondale în 1950, și timp de aproape șapte ani a lucrat ca evanghelist și pastor în diferite districte, după care Diviziunea Pacificul de Sud (pe atunci Diviziunea Austral-Asia) l-a chemat la Avondale, pentru studii superioare. Cu doi ani înainte, în 1955, Brinsmead tocmai începuse studiile la Avondale, unde cei doi s-au cunoscut, și deseori discutau împreună.

În 1958, Ford a obținut BA în teologie la Avondale și a plecat la Andrews University pentru masterat în teologie sistematică, iar Brinsmead a fost exmatriculat de la Avondale, pentru ofensa adusă bisericii cu acel pamflet despre care am vorbit deja. Unii dintre colegii de școală ai lui Brinsmead spun însă că situația a fost puțin mai complexă.

Conducerea colegiului era îngrijorată de atmosfera încinsă produsă de interesul studentesc pentru redeșteptare. Tinerii se adunau în dormitoare, studiau și se rugau până la orele mici ale dimineții, ceea ce era împotriva regulamentului, iar Brinsmead era printre cei mai entuziaști. În plus, conducerea școlii avea ceva rezerve față de el, și chiar au existat intenții serioase de a-l împiedica să continue școala, dar Dr. Burns, profesorul lui de religie, a intervenit, deoarece aprecia dedicarea și seriozitatea tânărului Brinsmead. Acesta venea dintr-o familie de adventiști, dar care, pentru o scurtă perioadă de timp, se alăturaseră mișcării de reformă, când Robert era foarte mic. În acea perioadă, frații erau în alertă, văzând peste tot rebeli și revoluționari, gata să fure oile staulului adevărat. Dar în cazul lui Brinsmead, se înșelau.

După exmatriculare, Brinsmead a scris cartea lui principală, *God's Eternal Purpose*, și a început ceea ce s-a numit ulterior „*The Awakening Message*” (Solia de trezire). Ford și-a terminat masteratul la Andrews, și imediat s-a înscris la Michigan State University pentru un doctorat în retorică. În 1961 și-a obținut PhD-ul, și a fost numit șeful catedrei de religie la Avondale College.

Acum, foștii colegi de la Avondale s-au întâlnit în confruntarea teologică ce sfâșia biserica mondială, dar pe metereze opuse. Brinsmead susținea doctrina adventistă despre Sanctuar, cu elementul ei central, Ziua Ispășirii, iar elita academică a bisericii, în frunte cu

Ford, Heppenstall și LaRondelle, încerca să demonstreze că doctrina nu este biblică, că nu există viață fără de păcat până la revenirea lui Hristos, și că neprihănirea prin credință este doar îndreptățire și nimic mai mult.

Brinsmead nu putea fi convins cu asemenea nimicuri, deoarece el cunoștea profeția, că „oamenii vor folosi orice tehnică spre a face cât mai puțin proeminentă diferența dintre credința Adventiștilor de Ziua a Șaptea și a acelor care păzesc prima zi a săptămânii” (2 SM 385), și o vedea confirmată de cel mai reductibil specialist al bisericii în doctrina Sanctuarului, M.L.Andreasen, care spunea că acel lucru se întâmplă chiar în prezent:

„Am atins un moment de criză în denomi-națiunea noastră, când conducătorii încearcă să impună o doctrină falsă, și amenință pe cei care se opun. Întreaga operațiune este incredibilă” (Letters to the Churches, No. 3, p. 9).

Dar s-a întâmplat ceva interesant. În ultima parte a decadei 1960, soția lui Desmond Ford, Gwen, s-a îmbolnăvit de cancer, și au hotărât să urmeze un tratament alternativ, undeva în apropierea reședinței familiei Brinsmead. Gwen a stat la cumnata lui Brinsmead, Verna, care era asistentă, și sub a cărei supraveghere se afla. Nepoata lui Brinsmead, Julia, povestește că Desmond Ford s-a întâlnit de multe ori cu Robert Brinsmead în acea perioadă. De asemenea, a doua soție a lui Ford, Gillian, confirmă faptul că Brinsmead și Ford se întâlneau și deseori ieșeau la plimbare, iar subiectul lor era mereu teologia.

Nu vrem să intrăm în speculații și presupuneri, mai ales că cei doi evită să vorbească despre întâlnirile lor. Totuși nu ne este greu să înțelegem ce se întâmpla acolo. Ford tocmai obținuse un PhD, și nu era vorba de o specializare banală. Omul devenise doctor în retorică. Retorica scrierilor lui Pavel, mai precis, exact punctul central al confruntărilor ulterioare cu Brinsmead.

Da, ați auzit bine, retorică. Și nu obținuse doctoratul pe ochi frumoși. Ford era o somitate, de o inteligență sclipitoare, cu o memorie fotografică, iar acum deținea un PhD în retorică. Nu este greu să ne imaginăm forța de persuasiune a lui Ford, și capacitatea lui de a jongla cu sensurile cuvintelor, propozițiilor, un domeniu în care Brinsmead era copil mic, o victimă sigură în fața puterii hipnotice a acestui specialist al jocului cu vorbe. Un doctor în retorică face din țânțar armăsar, și vinde pe bani buni armăsarul, chiar și celor mai pretențioși crescători de cai. În cazul nostru, doctorul vindea o caricatură a epistolelor lui Pavel cu totul ruptă de fundamentul teologiei lui: templul inimii și noul legământ.

Iată ce spune fiul cel mic al lui Desmond Ford, Luke Ford, într-o notă autobiografică, despre tatăl lui: „Am crescut cu un tată care deținea două doctorate. Unul era în retorică. Tata putea să ia evenimente obișnuite și să facă din ele crime de război. Putea face o legătură între Avraam și crăciun; putea face aproape orice retoric.”

Brinsmead nu și-a dat seama de capcana în care a intrat. A fost convins că poziția lui este inatacabilă, și era bucuros, probabil, că Ford îi recunoaște superioritatea la acest capitol. Pe Ford îl interesa altceva, un lucru simplu și nevinovat: Să-l convingă pe

Brinsmead să studieze reformațiunea. Mai precis, studiile teologice ale reformatorilor, în special Luther. Cum poate mișcarea adventă să ducă reformațiunea la o încheiere glorioasă, dacă elementele de bază ale doctrinei reformatorilor nu sunt cunoscute? Propunerea părea logică. Aici, Ford era pe terenul lui, iar Brinsmead era complet descoperit. El nu studiase prea mult literatura reformațiunii, nimic mai mult decât ceea ce învățase în seminar.

Ford era prietenul și fratele lui, un profet al Domnului ca și el, iar Brinsmead nu era omul care să se dea înapoi în fața marilor provocări. I s-a părut că propunerea este corectă, și a primit-o imediat.

Dacă așa s-a întâmplat sau nu, în acest moment este mai puțin important. Ceea ce este cert, este că în 1970, Brinsmead a renunțat la turnee și evanghelizări, și s-a apucat să studieze sistematic Luther, Calvin, și alți mari reformatori. Iată ce spune prietenul și colegul lui de mai târziu, Geoffrey Paxton:

„În 1970, Brinsmead a început un studiu intensiv al teologiei reformatorilor. Nu numai că a citit scrierile reformatorilor, dar a făcut și un studiu al teologiei Romano-Catolice. Pentru prima oară a ajuns să înțeleagă reala diferență între Reformațiune și Biserica Romano-Catolică... Acum a înțeles conceptul reformatorilor despre îndreptățire. A văzut că neprihănirea prin credință și lipsa de păcat în viața credinciosului sunt mutual exclusive” (Paxton, *The Shaking of Adventism – Off to an Auspicious Start: The 1950's*).

Descoperind concepția lui Luther despre îndreptățirea doar prin credință, el a tras concluzia că aceea este singura definiție corectă a doctrinei pauline, și prin urmare, oricine dorește să ducă reformațiunea mai departe trebuie să facă din ea temelia credinței. Orice evanghelie care propune mai mult decât îndreptățire prin credință, trebuie să fie falsă. Anatema.

Brinsmead a capitulat în fața lui Heppenstall și Ford, recunoscând că nu există viață fără păcat și o ultimă generație înainte de revenirea lui Hristos. A repudiat tot ce susținuse inițial, a renunțat la încrederea în Spiritul Profetic, și la tot ce este fundamental adventist. S-a întors la teologia protestantă a îndreptățirii doar prin credință, în care Sanctuarul nu are absolut niciun loc. Pentru el, aceasta era evanghelia veșnică. Orice altceva era legalism, romanism, Trent.

29. Mâncat de leu

Marcela Albu

Cum era posibil așa ceva? Toată lumea era uimită de prăbușirea uluitoare a lui Brinsmead. Mulțimea care îl urmase cu bucurie stătea mută de uimire și privea neputincioasă. Nu înțelegea cum este posibil ca un asemenea campion al credinței să părăsească dintr-o dată o cauză atât de nobilă cum era pregătirea miresei lui Hristos

pentru nuntă. Le era imposibil să creadă că totul a fost o mare eroare, și că doctrina Sanctuarului trebuie părăsită. A fost totul o amăgire? Au crezut ei basme meșteșugit alcătuite? Cum este posibil ca o minciună să provoace o asemenea fenomenală redeșteptare în biserică, o așa puternică motivare de a trăi în neprihănire? Poporul nostru retrăia marea dezamăgire din 1844, acum la o scară mult mai largă.

Dar la cartierul general al lucrării era bucurie. Frații răsufiau ușurați că totul s-a terminat cu bine, că „lunaticul” care pune în primejdie angajamentele lor cu Martin-Barnhouse a fost stopat. De acum, sperau ei, biserica se va elibera de fantasmăle trecutului, ajutată de teologi eminenți ca Heppenstall, LaRondelle sau Ford. Da, mai ales de Ford, care era privit ca un mesia, și care a căpătat un rol proeminent în biserica mondială. Nici nu bănuiau frații cu cine au de-a face, sau că va veni timpul când vor regreta amarnic succesul lui Ford în doborârea lui Brinsmead. [14]

Cum se poate explica prăbușirea amețitoare a lui Brinsmead? Dacă solia lui era de la Dumnezeu, de ce nu l-a ferit El de un asemenea dezastru? Și dacă aceasta este soarta tuturor celor care îmbrățișează adevărul despre Sanctuar și Nuntă, nu este mai sănătos să ne ținem departe de el? Dacă un titan ca Brinsmead s-a prăbușit, încercând să ducă solia 1888 la concluzia ei logică, adică Nunta Mielului, ce șanse avem noi, niște pigmei, să scăpăm de capcana în care a căzut el? Această mentalitate a ținut departe de solia 1888 pe foarte mulți dintre lucrătorii și membrii bisericii noastre. [15]

Deci, de ce și-a repudiat Brinsmead credința în Sanctuar? De ce a părăsit el o solie care realmente trezise biserica din tragicul ei somn laodicean?

Brinsmead a călcat exact pe aceeași cale ca și profetul trimis la Betel cu o solie pentru Ieroboam, împăratul apostaziat al poporului sfânt. În Israel se pune la cale o nouă doctrină care elimina sanctuarul din credința bisericii. Ieroboam cerea poporului să uite Templul de la Ierusalim. Altarul ridicat de el la Betel era destul de bun pentru spiritualitatea oricui, iar împăratul putea înlocui foarte bine pe Marele Preot.

Profetul Domnului a strigat împotriva altarului, acesta s-a prăbușit, și astfel împăratul lui Israel a fost avertizat că orice încercare de a altera doctrina Sanctuarului se va dovedi falimentară. Omul lui Dumnezeu a fost avertizat să nu comită o greșală mortală: Nu trebuia să bea apă și să mănânce pâine în Betelul apostaziat. Dar s-a lăsat amăgit de un profet fals, care pretindea că vorbește în numele Domnului. A intrat la el, a băut apă și a mâncat. Pe drumul de întoarcere a fost omorât de leu, acel leu care dă târcoale și caută pe cine să înghită.

Aceasta este tragedia lui Robert Brinsmead. Dumnezeu l-a chemat să facă o mare lucrare, chiar în clipele când împăratul nostru aranja schimbarea doctrinei adventiste despre Sanctuar, ca și Ieroboam. Deși nu avea nici pregătire, nici autoritate sau nume în biserică, Dumnezeu l-a ridicat la un rang nemaivăzut de popularitate și influență. Anii slujirii lui au fost perioada când lumina despre Sanctuar și scopul lui Dumnezeu a strălucit cel mai puternic în poporul nostru. El

și-a rostit solia fără teamă sau scuze, iar împăratul nostru a tunat la urechile elitei teologice adventiste: „Prindeți-l!”

Dar mâna împăratului nostru a paralizat, incapabilă să ducă la îndeplinire schimbările preconizate în QOD, aflate pe masa lor de lucru. Poporul era de partea lui Brinsmead, iar oamenii noștri de frunte nu puteau decât să-și frângă mâinile neputincioși, nicidecum să-l prindă pe Brinsmead în capcanele semantice pe care i le întindeau la picioare.

Brinsmead nu trebuia să se hrănească cu pâinea și apa teologiei bisericii acelei vremi, și pentru o vreme el s-a ținut departe de luptele de gherilă urbană cu teologii vremii. A rămas credincios soliei încredințate lui, adevărata pâine și apă de care poporul avea nevoie în acel timp de criză. Prin prezentarea fenomenală a scopului lui Dumnezeu cu Sanctuarul, el a strigat împotriva altarului fals la care se pregăteau să officieze mai marii noștri.

Acela era un altar (sinonim cu un tron – Evr 4:16) de pe care diavolul preluase lucrarea lui Hristos dinainte de 1844. Era un tron mincinos, și un hristos mincinos, iar scopul era să atragă pe copiii sinceri ai lui Dumnezeu de la poarta Sanctuarului ceresc, acolo unde câțiva încă mai așteptau pe Isus pentru realizarea nunții cu cei vii.

Dar a venit profetul Ford, și l-a invitat să guste din pâinea și apa pe care el le cumpărase din Betelul creștinismului apostaziat, de unde se hrănise mereu. Era și el profet, și Domnul îi vorbise și lui. De ce să nu aibă împreună o frumoasă părtășie în jurul cuvântului lui Dumnezeu, adevărata pâine și apă vie? Îl mințea. Și Brinsmead, omul lui Dumnezeu, cel care băga groaza în casa împăratului ori de câte ori deschidea gura, a primit invitația, și a intrat să mănânce pâine și să bea apă cu Desmond Ford. Pâinea reformaționistă a unei evanghelii care este doar îndreptățirea prin credință. A mâncat, a băut, și a plecat direct spre moarte, în gura leului care abia îl aștepta, leul care dă târcoale „și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

În acea zi fatidică a anului 1970, Brinsmead, omul lui Dumnezeu, a murit, ca o împlinire lugubră a profeției lui Osea:

„Când vorbea Efraim, răspândea groaza în Israel. Dar cum a păcătuit cu Baal, a murit” (Osea 13:1).

Da, Brinsmead chiar răspândea groaza în Israel când vorbea, deoarece nimeni nu putea ține piept uraganului produs de adevărul prezent, fundamentat corect pe Daniel 8:14 și prezentat în lumina soliei 1888, prin care Dumnezeu dorea să facă din Biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos.

Brinsmead a păcătuit cu Baal, în cel mai profund sens al cuvântului. Dumnezeu vorbise, iar Brinsmead trebuia să cunoască viziunea cu cele două tronuri [aici]. El trebuia să știe că există un tron părăsit de Hristos, ocupat de Satana, tron de pe care diavolul trâmbița îndreptățirea prin credință. Doar prin credință.

El trebuia să știe - deoarece scrisese despre așa ceva - că Hristos trecuse la o a doua parte a lucrării Sale, și aștepta ca urmașii Săi să-L urmeze, să facă pasul înainte la următoarea fază, aceea a ștergerii păcatelor. Sanctuarul trebuia curățit, iar tronul pe care se mutaseră Tatăl și Fiul oferea bisericii și altceva afară de lumină și putere. De pe el veneau

- bucuria, vestea bună a eliberării de păcat,
- dragostea, o pasiune dezinteresată pentru căile neprihănirii, și
- pacea, împăcarea dintre două naturi aflate în conflict, părtășia de natură divină.

Sub influența vindecătoare a acestor binecuvântări venite din Sfânta Sfintelor, adică ultima lucrare a lui Dumnezeu în planul de mântuire, biserica înflorea.

Brinsmead știa despre viziunea cu cele două tronuri, despre care scrisese în materialele lui. Avea toate informațiile posibile spre a înțelege tensiunea momentului, și care este scopul lui Satana așezat pe tronul părăsit de Hristos. [17]

Dar Brinsmead a părăsit locul lui glorios de la poarta Sanctuarului, în fața perdelei din Sfânta Sfintelor, acolo unde un deceniu întreg încercase să îmbie pe mireasa lui Hristos să vină la Nuntă. S-a întors la tronul din sfânta, ocupat de Baal, și a rămas imediat fascinat de forța influenței nefinite pe care diavolul deghizat în Hristos o sufla către închinătorii lui.

În acea influență era multă putere și lumină, iar Brinsmead și-a închipuit că este destul de tare să deosebească lumina adevărată de cea falsă. Dar a păcătuit cu Baal, și a murit. A orbit instantaneu față de lumina nouă care strălucise de peste un secol, devenind astfel un simplu activist al tronului din sfânta, de pe care diavolul preluase lucrarea lui Hristos în 1844.

Morala acestui episod tragic este evidentă: În caz de război, desconsiderarea informațiilor primite de la cartierul general este fatală.

Mai mult decât uimitor, veți vedea că Desmond Ford se potrivește perfect în rolul bătrânului profet din Betel, în drama pe care o analizăm noi aici.

Expresia „profet bătrân” înseamnă mai mult decât vârsta omului. Sensul este aici mai degrabă un fost profet, un profet de odinioară, care odată fusese și el omul lui Dumnezeu, și avusese o chemare sfântă. Evident, acum nu mai era profetul Domnului, și deci nu a putut fi folosit pentru a transmite solia de avertizare conducerii bisericii.

Ford a avut o chemare sfântă, mai sfântă decât își imaginează mulți, dar a refuzat-o și i s-a împotrivit toată viața lui, devenind astfel instrumentul prin care a fost doborât Brinsmead. Dar despre această chemare sfântă, în episodul următor.

30. Vocea a vorbit din nou (I)

Daniela Motorga

Nu o să vă vină să credeți, dar Desmond Ford, deși anglican, a fost câștigat la adventism prin citirea cărții Tragedia Veacurilor, de Ellen G. White, cea mai puternică lucrare despre Sanctuar, chiar doctrina pe care mai târziu urma să o combată cu atâta furie și profesionalism. A fost botezat pe la jumătatea anului 1945, iar în 1947 a venit să studieze la Avondale College.

Era un tânăr valoros, inteligent și dotat, pe care Dumnezeu cu siguranță îl putea folosi cu mare eficiență în lucrarea Sa. Conducerea seminarului a recunoscut în el aceste daruri, și la câțiva ani după absolvire l-a chemat înapoi, pentru studii superioare. În această scurtă perioadă de aproape doi ani, Ford și Brinsmead au fost împreună la Avondale. În 1958, când conducerea seminarului decisese să-l exmatriculeze pe Brinsmead, Ford tocmai își terminase studiile la Avondale, și cărările lor urmau să se despartă.

Exact în acel moment a intervenit Dumnezeu direct în acest vârtej teologic, arătând precis și fără dubii drumul pe care cei doi protagoniști trebuiau să meargă, dacă aveau respect față de Dumnezeu și Mântuitorul pe care declarau că Îl slujesc.

Cu o săptămână înainte de anunțarea deciziei de exmatriculare a lui Brinsmead, în sabat la capela seminarului, Desmond Ford era la amvon, la deschiderea serviciului divin care preceda predica. Deodată a auzit o voce care i-a cerut să privească la Robert Daniel Brinsmead. A privit, iar vocea a continuat: „Acest tânăr este vasul Meu ales.”

Ford a încremenit. Cine îi vorbise? De ce tocmai lui? Și de ce despre Brinsmead, care tocmai crease probleme și urma să fie alungat din biserică? Vorbind mai târziu, în familia Brinsmead, despre acest incident straniu, Ford a mărturisit că s-a împotrivit toată viața acelei voci.

Extraordinară dragostea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru Ford, și pentru lucrarea Sa în acest popor! Prin acea descoperire uimitoare, Dumnezeu parcă îi spunea lui Ford: „Vezi că tânărul acesta este alesul Meu, însărcinat cu o solie de mare importanță, în zilele de criză în care pașiți. Nu cumva să te împotrivești, nu cumva să te așezi în calea lui. Eu aștept de la tine să-ți unești forțele cu el, să-l sprijini, să-l încurajezi, să-ți unești destinul cu al lui, indiferent care vor fi costurile. Dar alegerea este la picioarele tale; nu te voi forța să Mă urmezi pe acest drum spinos.”

Vă imaginați cu ce forță colosală ar fi fost lovit poporul acesta, și curând lumea întregă, cu solia fenomenală despre sanctuar încredințată acestui popor dacă Ford ar fi trecut imediat și necondiționat de partea lui Brinsmead?

Ce moment unic în istorie! Ce oportunitate extraordinară! Ce chemare directă pentru Ford de a accepta înalta onoare de a fi alături de omul ce fusese desemnat de către cer a fi

„vasul Meu ales”! Ce onoare să fie partener cu mesagerul prin care Dumnezeu chema biserica rămășiței la Nunta Mielului!

Cred că altcineva în locul lui lăsa și predică și tot, se ducea la Brinsmead, îl lua în brațe, îl scotea afară și îi mărturisea viziunea extraordinară pe care o avusese.

Altcineva în locul lui Ford uita pe loc subiectul predicii, și anunța toată suflarea seminarului, de la înălțimea aceluia amvon, că în mijlocul lor există un vas ales al Domnului, și că este cazul să i se dea cuvântul!

Altcineva în locul lui Ford ar fi renunțat imediat la viitorul lui academic și ar fi pornit alături de Brinsmead în cea mai vastă și serioasă redeșteptare a tuturor timpurilor, pregătind poporul pentru Nunta Mielului.

Oricine altcineva, da, dar nu Ford...

O pierdere imensă, și pentru el personal, și pentru Brinsmead, și pentru cauza lui Dumnezeu. Ambițiosul Desmond a ales să se împotrivescă vocii care i-a vorbit. Cum să fie el „locul doi,” iar acest țărânel din boscheți, deja privit cu suspiciune și pe cale de a fi alungat din școală, din pastorație și din biserică, să fie vasul ales al lui Dumnezeu? Nu, Vocea nu putea fi autentică. Trebuie că era un produs al minții lui, un joc al imaginației, necontrolat într-o minte complexă ca a lui. Sau poate și mai rău...

A lepădat haina profetică ce i se oferea, în favoarea unei strălucite cariere academice. El, care trebuia să fie partenerul cel mai apropiat al lui Brinsmead, omul care primise înștiințarea că Dumnezeu are de lucru în biserică acum, aici, a devenit principalul oponent al lui Brinsmead, și omul care i-a adus nenorocirea finală. Un profet mincinos, pe care Brinsmead l-a crezut, spre nimicirea lui totală.

Implicațiile acestui moment istoric din trecutul nostru recent sunt copleșitoare. Au fost doar câteva cuvinte simple, asemănătoare celor adresate lui Ghedeon: „Domnul este cu tine, viteazule!” Dar vai, cât de diferită a fost reacția lui Ford. În loc să întrebe ce vor să însemne cuvintele, să ceară dovada autenticității Vocii pe care a auzit-o, așa cum a făcut Ghedeon, el s-a făcut că nu aude. Și-a văzut de drum, fără să-i pese, împotrivindu-se acelei Voci toată viața lui, așa cum declara el însuși mai târziu.

De ce s-a amestecat Dumnezeu într-un mod atât de direct atunci? O astfel de intervenție este fără precedent în istoria noastră recentă. Vocea nu a intervenit direct nici chiar în teribila înclăștare din 1888, la Minneapolis. Nu a intervenit nici în criza alfa, și nici cu vreo altă ocazie de atunci încolo.

De ce acum? Ce era atât de important, în acel fatidic an 1958, încât să justifice o directă intervenție a Vocii în treburile bisericii? Și de ce aici, într-un seminar de la capătul lumii, și nu la Andrews University, sau chiar în inima lucrării, la sediul Conferinței Generale?

Mai interesant. De ce nu s-a adresat Vocea direct lui Brinsmead, ca o confirmare că Dumnezeu are o lucrare de maximă importanță pentru el? De ce a trebuit să-i descopere lui Desmond Ford că Brinsmead este vasul Său ales?

Unul dintre motive a fost acela că Ford, pe drumul pe care era gata să pornească, urma să devină cel mai aprig împotrivor al lui Brinsmead, profetul mincinos prin care omul lui Dumnezeu a fost nimicit.

Prin urmare, Ford trebuia să afle, de la cea mai credibilă sursă cu putință, că Domnul are o lucrare de făcut în poporul Său, iar vasul ales pentru acea lucrare este Robert Daniel Brinsmead. Dar implicațiile sunt cu mult mai vaste.

În acel sabbat al anului 1958, în capela seminarului Avondale se aflau față în față, pregătiți pentru o viitoare încheștare titanică, doi mari campioni. Poporul lui Dumnezeu, schiopătând de ambele picioare, se afla într-un moment de criză majoră. Pe de o parte, Baal își folosea toate tehnicile de amăgire spre a aduce, odată pentru totdeauna, întreaga biserică la picioarele tronului părăsit de Hristos. Pe de altă parte, Dumnezeu Își aștepta poporul înapoi la perdeaua dinăuntru, la tronul din Sfânta Sfintelor, unde urma să aibă loc Nunta. Ford urma să devină campionul lui daily, iar Brinsmead campionul lui yearly, o bătălie la scenă deschisă, pentru un deceniu întreg, sub privirile atente ale bisericii și lumii.

În timp ce biserica îl trimitea pe Ford la studii superioare, la universitățile lumii blocate în daily, prima fază a lucrării lui Hristos, Dumnezeu îl ridica pe Robert Brinsmead să înalțe un drapel în mijlocul poporului amețit, să trâmbițeze că Dumnezeu a trecut la o altă fază a lucrării Sale, și că este înțelept ca biserica să-L urmeze acolo. Controversa dintre Hristos și Baal se acutiza, iar poporul nostru era complet rupt de realitate, dispus să meargă pe orice drum alături de bărbații din poziții de răspundere. Nu mai știa cine este ba'al și unde mai este altarul, sau ce caută parul sfânt deasupra lui.

În acest moment a intervenit Vocea. Clar, precis, inconfundabil: „Acest tânăr este vasul Meu ales.”

Vă imaginați ce s-ar fi întâmplat dacă Ford ar fi procedat ca Ghedeon? Evident, Vocea avea treabă cu el, altfel s-ar fi adresat lui Brinsmead. Vocea avea treabă cu Ford, deoarece Brinsmead era corect ancorat în realitatea soliei 1888, și nu avea nevoie de confirmări divine pentru validarea adevărului adventist. Cei care posedă adevărul nu au nevoie de minuni sau intervenții divine. Dar Ford avea nevoie, deoarece, fără să înțeleagă ce se întâmplă cu el, era lansat pe o orbită de coliziune cu scopul etern al lui Dumnezeu, cu efecte vaste pentru marea controversă.

Vocea spunea ceva asemănător cu „Domnul este cu tine, viteazule!” Era o invitație fină, elegantă, cu bun simț, o mână întinsă la colaborare cu cerul. Ford putea avea rezerve, ca și Ghedeon, întrebându-se cine a putut să-i vorbească. Trebuia să ceară confirmări, pe care cu siguranță le-ar fi primit imediat, deoarece îngerul Domnului nu se joacă de-a v-ați ascunselea. El oferă imediat dovezi irefutabile despre identitatea sa, atunci când i se solicită.

Ford ar fi primit confirmarea cerută, înțelegea că Vocea a fost a Domnului oștirilor, și imediat se grăbea să ia legătura cu Bob, colegul lui și alesul cerului pentru o misiune necunoscută. Probabil că ei ar fi fost teribil de șocați, petrecând ore în rugăciune, studiu și prezentarea soliei în cea mai eficientă formă, amândoi fiind extrem de dotați în acest domeniu. Ar fi făcut o echipă imbatabilă, căreia nimeni nu i-ar fi rezistat.

Astăzi, noi știm ce aștepta cerul de la ei. Domnul dorea să ofere poporului Său eliberarea finală de „madianiții” spirituali. Era nevoie mai întâi de o lucrare pe care ei nu o înțelegeau prea bine atunci: Trebuia dărâmat altarul lui Baal și tăiat stâlpul Astartei din ograda teologică a părinților lor (va urma).

31. Vocea a vorbit din nou (II)

Beniamin Buzdugan

Prin protestul Wieland - Short din 1950, CG era chemată la realitatea tulburătoare că Baal s-a deghizat în Hristos, iar frații nu reușesc să facă diferența. Au respins apelul, convinși că sunt plecați în fața altarului autentic, al Domnului.

Acum Domnul chema pe acești doi tineri să dărâme altarul lui Baal, și să taie stâlpul Astartei, expunând nebunia fraților care se pregăteau să officieze, alături de lumea evanghelică, în fața unui altar părăsit de Hristos.

Dar Ford a refuzat invitația. A spus Vocii să-Și vadă de treabă, că el are alte priorități. Și a plecat în America la specializare, să-l învețe cărturarii de la Michigan State University, și renumitul F.F. Bruce de la University of Manchester, cum să demoleze sistematic edificiul Sanctuarului ridicat de Dumnezeu cu atâta efort și suferință.

A învățat ceea ce Vocea nu l-ar fi învățat niciodată, și anume că evanghelia este doar îndreptățire, și că orice altceva este anatema. A învățat că Ziua Ispășirii este o himeră, și că nu are nicio legătură cu ultima generație eliberată de păcat. În loc să dărâme altarul din curtea tatălui său, alături de Bob, așa cum îl chema Vocea, el și-a luat două doctorate ca să țină în picioare altarul lui Baal și să decoreze cât mai fantezist stâlpul Astartei. Și a reușit perfect.

Brinsmead a rămas singur, dar ce confirmare fenomenală că Vocea a fost autentică! Biserica mondială a luat foc sub lumina irezistibilă a farmecului inegalabil al lui Hristos, în ultima Sa lucrare de ispășire. Zeci de mii de oameni descopereau cu bucurie taina evlaviei și esența adventismului, pe care nu le înțeleseseră toată viața. Era o întoarcere fenomenală de la altarul lui Baal la altarul Domnului, pe care Brinsmead îl ridica din ruine sub ochii lor. Oamenii erau bucuroși să pună mâna alături de el la dărâmarea altarului lui Baal, veneau cu entuziasm să taie parul sfânt al Astartei și să-i dea foc. Poporul nostru era dispus să se întoarcă la tronul de pe care Hristos și Tatăl pregăteau Ziua Ispășirii pentru generația în viață.

Furia conducătorilor bisericii mondiale nu a fost mai mică decât a concetățenilor lui Ghedeon. Cel ce s-a încumetat să dărâme altarul Domnului (ba'al) la care se închina poporul, trebuia scos în piața publică și omorât.

Nu s-a găsit nimeni, în vasta administrație a bisericii, să-și aducă aminte de înțelepciunea lui Ioas, tatăl lui Ghedeon: „Oare este datoria noastră să-l combatem pe Brinsmead? Dacă Domnul la care ne închinăm este Cel autentic, să-Și apere pricina, deoarece I se dărâmă altarul.”

Prin tăcerea lui, Ford nu numai că a devenit cel mai vajnic împotrivor al lui Brinsmead, nu numai că a împiedicat biserica mondială să dărâme altarul lui Baal, dar a pus în primejdie de moarte corpul pastoral și întreaga administrație. Acești frați aveau dreptul să știe că Vocea intervenise în viața bisericii, că a validat misiunea lui Robert Brinsmead, și că ar fi înțelept din partea lor să se alătore soliei de trezire.

Ce dramatică răsturnare de situație s-ar fi produs dacă Ford comunica fraților de la CG experiența lui din acel sabbat! Chiar dacă ei nu prea credeau că Vocea va mai interveni așa cum obișnuise pe vremuri, totuși era un semnal puternic, o chemare la rațiune pe care puțini s-ar fi încumetat să o trateze cu nepăsare. Poate nu se uneau cu Brinsmead în acea lucrare, dar cel puțin se dădeau la o parte din drum, astfel ca Dumnezeu să lucreze nestingherit cu poporul Său, pregătind Nunta Mielului.

De ce a ales Vocea să intervină în acest moment dramatic al istoriei bisericii?

Câteva motive sunt evidente, și le vom enumera pe scurt aici. Poate mai sunt și altele, pe care o să le aflăm în viitorul nu prea îndepărtat.

În acea perioadă, vrăjmașul așezat pe tronul lui Hristos, deghizat în Hristos, juca o carte mortală cu rămășița. Momeala cu frăția evanghelică se dovedise eficientă, iar conducerea bisericii se pregătea să schimbe structural doctrina Sanctuarului, ca să dispară o dată pentru totdeauna ideea unei curățiri speciale în marea Zi a ispășirii.

Pasul acesta se dovedea sinucigaș, deoarece scotea definitiv din joc biserica, în rolul și scopul ei stabilit prin certificatul de naștere. Ar fi fost la fel de fatal ca și intenția delegaților de la sesiunea CG din 1888, când au încercat de câteva ori să voteze sistarea oricărei discuții despre solia trimisă prin Jones și Waggoner. Doar opoziția categorică a sorei White a împiedicat votul acela sinucigaș.

La fel și acum. Trebuia trimis un mesager care să vorbească împotriva noului altar, cineva care să fie dispus și capabil să răstoarne altarul și să taie parul sfânt al Astartei noastre moderne. Altfel, denomiinațiunea se muta legal, prin statut, la tronul din Sfânta, unde Satana juca rolul vieții lui, ovaționat prelung de întreaga suflare creștină. Sala aceea vibra de putere și lumină, în timp ce actorul din rolul principal asigura audiența că vestea bună este doar îndreptățire, că nu este nevoie de nicio vindecare sau curățire adițională, aceasta fiind anatema.

Robert Brinsmead era candidatul ideal, deoarece el dăduse atenția cuvenită soliei 1888, puținele scrieri ale lui Waggoner și Jones fiind piatra de căpătâi a teologiei lui despre sanctuar și curățirea din Ziua Ispășirii. Într-un moment de criză majoră, Dumnezeu avea un om care iubea solia foarte prețioasă prin care mireasa lui Hristos era chemată la Nuntă. Era cineva aici dispus să vindece rana profundă a inimii lui Hristos, să simtă cu El agonia alungării din 1888, să simpatizeze cu Duhul Sfânt batjocorit la scenă deschisă la Minneapolis, și mereu de atunci încolo.

Brinsmead nu făcuse decât să se plece cu seriozitate asupra luminii pe care Dumnezeu o păstrase cu dificultăți infinite în toți acei 120 de ani, de când se aprinsese ea, în 1844. El doar recupera din molozul erorilor mărgăritarele prețioase ale neprihănirii lui Hristos, așezându-le în cadrul original al Sanctuarului adventist. Este tot ceea ce era necesar, astfel ca Vocea să declare fără echivoc: „Acest tânăr este vasul Meu ales.”

Sigur, mai erau în biserică 7000 care nu-și plecaseră genunchiul în fața lui Baal, unii chiar printre conducătorii de la vârful lucrării. Dar ei nu erau pregătiți să-și riște prețioasa piele alăturându-se lui Brinsmead pe Carmel. Preferau să stea ascunși prin peșterile anonimatului, așteptând limpezirea apelor și încetarea bătăliei.

Brinsmead nu avea nimic de pierdut. El făcea parte dintr-o categorie aparte, descrisă foarte corect de Inspirație: „Numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (The EGW 1888 Materials, 1648).

Brinsmead a dus bătăliile Domnului sub povara umilitoare a excluderii din biserică, fără nici cel mai vag gest de simpatie din partea corpului pastoral, timp de peste un deceniu. A înfruntat fără să tremure cea mai formidabilă mașinărie academică și clericală ridicată vreodată împotriva cuiva, în toată istoria bisericii rămășiței. Jones și Waggoner nu au lucrat sub această presiune, deoarece au avut constant și fără ezitări sprijinul total al sorei White, o voce împotriva căreia nimeni nu îndrăznea să sufle, oficial și deschis. A fost, în cele mai mici detalii, în pielea profetului Domnului trimis la Ieroboam, singur în fața mâniei imperiale și clericale a națiunii. Și-a rostit profeția, iar altarul respectiv a crăpat.

Din păcate, Brinsmead a repetat greșeala fatală a aceluși profet, și a sfârșit exact ca și el, înghițit de vrăjmașul care dă târcoale ca un leu.

Decada 1970-1980 poate fi numită Brinsmead versiunea 2.0, o radicală schimbare la față a celui care fusese inima redeșteptării uimitoare petrecută în anii 60. Brinsmead a îmbrățișat teologia reformaționistă a îndreptățirii doar prin credință, renunțând total la orice „sursă extra-biblică” și a devenit colegul și partenerul lui Ford în noua însărcinare, aceea de a duce adventiștilor evanghelia, vestea bună nepoluată de legalism.

A început să publice revista Adevărul Present (Present Truth), în care demonstra că tot ceea ce crezuse înainte era greșit, și că tot ceea ce combătuse înainte era corect. În teologia Brinsmead versiunea 2 nu există sanctuar, nu există judecată de cercetare, nu există autoritate teologică la Ellen G. White, nu există biruință asupra păcatului, nu există

o generație în viața căreia să se pună punct păcatului, ispășirea este totală și completă la cruce, iar Dumnezeu nu mai are nimic de făcut dincolo de îndreptățire. Tot ce are nevoie poporul este să creadă în lucrarea completă a lui Hristos pe cruce.

Acum teologia lui suna foarte potrivit la urechile marilor noștri teologi. În sfârșit, Brinsmead trecuse de partea reformațiunii, lumina curată a evangheliei, spre satisfacția opozanților lui de până atunci: Ford, Heppenstall, LaRondelle.

Dar nu și spre satisfacția administratorilor de la Conferința Generală, așa cum vom vedea în episodul următor.

32. Rocada teologică a Conferinței Generale

Gabriela Jianu

Amețit de vinul Babilonului din care i se spusese să nu bea, Robert Brinsmead a mers până la capăt pe drumul rebeliunii, de pe care nimeni nu l-a mai putut întoarce. Pentru claritate, vom numi perioadele activității lui,

Brinsmead 1, între 1960-1970,

Brinsmead 2, între 1970 și 1980, și

Brinsmead 3, între 1980 și 1990, când a renunțat complet la orice credință în Dumnezeu.

Convins de Ford să se întoarcă la teologia reformațiunii, Brinsmead a abandonat toată lumina venită după 1844, și a devenit cel mai elocvent susținător al îndreptățirii doar prin credință. El spulbera întreaga teologie a sanctuarului, cu judecata de cercetare ca element central al doctrinei adventiste.

Abia atunci Conferința Generală s-a trezit din somn, după euforia succesului nesperat împotriva lui Brinsmead versiunea 1.0, îngrozită de consecințele devastatoare ale noii lui teologii asupra denominațiunii. Brinsmead 2.0 era cu mult mai de temut decât Brinsmead 1.0.

Frații erau bucuroși că biserica făcuse câțiva pași buni pe calea reconcilierii cu bisericile surori, dar nu erau nicidecum pregătiți să facă saltul cu întreaga denominațiune în spate direct în protestantismul evanghelic. Gestul era sinucigaș, iar ei știau bine că poporul nu este pregătit pentru așa ceva. Mai ales după marea redeșteptare pe care tocmai o calmaseră, când poporul nostru se apucase serios să studieze Scripturile și Spiritul Profeției, era nebunesc să vii să le spui că doctrina sanctuarului este falimentară, sau că Ellen G. White nu este o sursă teologică credibilă.

Argumentul lui Brinsmead 2.0 era devastator. El susținea că acum este în desăvârșit acord cu teologia marilor savanți adventiști, Desmond Ford, Edward Heppenstall sau Hans LaRondelle, și nu înțelege de ce biserica refuză să-i întindă mâna dreaptă a părtășiei. Teologia cu care aceștia îl învinseseră pe Brinsmead 1.0 fusese kosher, din punctul de vedere al CG, iar acum, când Brinsmead 1.0 capitulase și își însușise teologia îmbrățișată de CG, aceasta devenea problematică... Ce sens are? Brinsmead nu înțelegea nimic.

Este greu de evitat sentimentul că frații începuseră să copieze piruetele lui Brinsmead. În timp ce Brinsmead 1.0 trecea în tabăra denominațională împotriva căreia luptase un deceniu, CG schimba regulile jocului, condamnând teologia cu care acesta fusese răpus. Acest joc periculos nu putea fi apreciat de nimeni, dar era singura cale de supraviețuire denominațională. Fără doctrina sanctuarului, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea trăgea obloanele și dădea faliment, deoarece nu exista niciun motiv serios pentru existența ei. Dacă evanghelia curată este doar îndreptățire, dacă nu mai este nimic de făcut după Cruce, atunci oamenii se puteau alătura oricărei biserici protestante.

Conferința Generală a apelat acum la teologi favorabili teologiei lui Brinsmead 1.0, iar *Review and Herald* a început să reia, acum favorabil, multe dintre credințele de bază ale mișcării lui Brinsmead, deși cu destulă timiditate. Dintr-o dată frații descopereau valoarea doctrinei Sanctuarului, împotriva căreia tunaseră cu foarte puțin timp înainte. Deși liderii de la *Review*, Kenneth Wood și Herbert Douglass, erau oameni valoroși, corecți și convinși că evanghelia este mai mult decât îndreptățire, că Sanctuarul este valid, și că judecata de cercetare nu poate fi repudiată, administrația bisericii avea și alte interese în rocada pe care o făcuse cu Brinsmead 1.0.

Unii dintre frații cu influență considerau că, deși savanții liberali aveau dreptate că evanghelia este doar îndreptățire, o astfel de poziție exprimată oficial ar fi declanșat un dezastru, cea mai mare parte a membrilor bisericii nefiind dispuși să meargă pe acest drum. Pierdeau astfel controlul asupra denominațiunii, ceea ce pune în pericol marele câștig al negocierilor cu evanghelicilor, titlul de biserică creștină.

Ford s-a simțit trădat de această manevră, și a reacționat puternic atunci când i s-a cerut să se distanțeze oficial de Robert Brinsmead. Pentru Ford, un asemenea pas era inacceptabil, deoarece ar fi însemnat răstignirea propriei lui teologii. Plătit și școlit să-l combată pe Brinsmead 1.0, el își făcuse datoria cu brio, iar Brinsmead trecuse de partea cea bună a baricadei. Bunul prieten Bob intrase în casă, și acceptase să „mănânce pâine și să bea apă” teologiei savanților adventiști. De ce acum să nu fie primit cu brațele deschise, ca un bun luptător pentru cauza protestantă, pentru evanghelia curată?

Și într-adevăr, Brinsmead 2.0 era la fel de imbatabil în efortul de a dărâma tot ceea ce construisese mai înainte. Nu exista minte în adventism care să facă față puterii lui de argumentație, simplu și la obiect. Și a ținut-o așa pe tot parcursul anilor 70, făcându-i pe unii observatori să remarce, în glumă, că Brinsmead funcționează în decade. Lucru confirmat de timp, deoarece la începutul anilor 80 a făcut din nou o radicală schimbare la față, devenind Brinsmead 3.0 spre uimirea întregii lumi, adventistă sau nu.

33: Palmdale, 1976

Beniamin Buzdugan

Conferința Generală s-a folosit cu succes de cei trei campioni ai îndreptării doar prin credință - Ford, Heppenstall, LaRondelle - spre a-l ruina pe Brinsmead. Bezmeticul din Australia a fost în sfârșit adus pe calea cea bună prin cele mai elegante și curate metode. A fost amăgit să intre în casa denominațională să mănânce pâine și să bea apă cu bunul prieten Ford. S-a întors la tronul din Sfânta, unde imediat a primit influența nesfântă a celui care de pe tron mima lucrarea părăsită de Hristos în 1844.

Dar nici n-au apucat frații să se felicite pentru biruința câștigată, că Brinsmead le-a transformat imediat euforia în transpirație rece. Noua alianță Brinsmead - Ford spulbera întreaga teologie adventistă a sanctuarului, iar administrația bisericii a înțeles repede că ceea ce se întâmplă este cu mult mai periculos pentru supraviețuirea bisericii decât mișcarea lui Brinsmead din anii 60.

Președinte al CG era atunci fratele Pierson, un om consacrat și în același timp informat. Citise și aprecia lucrarea fraților Wieland și Short, 1888 Reexaminat, și recunoștea că rebeliunea de atunci l-a alungat pe Hristos din treburile bisericii mondiale. Acum vedea consecința finală și devastatoare a acelei gafe incredibile: Introducerea oficială a teologiei babilonului în biserica rămășiței și repudierea oricărei distinctive denominaționale.

Sub inspirația și călăuzirea lui, Comitetul Executiv al CG a publicat în anii 1973 și 1974 două apeluri arzătoare adresate bisericii mondiale, în care se recunoștea eroarea din 1888, iar poporul era chemat la o redeșteptare a adevăratei evlavii. Fratele Pierson a luat legătura cu Robert Wieland și l-a rugat să pregătească materialele 1888, deoarece biserica este pregătită să le publice la scară mondială. Nu există niciun dubiu că această incredibilă răsturnare de situație era potențial capabilă să producă autentică redeșteptare finală pe care o aștepta biserica. Și nu există niciun dubiu că mișcarea lui Brinsmead a fost vocea care a strigat deșteptarea în somnul profund al bisericii anilor 60.

Desmond Ford a reacționat violent la pirueta CG, oglindită foarte explicit în seria de articole din *Review*, în care erau susținute chiar pozițiile pe care biserica le condamnase la Brinsmead. Și nu erau puțini teologii care și-au exprimat îngrijorarea alături de Ford. Spre a calma furtuna care părea să se declanșeze, CG a convocat în aprilie 1976 o conferință la Palmdale, o stațiune montană din California, unde au fost invitate o echipă a teologilor australieni și una a teologilor americani.

Fratele Pierson abia acum a văzut cine este Ford, și cum se explică biruința lui rapidă asupra lui Brinsmead. Niciun coleg nu i-a putut sta în cale, în demonstrația lui că Hristos

nu a avut o natură umană ca a omului căzut, și că este sinucidere denominațională să susții așa ceva, așa cum pare să facă *Review* cu sprijinul CG. De asemenea, el a spulberat credința tuturor celor de față că evanghelia ar fi ceva mai mult decât îndreptățire.

Robert Pierson a înțeles că bătălia este pierdută, dar a avut grijă să lase istoriei sentimentele lui despre acel eveniment, exprimate în raportul întâlnirii de la Palmdale (The Palmdale Statement), publicat în *Review*. Iată un scurt pasaj:

„Reexaminând istoria perioadei 1888, ajungem la concluzia că ea a fost un timp de oportunități fără egal pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dumnezeu realmente a dat poporului Său „începutul” ploii târzii și al mării strigări în „descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate.” Atitudinea și spiritul manifestate de prea mulți la acea sesiune au făcut necesar ca Dumnezeu să retragă acea binecuvântare specială...

„Este clar că plinătatea acelei binecuvântări minunate pe care Dumnezeu dorea să o reverse peste biserică nu a fost primită atunci, și nici după aceea. În lumina acestor fapte ale istoriei, grija noastră principală ar trebui să fie aceea de a înlătura orice barieră care împiedică puterea făgăduită, și prin pocăință, credință, redeșteptare și reformă, să eliberăm drumul astfel ca Domnul să poată face această lucrare specială pentru noi și prin noi. Noi recunoaștem că răspunderea principală în acest episod este a conducerii bisericii.

„Ne așezăm nu doar de partea solilor pe care Domnul i-a folosit în 1888 să proclame solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos, ci și de partea tuturor aceluia care au prezentat-o cu credincioșie în anii care au urmat [adică Andreassen, Wieland, Short, Brinsmead în anii 60 – nn]. Dorim să învățăm din greșelile trecutului, astfel ca rebeliunea, încăpățânarea, nesupunerea, suspiciunea și invidia să nu fie găsite între noi” (*Review and Herald*, 27 mai 1976).

Dar asta a fost tot ce a putut face. Sub presiunea clasei teologice și academice, fratele Pierson a fost nevoit să bată în retragere. A renunțat la publicarea materialelor despre 1888, și în final a fost constrâns să-și dea demisia, copleșit de forțele subtile pe care nu le bănuia acționând cu asemenea putere asupra deciziilor luate la vârful lucrării.

Episodul 34: Glacier View, 1980

Lorena Cojoc

Așa cum am spus în episodul trecut, Ford nu a fost dispus să se disocieze de Brinsmead 2.0, deoarece vedeau evanghelia în aceeași lumină. A continuat să predea la Avondale, unde era șeful catedrei de religie, teologia reformatiunistă cu care îl răpusese pe Brinsmead 1.0, și așezând într-o lumină nefavorabilă doctrina judecării de cercetare, incompatibilă cu îndreptățirea doar prin credință. Mulți tineri educați de el intrau în pastorație și diseminau fără teamă „lumina nouă” pe care o descoperiseră în seminar.

Acest lucru a produs o revoltă de proporții în mijlocul pastorilor mai în vârstă, și a celor care rămăseseră credincioși doctrinei sanctuarului așa cum o predicase Brinsmead 1.0 în ultima decadă. Un grup de „Frați Îngrijorați,” așa cum se auto-denumeau ei, au contactat Diviziunea și au protestat vehement împotriva teologiei reformaționiste a doctorului Desmond Ford. Revolta lor a devenit publică și se întindea în toată Australia, așa că, spre a evita scandalul, CG a decis să-l mute pe Ford, pentru o perioadă, la Pacific Union College, în Statele Unite.

Mutarea s-a dovedit neinspirată, Ford bucurându-se de o mare popularitate în biserica din America, unde comunitățile noastre erau hipnotizate de elocvența, rafinamentul și eleganța creștină a acestui predicator al neprihănirii prin credință. Versiunea lui de evanghelie se potrivea foarte bine cu aspirațiile membrilor sătui de legalism și dispuși să încerce și altceva afară de meniul formalist care li se servea sabat de sabat la adunare. Teologia îndreptățirii predicată de Ford și Brinsmead 2.0 avea două avantaje: Oferea siguranța mântuirii, și în același timp permitea un foarte confortabil armistițiu cu omul cel vechi și pasiunile lui pentru plăcerile acestei lumi. Nimeni nu părea să observe că Ford este un preterist convins, sub o mantie de futurist și o pălărie de historicist cu boruri foarte largi.

De asemenea, sub protecția teologiei QOD, tot mai mulți pastori și profesori se simțeau atrași de noua teologie, pe care o absorbiseră în școlile lumii, și pe care acum o găseau chiar în biserică, la teologii ei de vârf.

Comoția majoră s-a produs când Ford și-a declarat, la Pacific Union College, deschis și fără rezerve necredința în doctrina judecății de cercetare. Un enorm val de entuziasm s-a produs în lumea academică adventistă, mulți profesori și educatori apreciind curajul lui Ford, și simțindu-se acum liberi să predea ceea ce cred, fără să se teamă că își pierd serviciul.

Administrația nu a fost prea încântată de ceea ce se petrece la PUC, și l-a rugat pe Ford să-și clarifice poziția, care părea contrară doctrinei adventiste. I s-au dat șase luni să-și facă temele, la sediul CG, unde a produs o lucrare de 900 de pagini, asistat de teologi adventiști însărcinați de comitetul CG.

A urmat întâlnirea de la Glacier View din 1980, în care Desmond Ford și-a pierdut acreditarea, frații nefiind de acord să renunțe la judecata de cercetare în schimbul îndreptățirii doar prin credință. Desigur, lucrurile sunt mai complexe, și nu doresc aici să intru în amănunte. Am vrut doar să precizez drumul pe care a mers Desmond Ford, și care este locul lui în acest vârtej uriaș declanșat de Robert Brinsmead.

Odată cu demiterea lui Ford, peste 150 de pastori au părăsit lucrarea, ca protest al deciziei CG, și mulți alți membri. Nu au fost excluși, ei singuri au plecat, nemulțumiți de direcția greșită în care merge biserica, deși Ford încerca să o scoată la lumină, după cum credeau ei. Așa ceva nu s-a întâmplat în momentul în care Brinsmead a căzut, și și-a

repudiat întreaga teologie. Aceasta spune multe despre autenticitatea unei solii, și loialitatea membrilor față de biserica rămășiței.

Între 1980 și 1990, Brinsmead a militat pentru îndreptățirea prin credință așa cum au înțeles-o reformatorii, în publicațiile editate de el, Present Truth și Verdict, sperând să câștige biserica la teologia reformaționistă. Nu a reușit. Poporul nu l-a urmat pe acest drum de întoarcere spre Egipt, tratându-l cu inversul entuziasmului de pe vremea când chema biserica la poarta Sanctuarului, pentru Nunta Mielului.

De atunci, biserica rămășiței stă agățată între două păreri, neștiind ce să facă. Foarte puțini înțeleg că soluția lui Dumnezeu este părtășia cu natura divină. Cei mai mulți au rămas la convingerea că sanctuarul este important, dar tind să creadă și să practice adventismul dreptei radicale reprezentate de frații Standish, un tradiționalism de paradă, în numele unui adventism incapabil să iasă din impasul nostru laodicean.

Alții se simt atrași de evanghelicismul promovat de Ford, care oferă distracție maximă la braț cu firea pământească, plus siguranța mântuirii deoarece Hristos a murit pentru noi. Pentru ei, evanghelia este doar îndreptățire, orice altceva fiind anatema. Este modern, este nou, deci trebuie să fie palpitant.

În urma acestei bătălii încheiată cu repudierea lui Ford, a devenit foarte vizibilă și prezentă în toate activitățile bisericii polarizarea în două mari curente teologice în adventism: dreapta radicală și stânga liberală. Ele imită perfect situația din iudaismul zilelor lui Hristos, când biserica era sfâșiată între cele două partide majore. Tragedia, atunci ca și acum, este că nici dreapta radicală, nici stânga liberală nu sunt de vreun folos în vindecarea răni usturătoare cu care fiica Ierusalimului este greu lovită. Rolul lor major este să producă perdeaua de ceață, divertismentul ieftin care să mascheze, să obtureze soluția simplă a neprihănilor lui Hristos.